

BEKLEME SALONU

Öyküler

Erol Köktürk

Bekleme Salonu

Öyküler

EROL KÖKTÜRK

Kitabın Adı: Bekleme Salonu

Kategori: Öykü

Yazarı: Erol Köktürk

Yayımlanma Yılı: Ağustos 2026

Yayın Türü: Elektronik Kitap

ISBN: 978-605-87346-5-4

Kapak Tasarımı: chatGPT

Yazarın İletişim Bilgileri

e-posta: erolkokturk@gmail.com

web: erolkokturk.net

İçindekiler

Ağır Kapak	01-26
Aşkın Üçüncü Köşesi	27-37
Ayın Isıttığı Ayaz	39-48
Bekleme Salonu	49-60
Biliyordum, Orada Olmalıydım, Ama Gidemedim	61-69
Bir Caddenin Kıyısında	71-74
Bitiveriş	75-85
Çekicinin Askısındaki Araç	87-95
Çember	97-104
Çenenin Altında Kalan Çarşaf	105-117
Giderek Ağırlaşan Para	119-124
Karşılaşma Umudu	125-137
Kondu	139-140
Monotonluktan Monotonluğa	141-150
Olmak ya da Olmamak	151-155
Park Yeri Kavgası	157-163
Piyanist ve Çoban	165-171
Rûzgâr ve Karanlık	173-177
Sırdaş Fincanlar	179-183
Sürpriz	185-194

ağır kapak

Kapağı kaldırmasının zor olduğu anlaşıyordu. Sıkıca kapatmıştı. Avucunun içiyle bastırıyordu.

Açması için yapılan bu sorgulama da sonuçsuz kalacağı benziyordu.

Dördüncü keredir sorgulanmasının onu çok rahatsız ettiği ayan beyan görülüyordu.

Oysa bir sorgulama mıydı bu, dostça bir paylaşım mı? Sen istersen paylaşım, ama senden istenirse sorgulama. Algı böyleydi. Bu da ondan istendiği için, bir paylaşım olarak görmüyor, o nedenle de sorgulamaya tepki veriyordu. Önceki sorgulamalardan ikisi içki masalarında olmuştu. İçki masasında olmayanı da kısa sürmüştü. Konuşmak istemediğini duyumsattığı için, girişim hemen sonuçsuz kalmıştı. Şimdi yine içki masasına sürülmüştü konu. Konunun bu ortamda gündeme getirilmesi de getirenlerin sıkıntısıydı. Ne yani, normal kafayla, az önce, yan tarafta kahve içerken neden gündeme getirilmezdi ki bu? Orada kakara kikiri yapıp, burada bu kadar sıkıntılı bir konuyu açmak, açanların cesaretsizliğiymiş aslında. Aslan sütüne sığınmak bu olsa gerekti. Nasıl olsa birinci kadehten sonra atılan gerginlik, en olmaz konuları bile gündeme getirmeye kışkırtırdı insanı. Bu kez de böyle bir rahatlık ortamında konu gündeme getirilmişti. Getirilmeli miydi? O ayrı... Artık getirilmişti.

Hemen tepki verdi.

O deniz mavisi şarıldayan gözleri günbatımı kızılılığına dönmüş, bakışlarından volkanlar fışkırmıştı birden. Kurumuş, kırağı düşmüş ve titreyen dudaklarının arasından top mermileri gibi patlayan sözcükler,

içindeki bir rahatsızlığın ateşleriydi. Topun namlusu titremezken, onun dudakları zangır zangır titriyordu. Masa, bu yaylım ateşinin altına girmişti. Baş kaldırmak olası değildi kısa süre içinde. Önce bu bombardıman kesilmeliydi. Bazen taramalar biçiminde, bazen tek tek herkese bir mermi sallıyordu.

Nasıl gelmişlerdi bu noktaya? Akşamdan beri yarı geyik, yarı ciddi konulardan sonra kendilerini masanın muhabbetine bırakmışlardı. Aslında yaşamı konuşuyorlardı. Bazı canlı örnekler üzerinden yaşamı sorguluyorlardı. Sohbet şimdiki noktaya, dün akşamki grup yemeğine gelen bir arkadaşlarının değiştiğinin söylenmesi üzerine buraya gelmişti. Sözü bu noktaya getiren, arkadaşları Osman’a, “N’aber?” dediğini ve onun da “Haa siktir lan” çektiğini söylemişti. O anda bunu çok iyi kavramamış, neden böyle avam bir tepki verdiğine takılmamıştı. Ama sonradan düşündüğünde, bunun bir rahatsızlığın sonucu söylenen, normal olmayan bir tepki olduğu sonucuna varmıştı. Şimdi bu ortak arkadaşlarındaki son zamanlarda gözlenen değişimlerden yola çıkmışlar, konuşuyorlardı. Görüntüde onu konuşuyorlardı, ama aslında yaşamın kendisiydi konuştukları.

Osman, gücünün kaldıramayacağı yüklerin altına sokmuştu kendisini. Bir kamu kuruluşunda çalışıyordu ve kazandığı miktarı belli olan parayla altından kalkılması zor bir sürü ödeme yapması gerekiyordu. İlginç bir süreçti bu... Söylemde yadsınan, ama pratikte yaşanan bir süreç... Çevreye bakınca yaşananlar etkiliyor, etki çemberine çekiyordu insanları. Edinmek duygusu, kendilerini hırpalamak pahasına sarmalamıştı çoğu kişiyi. Düşündükleriyle ters bu yaşam biçimi, onları aslında düşüncelerinden de uzaklaştırıyordu. O anda kendisi fark etmese de kendisini yeniden üretemeyen, içinde yaşadığı koşullara boyun eğen bir yapının dışı vurmasıydı bu. Altına girdiği yükü kaldıramıyordu belli ki. Ama bunu kaldıramayacağı belliyken girmişti altına ve sonuçta kendi kabuğuna çekilmişti. Paylaşmıyordu da. Her türlü paylaşmazdı, para da dahil. Parayı sıkardı, harcamazdı çoğunluk. Düşüğü bunalımda, kendisinin sahiplenilmesini mi istiyordu ne? Söylenmeden kendisine destek olunması beklentisinde miydi? Tepkisi bundan mıydı? Aslında “hadi siktir?” tekil değil de çoğul muydu yoksa? Zaten bu yeni bin yıla kırılmış belle gireceklerdi hepsi. O nedenle yengeç gibi geçiyordu yaşamları. Her yıl bir öncekini aratır olmuştu. Aslında kimsenin kimseye

bir hayrı olacak yıllar değildi bunlar. O da bunu hesaplamalıydı. Bu sıkıntılarla kendisine de bakmıyordu belli ki... Kırık-dökük bir kılık, kendisini bırakmış bir gövde, ruhsuz bir ses tonu... Ararsan sesini duyduğun, buluşmalarına gelmemek için genelde bir nedeni olan, aramayan bir yapı... Yine de arkadaşlarıydı. Konuşmalıydılar... Kimlerin onunla konuşmasının daha yararlı olacağına ilişkin görevlendirmeler yapılıyordu masada.

Derken Korkut, sıkıntıda olan insanların çokluğundan söz etti. Herkes sıkıntılıydı. Tam “bir dokunup bin ah işitme” zamanıydı. Çözüm yolları çoğalamıyordu bir türlü. Belki çevrelerini oluşturan insanların yapıları bu değişen koşullarda etkili olamıyordu. Değişememişler miydi acaba? Değişen koşullara ayak uyduramamışlar mıydı? Ya da değişmek gerekiyor muydu? Değişmeden, bu değer yargılarıyla ayakta kalınmaz mıydı? Bu değer yargılarını sorgulamalı mıydılar? İlle dönemin koşullarının gerektirdiği gibi mi yaşamak gerekiyordu? Sorular ipe diziliyordu mandallarla. Çevrelerinde de durumu iyi olanlarla, kısıtlı yaşamları her gün daha da kısıtlananlar ayrışması yaşanıyordu. İşin kötüsü dayanışma duygusunda bir parçalanma açık seçik ortaya çıkıyordu. İnsanlar daha fazla kendi içlerine dönüyorlardı. İstemeseler de yalnızlaşıyorlardı. Kısıtlı bütçeler, kısıtlı yaşamları doğuruyor; buluşmalar, sonuçta paylaşımlar azalıyordu.

“Ne paylaşıyoruz ki?” dedi Fazıl. “Her şey yüzeysel... Derinlemesine bir şeyler yaşanamaz oldu. İçler dışarı çıkarılamıyor genellikle,” derken, dostlukların da yarım yamalak olma tehlikesi geçirdiğini özellikle belirtiyordu. Yüreklere daral gelse de bunu paylaşan, hemen birini arayıp durumu anlatan dönemler geride kalmıştı. Kendi kalp çarpıntılarıyla yaşamak normalleşmişti. Bu çarpıntılar hastaneye gitmeyi gerektirecek boyuta vardığında, sitemler başlıyordu. Neden aramadığı, haber vermediği sorgulanıyordu, ama kendisi benzer bir sorun yaşadığında o da aynı şekilde davranıyordu. Aslında konuştuklarını, paylaştıklarını sandıkları birçok konuda yüzeyde kalınır olmuştu. Masada kendi içlerinde yalnızlıklarını yaşayan düşüncelerin taşıyıcıları konuşuyordu. Dinlemeye çalışmak, anlamaya çalışmak az rastlanan davranışlardı. Sıkıntılar konuşuluyordu genellikle, ama çözümler yine bireyseldi. Belki de kendi grupları birlikte olma ya da bir araya gelme

sorunu yaşamıyordu. Ama ciddi bir paylaşma sorunu yaşadıkları da ortadaydı.

Paylaşamadığı ayan-beyan ortadayken, paylaşım için ciddi bir eleştiri-özeleştiri aslında zorunluyken bundan kaçınılıyordu nedense. Yüzleşilemeyen sorunların kenara itildiği bu koşullarda, eleştirinin oklarının hedefi olmaktan kaçınıyorlardı. Birkaç saatliğine oturulmuş şu masadan saçılmış bir biçimde kalkmanın anlamı var mıydı? Zaten küçüle küçüle üç-beş kişi kalmışlardı, ha deyince buluşan. Sahi elde kalmıştı Ali-Veli-Selami ve bizim oğlan... Onların da birbirlerini yitirmeye tahammülleri kalmamıştı artık. Bu nedenle de belki girilmiyordu her konuya. Yitirme korkusu belirlerdi sohbetlerin konusunu zaman zaman. Yeni dostluklar kurmak zordu. Zaman ve emek harcamadan olmuyordu dostluklar. O nedenle taa öğrencilik yıllarının sıkıntıları içinde kurulmuş ilişkilerini korumak gerekliydi.

Bu nedenlerle “Haa siktir lan!” çeken dostları uzak dursa da kendi içine dönse de onunla konuşulmalıydı.

İçki kıvamındaydı. Merih, masanın bu bahar havasındaki ikliminde sohbetin son derece doğal bir uzantısı olarak, uzun süredir rahatsızlık duyduğu konuyu sohbe taşır taşımaz, “Bu konunun içkimize meze yapılmasını istemem, buna izin de vermem” dedi. Sertti Korkut’un bu çıkışı. Masa ciddi bir sarsıntı geçirdi. Masanın ortasına koca bir göktaş düşmüş ve hızla soğumuştı. Hiddetle sürdürdü tepkisini. Aralarındaki hukuk gereği yaşanmışa, yaşadıklarına, hele hele keyifle ve özlemlerin sonucu yaşananlara, kahkahaları yere-göğe sığdıramadıkları sohbetlerine bu saygısızlığı kimse yapmazdı. “Benim kapattığım bir kapağı neden açmaya zorluyorsunuz beni?” diye soruyordu. “Konuşmak istemiyorum bu konuda” diyordu. Sesi titriyordu Korkut’un. Aslında bu tepkileri veren, tepkileri şimşeklere dönüşen az önce yolda yürürken ki dostları değildi sanki. Konu gündeme getirilince farklılaşmıştı birden. Demek ki, içinde gündeme getirilen ayrılığın çözülmemiş denkleminin parametreleri yaşamlarını sürdürüyordu. “Ben haksız kalmak istiyorum ve bundan da rahatsızlık duymuyorum” derken, rahatsızlığın oylumu canlanıyordu kafalarda.

Masadaki bütün dostlar seviyorlardı, Korkut’un çalışanı Gül’ü. Çok insan canlısı, samimi bir kadındı. Her karşılaşmalarında hepsine tek tek

sarılr öper, hatırlarını sorardı. Sempatikti, güler yüzlüydü. Ama ne olduysa, bilemedikleri bir nedenle Gül işten ayrılmış, sonrasında da Korkut, Özer ve eşi Perihan’la ilişkilerini kesmişti. Bir araya gelmiyorlardı. Bunu öğrenmişlerdi. Bunu bir sorun olarak görüyorlardı. Hem de kendi sorunları gibi. Çünkü masadakiler Özer’le Perihan’ı seviyordu. Buluşmalarının vazgeçilmez çiftlerinden biriydi onlar. Üstelik Özer’le Perihan’ı kendileriyle tanıştıran da Korkut’tu. Şimdi ne olduysa bu çiftle buluşamaz olmuşlardı. Korkut dışında bir araya geldikleri olmuştu. Ama olmuyordu, eksiklik duyumsanıyordu hemen. O sandalyeler boş kalıyordu. O nedenle de bu ortak sorunu bu birlikteliklerinde gündeme getirmekte bir sakınca görmemiş olacak ki, Merih getirivermişti masaya.

Ama tepkinin bu kadar saldırgan olacağını asla hesaplamamış olacak ki, gözleri fırlamış yerinden, ne diyeceğini şaşırmış, bakıyordu. Hareketsiz, donmuş bir film karesi gibi. Gerçekten Korkut’u tanıyanlar için bu tepki farklıydı. Yapamadığı başka kabullerdeki yaklaşımları bilinmese, ilişkileri bunları bilemeyecekleri uzaklıkta bir ilişki olsa, bu söylediklerinden dolayı bir etkilenme yaşanmazdı. Ama bu tepkilerin altında onu da yoran, fakat içinden çıkışı bir türlü beceremediği bir yaşanmışlık vardı. Ya da yaşanan birçok olay birikmiş, sonuçta bir olay, bir vesile, bir fiske, bir ayrılığı doğurmuştu. Şimdi aynı mekânlardaki buluşmalarda bu eksiklik, bu ayrılığın eksikliği duyumsanıyor, birlikteliğin bir anında da gündeme getiriliyordu.

Kapağın altındaydı olaylar...

Bu olayların bazıları biliniyor, bazıları bilinmiyordu. Dalgalı denizin dibindeki bilinmezler gibiydi. Usta bir dalgıç, yüzeydeki çırpıntılardan bir an önce kurtulup, derinlerdeki gizemler arasında dalışını sürdürmeliydi. Ama o, dümeni elinden bırakmayan bir denizci olmak istiyor, inisiyatifi elden kaçırmamaya çalışıyordu. Bu konuda ruhunun derinliklerine dalınmasına izin vermemek için bastıran taraf oluyordu. “Dalmanıza izin vermem kendi denizime,” diyordu. Açıktı bu. “Dalmak istiyorsanız daha eğlenceli yerlere götüreyim sizi. Ama benim denizime asla!”

O akşam bu konuya girilmemesi gerektiğini anlayan ve geçmişte şimdi bulundukları mekânlarda tanımlı güç keyifleri paylaşan iki kişi, Merih ve

Fazıl sustular. Bu keyifli gruplarından bir arkadaşlarının bu nedenle dışarıda kalma olasılığı bile onları rahatsız ediyordu. Çünkü yeni buluşmaları da tam kadro yapmayı istiyorlardı. Zaman zaman eşlerle yaptıkları buluşmalarında Özer ve Perihan'ın olmayacak olmasından duydukları rahatsızlıkla, belki çözüm bulunur umuduyla girdikleri sohbette bu sert tepkileri alınca sustular. Biraz kırıldılar aslında. Yaşadıkları kentten çok uzaktaki Ege'nin bu kıyı kasabasına yılda birkaç kez bir-iki akşam yatmalığına gelir, rahat rahat yiyip içerler, otelde, pansiyonda, nerde bir yer bulurlarsa uyurlardı. Bu kasaba yalnızca buluşma değil, dertleşme, yaşamı gözden geçirme mekânları olmuştı. Gelenekselleşmişti buluşmaları. Ama bu seferki buluşmalarında masadaki diğer iki dostları bu buluşmaya ilk kez katıldıklarından, şaşkın bakışlarla olayı izliyorlardı yalnızca. Korkut ise eleştirilerini sürdürdü. “Özer’le, karısı Perihan’la, dünyalar güzeli çocuklarıyla saygın ve sevimli bir ilişki yaşadım. Özer, entelektüel bir insandı. Ama benim için bitti ve buna geri dönmek istemiyorum,” dedikçe, içindeki sıkıntılar kabarıyordu sanki. Sıkıntılar fırsatı yakalamış, Korkut’un aklını esir alıp, öfkelerini özgür kılmışlardı. Kabarmanın tam zamanıydı. Gözlerinden, dudaklarından, yüzünün her bir noktasından, ellerinin her bir hareketinden taşıyorlardı.

Ancak o yine de ilk boşalmalardan sonra biraz sakinleşmiş, “bu konuyu sabah kahvaltıda konuşmak istediğini,” belirtmişti. Bu nokta bile iyiydi. Ama öte yandan da eliyle bastırdığı kapağı aralamamış, üstüne bütün yükünü vermişti. Eli, kapağın tutamağının üstündeydi. Oraya kimsenin elini yaklaştırmaya da niyetli değildi.

Bunlar yaşanırken ortama ilk kez katılan Cevat ve Taylan sandalyelerinin arkasına yaslanmış, izleyici rollerini sürdürüyorlardı. Konuyu masaya getiren ve tepki karşısında yaşadığı kırgınlık gecenin bütün ağırlığı gibi üzerine çöken Merih, “Sen açmadıkça ben bu konuya bir daha asla girmem,” dedi. Fazıl Korkut’a, “Ama senin de bu konuyu içinde çözemediğin ortada. Sıkıntılısın. ‘Haksız kalmak istiyorum’ derken de bir kaçış noktasındasın. Aşmaya çalışmıyorsun bu durumu. Takılıp kalmışsın” derken, konuya girmek için değil, ama tepkilerini fark etmesi için bir şeyler söyledi. Çözölmüş sorunların muhabbeti esnek ve gevşek olurdu çünkü. Daha doğrusu çözümün yarattığı rahatlama, insanın sözcüklerini, söylemini, ses tellerini, dilini de sarmalardı. Kahkahalarını

renklendirir, melodilerini süslerdi. Ama Şimdi kulaklarına ulaşan seslerin, o sarı kirpiklerin arasından bakan okyanus mavisi gözlerin, kurumuş dudakların anlattığı, sıkıntının büyük olduğuydu.

Tatsız biĉimde kalkıldı masadan. Bir yürüyüş de iyi giderdi hani. ‘‘Hayır, ben yrmeyeceğim,’’ dedi. Gitti tek başına yol üstündeki bir başka meyhaneye oturdu. Diğerleri yürüyüşlerini sürdürdüler. Denizin kenarındaki yolda yürümeye başladılar. Az konuşuyorlardı. Denizin suskunluğu kendi suskunluklarına eklenmiŐ, ortada ayak sesleri kalmıştı. Gndzden beri süren neŐe birden kesilmiŐti. Kafaların iĉine az önceki konu girmiş ve takılıp kalmıştı. ĉengeller yine harekete geĉmiŐ ve asacaklarını asmıŐlardı. Bir süre sonra ışıkların bittiği yere varıp yarı karanlık yoldan geri döndüler.

Grubun dağılması aslında bir türlü iĉlerine sinmemiŐti. Bir ĉaba, yeniden o eski günleri geri getirebilirdi. Bunu istiyorlardı. Bir onarma ĉabasıydı aslında Merih’in ve Fazıl’ın ĉabasası... Ne güzeldi, Şimdi yürüdükleri bu yolda kerelerce yaptıkları yürüyüŐler. Hem iĉkiden sonra ayılmak hem sabahları güne iyi bir baŐlangıĉ yapmak iĉin bu yolda mutlaka yrnrd. Durulur, durulur, yrnrd. Anlatacakları Şeylere zaman dar gelirdi. Birlikte ortak hayaller kurulurdu. Bu kasaba, yaşadıkları azman kentten kaĉma hayallerini canlı tutardı. Ne sohbetler yapmıŐlardı bu kasabanın yollarında yürürken. Bazen uzun aralar verdikleri buluşmalarında, yaşanan olaylar üzerine hoş sohbetler kurulurdu. Güzeldi bu birliktelik. Kahkahaları kıskanırdı yanlarından geĉenler. Elektrik farkları hemencecek duyumsanırdı.

Dönüş yolunda onu tek başına meyhanede buldular. Meyhane kapanmış, garsonlar etrafı toplamayı bitirmek üzereydiler. Bir kadehin yarısına yakın rakı, tabakta kahveli elma vardı. ĉ kişi ‘‘iyi geceler’’ diyerek otele doğru yürüdüler. Fazıl onun masasına oturdu. Fazıl ile ilişkilerinin özel yanları da vardı... Sıkıydı dostlukları. Bu oturma onu sevindirmişti. ‘‘Bir Şey isteyip istemediğini,’’ sordu yine de Fazıl’a. İstemiyordu. DıŐarıdaki bu masalar, rüzgârı kesmek iĉin yapılmış camların önüne kurulmuŐtu. Üst tarafı otlarla kapalı bir ĉardak... Tam da balıkĉı barınağına bitiŐik bu meyhanede iĉmek keyifli iŐti. Camdan yansımalar, camın ardında salınan sandallar, yol kenarı olması nedeniyle piyasa yapanlara yakınlık... Korkut, ‘‘Hay Allah, sarhoŐ oldum galiba,’’ dedi. Meğer onlar

yürüyünceye kadar bir tam kadeh daha bitirmiş, ikinciye de yarılarmıştı. Bu durumda az önceki konuya yeniden girmeye çalışmak gereksiz olurdu.

O kadeh de bitince kalktılar. Sarhoşluğundan değil, ama dostluklarının sıcaklığından Korkut'un koluna girdi Fazıl. Yürümeye başladılar. "Şimdi bir de şakuli yağmur yağsa ne iyi olurdu," diye söylendi Korkut... Şakuli yağmur, bu kaçamak kasabada en çok özlediği ve sıkça sözünü ettiği doğa olaylarındandı... Çardağın altına oturduğunda isterdi bu yağmuru. Damla ıslanmadan yaşardı yağmurun tınlarını. Şimdi fazla içki yüklenmişti ve sallanıyordu. Aslında ışıklardan uzaklaşmak, bu şirin kasabaya kıştan önceki olasılıkla bu son gelişin tadını yıldızları içerek çıkarmak keyifli olurdu. Ama atmosfer o atmosfer değildi. Yıldızlar kendi güzellikleriyle, dinginlik karanlıkla baş başa kalmışken, onlar da otele gelmişlerdi. Kendilerinden başka birilerinin kaldığına ilişkin bir belirtinin olmadığı otelde odalarına çekildiler.

O akşam özellikle üç kişi, Korkut, Merih ve Fazıl yarım uyudu. Bu tarz, onların tarzı değildi. Olsaydı, yıllara yayılan dostluklarının bugünlere gelmesi olanaksızdı. Sabah kalkıp kahvaltı edip bu kasabadan ayrılacaklardı. Belli ki sabah bu konu konuşulacaktı. Konuşulmalıydı da. Ama çözüm neden bu kadar zor oluyordu? Zora koşuluyordu? Zaten bir gerilim üzerine oturmuş yaşamlarında bu kaçamaklar belli rahatlamalar sağlasın diye buluşuyorlardı. Ama tersi olmuştu ve gerilimleri artmıştı. Kendi aralarındaki sorunlarda da derece farkı olması normaldi. Duyarlık alanlarının farklılaşması da normaldi. Ancak bu farklılıkların konuşulmasında bile bu atmosferin oluşması...

Karışmıştı kafalar. O anı sorgulayış, aslında yaşamı sorgulayışın bir parçasıydı. Bu olayları, şimdi onu, yarın başkasını yakan bu sorunları çöze-çöze ilerleyebilseler, geleceği daha kolay yaşayacaklardı. Ama bazı sorunlar çözümsüz kalınca, geleceğe taşınınca, ayaklara dolanınca zorlaşıyordu ilerlemek. O nedenle karışıkta kafalar. Çözülmesi gerektiğini bilmelerine, bunu çezecek kadar yaşamı iyi algılamalarına karşın, çözüm üretilemeyiş i can sıkıcıydı.

Sabah ilk kalkanlar Merih ve Fazıl'dı. Uyku yoksunu gözlerle lobide buluştular. Ortalıkta ikisinden başka kimse yoktu. Bu buluşmalarına yeni katılmış olan iki dostları henüz kalkmamışlardı. Sorunu aşmaya

zorladıkları Korkut da görünmüyordu ortada. Onlar kalkıncaya kadar biraz yürümek istediler. Yağmur çiseliyordu. Yine de yürüyüşe başladılar. Montlarının yakalarını kaldırmış, gözlerini kısmış, elleri ceplerinde, boyunlarını içeri çekmiş ağır-ağır yürüyorlardı. Merih gözlüklerini çıkarıp cebine koydu. Sezon kapanmış, yazlıkların kepenkleri indirilmişti. Sokakta herhangi bir canlıya bile rastlamadılar. Hepsi yağmurdan bir yere sığınmış olmalıydı.

Dün akşamdan kalma ıslak ruhları, çisenti biçiminde yağan yağmurdan sırlıslık olmuştı. Ve ruhlarının dağılan parçalarını birleştirmeye bu yürüyüş iyi gelmeyecek gibi görünüyordu.

“Konuşalım istedik, bu takılma eşiğini aşalım dedik, ama olmadı,” diye söze girdi Fazıl. “Ancak dün akşam yatakta kafama takıldı. Dostluğumuzdan yana bir sorunuz yok. Yok ama, bu ilişki bize her konuda zorlayıcı olma hakkını veriyor mu?” Sustu bir süre. Sanki bu soru üzerine bir düşünme aralığı bırakmış gibiydi. Sonra sürdürdü; “İnsanların kendi özellikleri, gizemleri, kendilerine ait alanları zorlanmalı mı? Özel alan gerçekten bir yerde bitmeli ve o kendine ait olan kısmına girmek için zorlama yapmamalı mı? Evet, dün akşamki tepki sertti ve şaşırp kaldık. Resmen abandon olduk. Ancak aynı duruma kendimizi koyarak düşünürsek, biz ondan farklı bir tepki verir miydik? Konuşmayı denemekle, konuşmada ısrar etmeyi kanımca birbirinden ayırmak gerekiyor.” Korkut’a hak verircesine bir şeyler söylüyordu... Yüksek sesle içindikileri döküyordu... Sustu.

Merih, Fazıl’ın söylediklerine hiç tepki vermedi.

Yağmur biraz daha artmıştı, ama yürüyüşlerini sürdürüyorlardı. Islanıyorlardı. Ancak ne adımları hızlanıyordu ne de yağmurdan yakınıyorlardı. Bir ağaçtaki narlara takıldı kafaları. Bu yörede narlar genellikle ağaçlarda çürüyordu. Yöre insanlarına göre lanetli meyvelerdi. Onlar bu laneti lanetlediklerinden olsa gerek, ağacından, hem de en güzellerinden nar kopardılar. Merih’in ellerinde üç, Fazıl’ın ellerinde iki nar vardı. Elleri narlarla alçak bahçe duvarından yola atladılar. Yeniden yürümeye başladılar. Konuşmaları bitmişti. Yağmur altında ellerinde narlar, sessizce, yağmurun sessizliğine eşlik edercesine yürüyorlardı. Deniz bir hırçınlık içinde değildi. Üzerine düşen yağmur

damlalarından zevk alan bir uyuşukluk içindeydi. Otele geri döndüklerinde ciddi biçimde ıslanmışlardı.

Kapıdan içeri girdiklerinde herkesin lobide olduğunu gördüler. Uyanmayan kalmamıştı. Narları dağıttılar herkese. Restoranda değil, lobide kahvaltı yapmak istediler. Buradan, otelin kıyısına kurulduğu denizi, renklerini izlemek çok keyifli olurdu. Kahvaltılıkları sehpanın üzerine serptiler. Çok fazla da iştahları yoktu. Çatallar zeytinlere ancak beşinci hamlede falan batıyor, peynirlerin uçları tırtıklanıyordu. Çay içiliyordu ama, hem de üst üste.

Çabuk bitti kahvaltı. Birer sabah kahvesinden önceki son keyif çayları için arkalarına yaslandılar. Konuşmuyorlardı. Hepsi denize, yağan yağmura, denizin üzerinde oluşan hoş görüntüye bakıyordu. Bir özdeşleşme durumu vardı. Yağmur yalnızca denizi değil, ruhlarını da ıgneliyordu. Acıtmadan, masaj yapar gibi. Ama ıslatarak. Belki de yıkayarak.

Kimsenin beklemediği bir anda duyuldu sesi Korkut'un: "Dün akşamki konuyu konuşalım şimdi."

Şaşırmışlardı. Tamam dün akşamı bu ana ertelemişti. Ama kimse bu kadar hızlı bir hamle beklemiyordu aslında. Yayıldıkları koltuklarda toparlandılar. Dört kişi aynı anda dinleme durumuna geçti. Hepsi öne doğru eğildiler. Hepsinin dikkati, Korkut'un dudaklarındaydı. Bir noktaya gelme umudu yok denemezdi. Böyle bir beklenti vardı. O sınır bir aşılabilse, o eşikten bir küçük adım atılabilse havadaki gerilim yumuşayacaktı. Yerini buraya gelirlerken yoldaki coşkulu atmosfere bırakacaktı. Ama o adımı atmak hiç de kolay görünmüyordu.

"Bu sorun benim sorunum. Bana göre sır olarak kalması gereken bazı noktalar var. Böyle de kalmasını istiyorum. Ve bu konunun bir daha açılmasını istemiyorum," dedi. Yine sert, kesin ve keskin... Dudaklarında akşamdan kalma titremeler, bakışlarında öfke...

Bir an kimse konuşmadı. Akşamki tavır sürüyordu. Kapağın kapalı kalması, açılmasında ısrar edilmemesi isteniyordu. Kapak giderek ağırlaşıyordu. Ne denirdi şimdi buna? Bu konuyu konuşmaya kapatmış bir kişinin kilidini çözmek için çabalamak gerekir miydi acaba? "Ben

kendimi kapattım. Kilidimi koyduğum yeri de unuttum.” Böyle koydu noktayı Korkut.

Ama mademki konuya girilmişti, bir şeyler söylenebilirdi. Kilit açılmak istenmese de bir şey söylemek, suskun kalmaktan iyi olmaz mıydı?

“Ben zaten bir daha bu konuyu kesinlikle açmam,” dedi Merih, “Ben alacağım dersi aslında dün akşam konuyu masaya getirerek aldım. Ama bilmelisin ki, bizim buralardaki buluşmalarımızın o insanlarla birlikte anlamı büyüyordu. Evet, bizi onlara sen tanıştırdın. Ve biz o zamandan bu yana Özerlerle çok iyi görüşüyoruz. Ama birlikteyken aldığımız tat katmerleniyordu. Ben bunun yitirilmesinin burukluğunu yaşıyorum.”

“Bu sorunu çözerek aşsan sen de rahatlayacaksın aslında. Bu konunun sorun olarak sürmesi kanımca seni de rahatsız ediyor. Ama inat ediyorsun. Üstüme gelmeyin diyerek, çözümünden kaçırıyorsun. Sen de bir adım atsan ve çözüme ulaşılsa iyi olmaz mıydı?” dedi Fazıl... Umudunu yitirmiş, daha doğrusu tüketmiş biçimde, “di”li geçmiş zamanla konuştu.

“Ben böyle kalmasını istiyorum. Bu sorunda beni haksız buluyorsunuz belli ki. Ben haksız kalmayı sürdüreceğim. Böyle bilinsin ve böyle kalsın istiyorum,” dedi. “Yineliyorum, bu sorun bir daha içki masalarında meze yapılmasın.”

Taylan onlarla ilk kez buraya geliyordu. Belki de bu rahatlıkla grup ilişkileri üzerine bir şeyler söyledi. “Grubun bütünlüğünü sağlamak için bu tartışma zemininin gerekliliğinden, çözüm arayışının ortaklığından,” söz etti. “Gruplarda böyle şeyler yaşanırdı. Ama asıl olan bütünlüğü koruma çabasıydı.” Sürdürdü konuşmasını, “Özer dediğiniz arkadaşınızı tanımıyorum. Korkut’u da dün tanıdım. Fazıl Abi ve Merih birlikte olmamızı istedi. Ama anladığım kadarıyla önemli ve anlamlı paylaşımlar yaşamışsınız. Bana zaman zaman da anlatıyorlardı zaten. Bu grubun parçalanmaması için bu konuşmalar ve arayış bence sürmeli.”

“Her şeyimi konuşmak zorunda mıyım? Benim özelim olan şeyleri paylaşmak zorunda değilim ki? Evet ben tanıştırdım Merih’i de Fazıl Ağabeyi de onunla. Onlar ilişkilerini sürdürüyorlarsa ne güzel. Benim onlarla olan ilişkim, bırakın yaşadıklarım da kalsın. Ama bunu kimse bundan sonra sorgulamaya kalkmasın...”

Suskunluk oldu. Fazıl ile Merih zaten sohbetten kopmuşlardı. Donuk ve sönük gözleri ufuk çizgisine çakılıp kalmıştı. Avuç içlerini şakaklarına, dirseklerini koltuğun kenarına dayamış, koltukların içinde iyice uzanmış, kımıldasız oturuyorlardı.

Belli ki kapak açılmayacaktı. Açılmaması bir yana, daha da ağırlaştırılmıştı. Artık uzanılmayacak, uzanılsa kaldırılamayacak bir duruma gelmişti.

Kahvaltı da bitmişti. Ama kahvaltılıklar geldikleri gibi duruyordu neredeyse... Denizin rengi, ortamın güzelliği dikkat alanlarının dışına çıkmıştı. Suskunluk ise kurşun gibi aralarına girmişti. Nice sonra genelde çok az konuşan Cevat, “Haydi, kalkalım artık,” dedi. Çöküp kaldıkları koltuklardan zorla kalktılar. Hesaplar kapatıldı. Çantalar toplandı. Arabaya konuldu.

Saat 10.30’u gösteriyordu hareket ettiklerinde. Dönüş yolunda genelde konuşmadılar. Gelirken yaptıkları şamatalar yoktu arabada. Korkut arkaya oturmuş, yarı uyur yarı uyanıktı. Sohbe katılmıyordu. Ne düşündüğü yalnızca kestirilebilirdi...

Kapağın altındakileri o biliyordu. O nedenle iyice ağırlaştırdığı kapağın altındakiler diğerleri için bilinmezliklerini sürdürecekti.

Korkut, iki eliyle kapağa bastırmış dışarıya bakıyordu.

orada olamayan

Perihan iç çekerek o şirin kıyı kasabasını ne kadar özlediğini söyledi kocasına. Televizyon açıktı, ama seyrettikleri söylenemezdi. Onlar için hâlâ küçük olan kızları odasının kapısını kapatmış müzik dinliyordu teypten. Konu açılınca, sanki odayı nergis kokusu sardı, sarmaladı. Okudukları bir öykü onları gerilere götürmüştü. Güzel olan o kasaba mıydı? Yoksa oradaki buluşmalar mı? Yirmi dört saat atılan kahkahalar mı? Özlem, ruhlarından sıyrılmış, salondaki boş koltuklardan birine oturuvermişti.

Bir eylül günü, Kemal Abinin derme çatma pansiyonunda kaldıkları akşam, pek rahat uyuyamamışlardı. Her zaman alıştıkları kalabalık arkadaş gurupları da gelememişti. Tavana gerili çuval bezleri dekoratif etki yaratıyordu, ama gece farelerinin çuvalın içinden gelen sesleri onları

tedirgin etmişti. Yine de sabah güzeldi. Sözleştikleri gibi gelmişti Korkut. Önce kahveler içildi. Henüz dört yaşındaki Özlem sabırsızdı. Korkut “Şimdi görevlerimizi yapmalıyız,” dedi ve kocaman bir naylon torba buldu önce. Sonra Özlem’in elinden tutarak sahile indiler. Şişe, kutu, poşet ne buldularsa toplamaya başladılar. Mutluydu küçük kız. Hava, denize girmek için serindi. Tepedeki lanetli köye çıktılar. Depremden yıkılmıştı uzun yıllar önce. O yüzden mi lanetlenmişti nar ağaçları. Bir önceki buluşmada topladıkları narları anımsadılar. Lanetli köy tepeden nasıl da sahipleniyordu sonsuz maviliği. Denizin sesini duymak işten bile değildi oradan.

Sofrayı sahile kurmuşlardı akşamüzeri. Kemal Abinin oğlu kurşunlarını beline dolayıp zıpkını ile denize daldıktan biraz sonra, zıpkının ucunda hala oynaşan kocaman bir levrek ile denizden çıkınca, Özer ile Perihan burada yaşama özlemlerini depreştirseler de, bunu kızlarına anlatmakta hep zorlandıklarından, bir kez daha bu konuya girmediler. Biraz sonra rakılar içilirken patlayan kahkahalar gök gürültüsü gibi yayılıyordu denizin üstüne. Belki de o yüzden başladı yağmur. Perihan mezeleri kaçırmaya çalışırken, Korkut bardağının yarısını rakı ile doldurup sandalyesini iyice deniz kenarına çekti. Bardağını göz hizasına kaldırıp rakısının, kendi deyimiyle şakuli yağmur ile beyazlaşmasını beklemeye başladı. Küçük kız şaşkıncı, kendisine yasaklanan şeyin kocaman adamlar tarafından yapılmasına. Oh işte böyle yaparlarsa tabii ki hastalanırlar. Ama rakı nasılda damla damla beyazlamıştı. Mutluydular. Kahkahalar bulutların ucunda sıralandılar.

O günleri anımsayınca, Perihan mutfaktaki havalandırmanın altına oturup bir sigara yaktı. Son sigarasını çoktan içmişti, ama belli ki bu akşam kafası karıştı. Gruptan bazılarının yine toplandığını biliyorlardı. Ama onlar yoktu.

Salona döndüğünde, “Bilmediğim başka şey var mı?” diye sordu Perihan. Öyle ya, parayla pulla işi yoktu Korkut’un. Tek değer verdiği yaşama saygıydı. İnsanca, dürüstçe saygı. Belli ki bir saygısızlık olmuştu. Ama nerede?

“Gül olmalı” diye sürdürdü sözünü Perihan. Kocası “Bilmiyorum,” dercesine dudaklarını büktü. Gül’ü onun muhasebe bürosunda tanımışlardı. Ticaret Lisesi’ni bitirir bitirmez başlamıştı Korkut’un

yanında çalışmaya. Korkut’un sağ koluydu. Cin gibi bir kızdı. Hem muhasebe içlerini yapar hem de gelene gidene hizmet ederdi. Son zamanlarda vergi dairelerindeki işleri yürütür olmuştu. Boş kalmazdı ya, fırsat buldukça okurdu Gl. Yaşamı zordu, işsiz bir kardeş, sorunlu bir anneyle. Bir giz vardı, heyecan dolu gözlerinin arkasında. Dertleşirken bazen çok açılmış gibi birden susuverirdi.

Özer yeniden anımsadı o akşamstn.

Gl, Korkut’un müşteriye gittiği bir gün, zer’e kahve yapmıştı. zer de klasik “Dumansız kahvenin imansız gideceğini,” söyleyip sigara yakmış ve içmeye başlamıştı. Bir sıkıntısı vardı Gl’n. Kıvrandığını, dolandığını fark etti zer. Sonunda “Otur kız karşıma! Söyle ne söyleyeceksen!” dedi, biraz da buyurur gibi. Gl rahatladı ve zer Abisinin Korkut Beyle kopmaz ilişkilerini bildiğinden, belki bir umutla, zer’e açılıverdi. Gl içini, ruhunu boşaltmasına boşalttı, ama zer duydukları karşısında kalakalmıştı. Ne yapacağını bilememişti. şaka mıydı bu? şaka olamazdı. Çünkü ağlıyordu kız, “Ona söyleyemiyorum,” diyordu.

Bu sefer zer’in işi zordu. Korkut’a bunu söylemek kolay olmayacaktı. Yine de denemeye karar verdi. En iyi mekn meyhaneydi.

Sofra kuruldu. Garson barbunları masaya bırakırken, uzun zamandır tanıdığı bu ikiliye imrenerek baktı. Henüz birer kadeh içmişlerdi, ama gülmekten gözleri yaşarmıştı. Özer uygun anı bekliyordu. İkinci kadehler devrildi. Biraz daha rahatlanmıştı. Zordu Korkut. Rakının rehaveti çöküp bir anlık sessizlikte “Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi ve söyledi, Gl’n kendisine açıldığı konuyu. Zordu ya Korkut... An mı yanlıştı, anlam mı? “Kovacam işten orospuyu,” diye kükredi... Hiç iilmemiş gibi oldu masa. Korkut, geçirdiği sarsıntıyla, hiçbir şey demeden masayı terk etti. zer’in yalnız kaldığını gören garson, genellikle meyhaneyi kapatan bu ikiliden birinin masayı terk etmesine şaşırıp kalmıştı.

Özer bu yaşananları Perihan’a anlatmayı o kadar istedi ki. Ama doğru-yanlış ikilemi arasına sıkışıp kalmıştı. Eşi-ydi, ama bu da çok özel bir durumdu. Biliyordu, anlayamadığı ya da anlamlandıramadığı bu durumu Perihan’la konuşsa, belki kafasındaki çözümsüzlük düğümü zlrd. Aşına bakılırsa, Gl’n kendisine söyledikleri, onun da Korkut’a

aktardıkları olumsuz şeyler değildi. Belki tek yanıydı. Bunun olumlu bir sarsıntı yaratacak yerde, korkuya bürünen bir tepkiye dönüşüp Özer’e yönelmesi, onu da şaşırtmıştı. Korkut, zor insandı, tamam. Ama bu tepki...

Bu akşamdan sonra konu Özer için kapanmıştı. Ama bir sıkıntının da kaynağına dönüşmüştü. Ne diyecekti Gül’e. Paylaşmamak olur muydu, güvenip kendisine açılmış biriyle.

Günlüğü ile paylaştı öfkesini. Yalnız kaldığı tek yerdi. Dostlarına söyleyemeyeceği pek bir şey yoktu, ama bazen içini dökmek, küfretmek, hatta haksızlık edip sonraki okumalarında kafasını sallayıp gülümsemek hoşuna gidiyordu. Tek sığınağıydı. Orda patladı Korkut’a. Kendi dışına konu kapanmıştı, ama güncesinde hep açık kalmıştı.

Özer bir sigara içmek için mutfaktaki havalandırmanın altına oturduğu zaman, bardağı boşalmak üzereydi. “Bira var mı?” diye sordu Perihan. Pek ender içerdi. O akşam canı çekmişti. Bir süre yalnızca bardakları ile ilgilenip suskun kaldılar.

Bu yaşanmışlıklardan sonra sona eren ilişkilerinin nedeni aralarına kilitlenen bir sır gibi kaldı. Söylenecek bir durum değildi. Paylaşılacak bir durum değildi.

Ama arada kalacağı kesin olan bir sır, bir soruna nasıl dönüşürdü? Onca yaşanmışlığın üzerini nasıl örterdi? Dostluğa ara vermek, daha ötesi bitirmek için bir neden olabilir miydi? Eğer bu, bir dostluğa ara verecek bir neden olabiliyorsa, o yaşananlar dostluk muydu? Hataları, doğruları, yanlışları, karşılıksız sevgileri konuşulmayan dostluk ne kadar dürüsttü? Hele ki hata varsa... Hele ki hata kişiselse... Aynı inançları paylaşan, yaşamından ödün vermeyen insanlar niye anlamsız suskunluklara girerdi?

İşte olan oldu. Yine sinirlenip, ölçüyü kaçırdığını fark etti Özer. Tıpkı dört yıl önce olduğu gibi. O mektubu yazmakla her şeyi koparmıştı.

“Doğru değil miydi yazdıklarım?” diye düşündü. Dört yıl az zaman değildi düşünmek için. Belki doğrudu, ama dozu çok mu sertti? Gemileri yakmaya değer miydi? Gemiler yanmış mıydı?

Karışıkta kafası. Yine geçmiş günler canlandı gözünde. Bir akşam ortak dostlarından birini aramıştı. Epeydir görmediği, özlediği birini. Ufacık boyuyla ufak tefek ticari işler yapan, ama dev gibi yüreği olan dostunu. Konuşmanın bir yerinde, “Keşke burada olsaydın, rakı içiyoruz, sana birini veriyorum,” dedi. Cep telefonundan, Ege aksanını en güzel konuşan, yüzü yaşlı, ruhu çocuk Cevat’ın sesini duyunca çok sevindi Özer. Biraz sohbet ettiler. “Dur abem, ben de birini veriyom sana,” dedi sevinçle. “Özer nasılsın, Özlem nasıl?” diyen davudi ses Korkut’undu. Konuştular biraz, “havadan sudan tarzı”nda da olsa. “Yerleştiniz mi yeni evinize, misafir kabul edecek duruma geldiniz mi?” diye sordu Korkut. Sıcaktı sesi, bir şey yokmuş gibi. Heyecanlandı Özer. “Evet, ne zaman istersen...”

Sonra sessizlik. Bu kadar sürdü diyalog. Ortam gereği. Diğer iki kişiye çaktırmak istenmeyen bir kopuş boşluğu vardı oysa aralarında.

Yağmur başladı dışarıda. Acaba şakuli mi yağıyor? Ne fark eder. Rakı zaten beyazdı. Belki diğer kadehi yağmur damlalarıyla beyazlatırdı.

Derin bir nefes aldı Perihan. Üzgün, ama az da olsa bir umutla “Bir daha denesek,” dedi. Okuduğu bir öykü onu heyecanlandırmış, yeniden umutlandırmıştı. Yavaşça yerinden kalktı, teybin düğmesine bastı. Pencereyi açtı. Keman sesi yağmurun sesine karışmıştı. “Gitmiş midir o kadar uzağa?” diye düşündü Özer. “Vivaldi, şakuli yağmurda bir başka çalışıyor,” derdi Korkut. Pişmanlıklar ile gururlar karşı karşıya kılıçlarını çekmişler, yok etmeye çalışıyorlar birbirlerini. “Nedensiz mi?” bilinmez... Kopukluklar diğer dostlukları yaralıyor. Bu doğru değil. Bunca mutlu yıl aldatmaca olamaz...

“Narlar,” dedi Perihan. “Sonsuz maviliğin içinde çürüyorlar anlamsız lanetleriyle. Binlerce yaşam var içlerinde. Kabuğunu soyamak gerek. Kim soyacak bu kabuğu?”

“Kim soyacak bu kabuğu?” dedi Özer...

anlamaya çalışan

“Yaşam, zaman, doğal akış, çözümleri üretir bazen... Yaşam, yaraların üzerini örter, izleri gizler, bazen de unutturur... Bir sorunu kendi sürecine bırakmak vurdumduymazlık mı? Bence değil. Çünkü özel bir çaba

harcanmazsa, artık itelenmezse yani, bir salıncak, sonunda durağan noktayı bulacaktır.

Her olaya ve her kişiye iradi tavır göstermek... Radikallik, her zaman çözüm üretemeyebiliyor. Ortada çarpıştırılacak bir şey yoksa, zıtlar arasındaki uyumu kabullenmek gerekmez mi? Su henüz seksen derecedeysen, ondan kaynamasını beklemek ne kadar doğru?"

Fazıl, bir söylev verdiğini fark edince sustu. Eşi, "Hangi olayla ilintilendirecek?" diye bekliyordu. Gözünün içine bakıyordu. Akşam eve gelip, "Merhaba" faslını bitirdikten, çocuklarını uyuttuktan sonra karşılıklı oturmuşlardı.

"Korkut-Özer sorunu mu?" dedi. O da, "Yatalım haydi... Kafam karışık... Sonra konuşuruz..." diye yanıtladı...

Yatağa girdiler, ama sorun da aralarına sızmıştı. İkisi de sağa sola dönüp durdular. Bazen yüz yüze gelseler de dudakları değmedi birbirine.

Onlar uyumaya çalışsalar da sorun uyanıktı. Direniyordu. Kendisi de uyumayacak, onları da uyutmayacaktı. Belli olmuştu.

Yastıklarını yatağın başucuna kaldırdılar. Sırtlarını dayadılar. İkisi de karşıya bakıyordu. Odanın içine pencereden kaçamak ışıklar sızıyordu.

"Neden kabullenemiyorsun?" dedi Hülya.

"Bu noktaya kolay gelmedik ki!" dedi.

Odanın duvarlarında bahçedeki ağacın dallarının gölgesi. Hafif rüzgâr vardı dışarıda. Odadaki tek hareketi bu rüzgâr sağlıyordu. Dalların gölgeleri duvarlarda duygularını oynuyordu.

"Ama konuya girmek istemiyor Korkut, anladığım kadarıyla," dedi Hülya.

"Hepimizin şaşırdığı da bu ya. Her şeyi konuşabildiğimiz birisi, bu konuya neden girmez ki? Ne olabilir?"

"Sen yaşamdaki her şeyini bana anlattın mı örneğin? Bunun tersi de doğru. Ben sana anlattım mı?"

Bir sarsıntı geçirdi Fazıl. Dili betonlaşmıştı. Ağzının içinde hareketsiz kaldı. Anlatmak isteyip anlatamadıkları neyse? Belki zaman

olmamıştır. Ortam oluşmamıştır. Bazı olaylar pattadak anlatılamıyordu ki. Hani sohbete bir şey katsın diye beklenirdi bazen. Ama içinde gerçekten öyle olaylar vardı ki, anlatamazdı.

Çok az özel ilişkisini anlatmıştı örneğin. Bazıları belleğinin gizemli koridorlarında, erişilmez odalarda saklanmışlardı. Anahtarları sakladığı yeri bazen anımsıyordu. Kendisi bile erişemiyordu zaman zaman. O bunları, yanındaki eşine anlatmadıysa...

“Ama,” dedi, “Derdimiz anlam. Yaşamın anlamı. O buluşmaların nedeni de bu. Kendimizi sorgulamak. O konu da tazeydi. Ve hepimiz de bu konunun Korkut üzerinde bir yük oluşturduğunu görüyorduk. Her zamanki adam değildi. Belliydi. Duyguları büküktü. Derdimiz onun yükünün bir kısmını kaldırmaktı.”

“Ama istememiş...”

“İyi de başka türlü de davranabilirdi. Çok sert ve ters biçimde ifade etmesi bizi şaşırttı.”

“Bir doğru, her zaman doğruluğunu koruyamıyor. Belki biraz daha küllenmesini bekleseydiniz... İçinde olayın yangını sürüyor idiyse? Konuyu açarak yangına körükle gidilmiş olunmaz mı?”

“Doğru söylüyorsun. Bir yer ve zaman hatası var bu işte... Belki de her anlamı açığa vurmak gerekmiyor. Benim için anlam olan her şey, senin için olmayabiliyor. Karşıdaki her sorunu kendi sorunumuza dönüştürmek her zaman doğru olmayabiliyor...”

Sustu Fazıl.

Hülya da sürdürmedi diyalogu.

Duvarda sallanan gölgeleri izlediler bir süre. Gerçeği ve yansımalarını...

Sonra Hülya’yı dudaklarından öptü Fazıl, “İyi geceler” dedi ve ona sarıldı.

anlamak istemeyen

Korkut onlardan ayrılmak üzere arabadan inerken, dilinin ucuyla “Hoşça kalın” demişti. Bu kadar kolay bir şeyi, zorla yapmıştı. Bunu anımsıyordu. Yapmadığı bir şeydi bu. Çünkü buluşmalarındaki

“merhabalar” da ayrılımlarındaki “Hoşça kal”lar da ağız dolusu olmuştu hep. Sırtlara vurmali sarılmalar olmadan ayrılma seremonisi tamamlanmazdı. Ama şimdi... İnmedi arabadan. İnmedi. Korkut iner inmez, arabayı topukladı. Dikiz aynasından bakmadı bile. Arabada nereye kadar konuşmadığını ise anımsamıyordu.

Bunu fark eden Taylan, “Merih, sağa çekip dursana,” dedi.

Aslında bu üçüncü deyişiydi.

“Ben kullanayım biraz,” diye sürdürdü.

Merih de “İyi olur,” dedi.

Bir benzin istasyonunu bile beklemeden arabayı sağa çekti.

Durdu. Emniyet kemerini çözdü. Vitesi boşa aldı. İndi. Hemen arabaya binmeden geldikleri yöne doğru yürümeye başladı. Yorgun adımlarla... Hava almak iyi gelebilirdi. Arada bir kollarını omuzlarından yukarıya kadar kaldırıyor, biraz hareket ettiriyordu. Geride yarım bırakılan bir sorunun üzerine gider gibiydi. Ayaklarındaki yorgun eda, onların bile çözüme inanmadıklarını mı gösteriyordu? Artık denizden uzak da olsalar, burası yine de Ege’ydi. Güneşin yeni yeni dikleşmeye başladığı bu saatlerde toprağın kokusu güneş ışınlarına yenik düşmemişti daha. Nemli toprak kokusunu içine çekerek yürüyordu ki, bir korna sesiyle geri baktı. Taylan, “Hadi Hocam, feribotu kaçıracağız,” diye bağıırıyordu. Daha zaman vardı. Ama mola vereceklerdi, falan... Öne oturdu. Taylan sol sinyali çakıp, dikiz aynasına baktı ve yola koyuldu. Merih kafasını arkaya yasladığında içinde bir telin gerilmekte olduğunu duyumsadı.

Korkut’un evinde, yine bir keresinde, sorgulama faslına gelinmişti. Merih’in yaklaşımları, iki noktayı birleştiren en kısa yol gibiydi. Küresel trigonometrideki gibi eğri üçgen kenarlarında yürümeyi sevmezdi. Doğrudan, cepheden ve damardan girmek... Sorunu hemen orada, oracıkta çözmek gibi ısrarı olurdu. Yani bu konuyu ilk kez dün yaşamamıştı. Ama daha öncekilerden farklı olarak kırıldığını fark etmişti. Bu konuya her girişinde, kendince “anlamsız” olan bu ayrılığı, sorunu ortadan kaldırmak istiyordu. İkisini de sevdiği iki dostuyla ayrı ayrı görüşüp iki kere mutlu olmak yerine, birlikte dört kere mutlu olmak istiyordu. Onun istemi de bu kadar masumdu... Şimdi arabada yeniden

geçmişe döndüğünde, dünkü gibi çözümsüzlük noktasına sürüklenen sandalda olduğunu anımsaması, ona sıkıntı veriyordu...

Bazen kendisine sormuyor değildi: “Bana ne?” mi demeliydi yoksa... Bunu bir türlü diyememişti ki yaşamda. İlle de çözümlerin parçası olmak için olayların üzerine gitmeyi yeğlemişti. Doğru muydu? Evet, bu yol kendisini yoruyordu. Bunu duyumsuyordu. Ama, işte yapı... Ne diyordu Freud, “İnsanın kişiliği sekiz yaşına kadar oluşur...” Bizim Anadolu’nun “İnsanın yedisinde neyse, yetmişinde odur”unun bilimsel söylenişi...

Gözlerini açtığında, Susurluk geçilmiş, bir dinlenme tesisine gelmişlerdi. Mola vermişlerdi. “Zorunlu ihtiyaç,” molası... Bandırma Feribotu’nun kalkmasına daha vardı. Önce tuvalete gittiler. Üç erkek yan yana dizilip bir güzel işediler. Uzun uzun... İşemiş gibi rahatlayacak kadar... Sonra yemek kuyruğuna girip, hafif bir şeyler aldılar ve masaya oturdular...

“Gözlerine vurdu çözümsüzlüğün sıkıntısı,” diye söze girdi Taylan, “Sen belli ki bu işi çok ciddiye alıyorsun...”

Susuyordu. İsteksizce, sanki zorunluymuş gibi çorbasını kaşıklıyordu.

Bir yandan Merih’i süzen Taylan, “İstemiyorsan konuşmayalım,” dedi.

Açık sözlüydü. İnsan ilişkilerinde bu yöntemi onu sevimli ve samimi kılıyordu.

“Neyi konuşacaksın ki?” diye, mırıltıyla, kendi kendine konuşur gibi bir şey söyledi ve çorbayı kaşıklamayı sürdürdü.

“İnsanın beklentileriyle karşılaştıkları her zaman örtüşmüyor... Eyvallah... Doğru ben bu işten rahatsızım. Beni bu kadar rahatsız eden, anlayamamak... Anlayabilsem, ikna olabilsem, hiç sorun kalmayacak. Evet ben çözüm olsun istiyorum. Ama çözümsüzlüğü de anlamak istiyorum...”

Fazıl, “dün sabahkinden farklı düşünüyor şimdi,” diye geçirdi içinden. Söze hiç girmeden dinliyordu yalnızca.

Taylan, “Ama yine de görmek istemediğin bir şey var. Korkut’un ya gerçekten anlatamayacağı bir şey varsa...”

Cümlesinin tamamlaymadan, “Ama o bizim dostumuz,” diye itiraz etti Merih. Ve sonra durdu...

Taylan, “Canım, olsun... İnsanın mezara götüreceği sırları olmaz mı?”

“Seni anlamadım,” dedi Merih, “Amacın bana kendimi sorgulatman mı? Yoksa gerçekten ortadaki durumun nedenini mi anlamak? İkinci seçenekten yola devam edersem, ben, dediğim gibi, sorunun ortada kalmasını kabullenemiyorum... Çabalamamın nedeni o... İki taraf, iki ayrı taraf olsa, beni bu kadar rahatsız etmeyebilir... Ama bu iki tarafın birbiriyle yirmi yıllık bir geçmişleri var... Benim de birisiyle yirmi beş yıllık, ikisiyle birlikte de beş yıllık bir geçmişim var... Şimdi rakamlar ortada... Bu urgan nasıl oluyor da böyle cart diye kopuyor?”

“Ama belki de tam da sorun burada,”

“Nerede?” dedi, itiraz eder gibi...

“Dur kızma Hocam... Dostuz dediysek, yapışmadık ya birbirimize...”

Kafasını kaldırıp, açılmış gözlerle ve dudaklarla baktı Merih, Taylan’ın yüzüne.

Taylan, çorbasını kaşıklıyordu.

Merih, yeniden düşünme moduna döndü...

Taylan bir soru’nun çengelini asıvermişti beynine; “Bu kapağı açmaya zorlamak, dostluğun bir koşulu muydu gerçekten?”

kapağı açamayan

Çok sevdiği evinin balkonuna oturmuş, parkta oynayan çocukları izliyordu.

Düşünmeden edemeyen beyni karınca gibi çalışıyordu.

“Bu kapağı kaldırmamın olanaksız olduğunu neden kabullenmek istemiyor bu insanlar? Bu dostlarım, bu en yakınımıdaki insanlar, neden ısrarlarını sürdürüyor? İnsanın belleğinin derinliklerinde, kendisinden başka kimsenin ulaşamayacağı derinliklerinde, yüreğinin en gizli odalarında kendisine sakladığı bir şeyler olmalı... Bu, bana ısrar edenler için de geçerli değil mi? Anlamıyorum ısrarlarını... Bana yaptıkları ısrarı kendilerine yapsalar, beni anlayacaklar oysa... Şimdi ben kendini anlatamayan adam durumundayım. Bunu görüyorum, ama durumu da değiştiremiyorum.”

Oysa o da sorunun başladığı günden bu yana iç sorgulamasını her gün sürüyordu. BU sorgulama yoğun muhasebe işlemleri sırasında kendine hata bile yaptırıyordu.

“Kaç zamandır bana bu kopmanın nedenlerini sorup duruyorlar... Ben de her keresinde “En iyi savunma, saldırıdır,” diyerek saldırıyorum ve olayı kapatıyorum. Belli ki bana kırılıyorlar. Kırıldıkları çok açık ortada. Kör değilim, görüyorum. Ama gerçek nedeni kendimden bile saklıyorum ben. Onlara nasıl açılırım? Sahi kendimle kaç kere konuştum bu kopmanın gerçek nedenini? Bazı kopmalar, belli birikimlerin sonucu gerçekleşir, “Geliyorum,” der adeta ve yadırganmaz... Ama bu kopuşun aniden olduğu bir gerçek. O nedenle kimse anlam veremiyor ve anlayamıyor. Bir oyuna dönüştü sanki, bir bilmece çözmeye... Ama işin kötüsü bilmeceyi soran da yanıtlamaya çalışan da ben... İşin kötüsü daha yanıtı bulmuş değilim. Ben bu durumdayken, benden açıklama istemeleri...”

“Cevat gelmişti geçenlerde. O daha çok dinler beni. Fazla da konuşmaz. Onu tavırlarında duyumsarsın ve yaşarsın. Onunla da dağdan taştan konuşurken bu konu yine karşıma dikildi. O da diklenmez mi bana... ‘Ne o len, ne saklıyorsun bizden? Biz de kör değiliz, sağır değiliz... Aklımız da uçup gitmedi daha... Konuşmayınca, bilemeyeceğimizi mi sanıyorsun? Bizim derdimiz, bunu senden duymak... Tahmin ettiğimizi işitmek...’ Cevat söyledi bunları. Böyle söylemesi enderdi. Demek ki o da dolu. Baktım köşeye sıkışıyorum, “Cevat, eşinle ilgili bir şey konuşmak istiyorum seninle, “der demez sustu. Eşi onun zayıf karnıydı çünkü. Çok seviyor eşini... O susunca rahatladım ve bu salvoyu da geçiştirdim...”

“Bir kuşatma altındayım. Bu konuda daha epey saldırıyla karşılaşacağım. Bunları savuşturmam gerekiyor... Savuşturmak için de savunma kuramının bütün araçlarını harekete geçirmeliyim. Bilmediklerimi öğrenmeliyim.”

“Yaşadığım olayın nesi var ki? Tıpa tıp aynısı olmasa da onların yaşamında da olmuştur benzeri.”

“Sorum, benim onları öğrenmeye çalışmamamda. Onların benimkini öğrenme hakları var mı? Zorlu öğrencilik yıllarına, acı-tatlı paylaşımlarımıza yazgılı dostluğumuz penceresinden bakarsan, evet.

Ama ben de benim sonuçta. Bazı şeyleri kendime saklama hakkım yok mu benim? Onların anlamak istemediği bu.”

“Neyse, onlar da vazgeçerler bu ısrarlarından. Gönüllerini almak için bir gün İstanbul’a gitmeli.”

anladığını dillendirmeyen

Korkut’la en çok paylaşılan Cevat’tı. Üniversitede sınıf arkadaşlarıydılar. Sonra sınıflar, dersler, sınavlar geride kalmış; arkadaşlık, okulun sınırlarından çıkıp yaşamın içine yerleşmişti. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Sık buluşurlar, saatlerce otururlardı. Gerçi çoğu zaman konuşan Korkut olurdu. Cevat dinlerdi. Korkut’un, muhabbetine doyum olmazdı.

Cevat da düşünürdü. Hem de çok düşünürdü. Ama Korkut’un yaptığı gibi düşüncesini sözcüklere dökemezdi. Bir sohbetin sonunda, çoğu kez biraz mahcup, biraz da kendisine kızarak, “Ben de düşünüyorum bazı şeyleri. Fakat onun gibi şey edemiyorum,” derdi. Kendini bundan daha iyi anlatamazdı. Cevat, “dostum” dediği insanların acısını kendi acısı sayardı. Onların mutluluğuyla kanatlanır, üzüntülerini kendi içinde taşırdı. Korkut ise bu insanların başında gelirdi.

Korkut’un içini dışını bilirdi. Bilmediklerini de sezerdi. Belki asıl sorun buydu.

Çünkü insanı tanımak, her şeyi bilmek değildi. Bazen bir insanın söylemediği şeyi, söylediğinden daha iyi anlamaktı. Korkut’un susuşlarından, cümlelerinin yarım kalışlarından, birdenbire değişen sesinden, gözünü kaçırışından bir şeyler çıkarırdı Cevat. Doğru bulmadığı yerde karşısına dikilirdi. Tartışırdı. Küfredirdi. Evet, Korkut’a küfretme hakkı vardı. Hem de sonuna kadar. Bu hakkı da gerektiğinde hiç çekinmeden kullanırdı. Ama Cevat’ın Korkut’la ilgili bildiği bir başka şey vardı: Bazı kapılar zorlanarak açılmazdı. Üzerine gidildikçe kapanır, kapandıkça da içeride ne varsa karanlığa gömerdi. Bu nedenle, buluştuklarında Korkut’un konuşulmasını istemediği konulara girmezdi. Korkut açarsa konuşurdu. Açmazsa susardı. Korkut’un kapalı bıraktığı bir kapının önünde beklemekten başka yapacak bir şeyi olmadığını bilirdi. Merak ederdi elbette. İnsan, dostunun hayatında kendisine kapalı

kalan bir odayı merak etmez miydi? Ama o odaya girmezdi. Anahtar deliğinden bakmaya da kalkmazdı. Cevat'ın dostluğu biraz da böyleydi.

Dünden bu yana konuşulanların, yaşananların içindeydi. Her sözü dinlemiş, her bakışı görmüş, Korkut'a yönelen yüklenmelerin ağırlığını içinde tartmıştı. Ağır bulmuştu. Ama ağzını açmamıştı. Çünkü Korkut'u savunmanın her zaman Korkut'un yanında konuşmak olmadığını biliyordu. Bazen susmak da bir dostun yanında durmaktı. Bilmez miydi Korkut'un yaşadıklarını? Hepsini değil. Ama bazılarını bilirdi. Bazılarını Korkut anlatmıştı. Bazılarını ise anlatmamış, yalnızca izlerini bırakmıştı. Cevat o izleri toplamayı bilirdi.

Çocukluğundan beri insanların içinde yaşamıştı. Yaşam ona yalnızca gördüklerini değil, görünmeyenleri de okumayı öğretmişti. İnsanların seslerinden önce suskunluklarını, sözlerinden önce yüzlerini dinlerdi. Elindeki parçaların hepsi tamam değildi. Ama bazen bir resmin tamamını görmek için bütün parçalarına gerek yoktu. Bazı parçalar, eksik olanların yerini gösterirdi.

Bir gün bürosuna uğramıştı. Gül yoktu. Korkut yalnızdı. "Nerde Gül?" diye sormuştu. "Gönderdim." Dedi o da. "Niye len? Ondan iyisini mi bulcen?" Korkut yüzüne bakmamıştı. "Uzatma ve karışma." demekle yetinmişti. Sesindeki titremeyi Cevat duymuştu. Bir başkası belki fark etmezdi. Cevat etmişti. Ama uzatmamıştı. Israr etmemişti. Konuyu değiştirmişti. Çünkü bazen bir insanın yardım isteyemediğini, yardım istememek için gösterdiği çabadan anlarsın. Bir süre sonra yeniden buluştuklarında Korkut'un içinin sıkıldığını söylediğini hatırlıyordu. Nedenini anlatmamıştı. Yalnızca "Aşacağım bugünleri de," demişti. Cevat o zaman da üzerine gitmemişti. "Neden sıkılıyorsun oğlum?" dememişti. Sormamıştı. Çünkü yanıt bilmediğinden değil, yanıtın henüz söylenmeye hazır olmadığını düşündüğünden.

Şimdi geriye dönüp baktığında, elindeki parçalar biraz daha yerli yerine oturuyordu. Korkut ibnesi bir bok yemişti. Cevat'ın gördüğü tablo buydu. Hem de az buz bir bok değildi. Ama Korkut inatçıydı. Damarına basıldığında konuşmazdı. Daha doğrusu, konuşmamakla kalmazdı; kendisini içine kapatır, orada bir kilit vurur ve anahtarı da kimseye vermezdi. Şimdi de öyle yapmıştı. Söylememişti. Söylemeyeceğini de belli etmişti. Öyleyse Cevat'ın o kilidi zorlamasının bir anlamı yoktu.

Hem ilk kez olmuyordu bu. Korkut'un, dünkü arkadaşların henüz yaşamında olmadığı yıllarda da benzer kırılmaları olmuştu. Cevat'la sık buluştukları için bunların bazılarını ona anlatmıştı. Belki anlatmasının başka bir nedeni daha vardı. Cevat'ın tepkisini ölçmek. Kendi yaptıklarına dışarıdan bakabilmek. Belki de Cevat'ın söyledikleri üzerinden kendisini yoklamak. Korkut'un özeleştiri kapasitesinin çok gelişmiş olduğu söylenemezdi. Ama bütünüyle kendisine kapalı biri de değildi. Cevat bunu biliyordu.

Korkut'un tepkisi, geçmişteki hiçbir kırıngılığına benzemiyordu. Bu kez farklıydı. Bunu hissediyordu. Sorunları çoğu zaman bir şekilde çözen, çözülemeyecek gibi görünen şeylerin bile bir ucundan tutan Korkut, bu kez kendi içinde çözemediği bir şeyle karşı karşıyaydı. Belki de ilk kez, karşısında başkasının değil, kendisinin olduğu bir duvara çarpmıştı.

Dn bir kez daha düşündüğünde, olayın kendisinden çok bu ilişkinin kopmasının Korkut'u sarstığını daha açık görüyordu. Korkut'un öfkesi, aslında Cevat'ın dşndğu gibi, sorunu ortaya ıkaranlara değildi. Kendisineydi. İnsanın kendisine kızması, başkasına kızmasından başka bir şeydi. Başkasına kızdığında sesini yükseltir, kapıyı çarpar, küfreder, giderdin. Kendine kızdığında ise nereye gideceğini bilemezdin. Belki Korkut'un öfkesi de bu yüzden böyleydi. Diğerleri bunu göremiyordu. Onun kendilerine kızdığını sanıyorlardı. Oysa Cevat, Korkut'un öfkesinin yönünü biliyordu. Korkut başkalarına değil, kendisine bakıyordu. Ve belki de en ağır ceza buydu.

Cevat bekleyecekti, hep yaptığı gibi. Bekleyecek, zamanın bazı düğümleri insan elinden daha iyi çözdüğünü görecekti. O aralıktaki kerelerce buluşacaklardı. Kahve içeceklerdi. Başka şeylerden konuşacaklardı. Kfredeceklerdi birbirlerine. Gleceklerdi belki. Yaşam, hiçbir şey olmamış gibi kendi sıradanlığını sürdürecek. Ama o konu masaya gelmeyecekti. En azından Cevat tarafından.

Bir gün Korkut açacaktı. Belki doğrudan değil. Zaten Korkut hiçbir önemli şeyi doğrudan söylemezdi. Bir cümlenin kıyısından geçerdi. Bir kelime bırakırdı. Sonra başka bir şey anlatmaya başlardı. Cevat anlayacaktı. Anlamış gibi davranmayacaktı. "Sen ne düşünüyorsun?" demediği sürece dinleyecekti. Çünkü bazen dostuna yardım etmenin yolu, ona doğru soruyu sormak değil, söyleyebileceği zamana kadar

yanında oturmakta. Cevat bunu biliyordu. Korkut yine söylemek istediğini tam söylemeyecekti. Ama Cevat, onun söylemediğini de duyacaktı. Çünkü bazı dostluklar konuşarak değil, susulanları anlayarak sürer. Ve bazı soruların yanıtı, sorulmadığı sürece insanın içinde kalır. Belki de bazı yanıtların henüz söylenmemesinin bir nedeni vardır.

Cevat bekleyecekti.

Belki...

tanık olan

Taylan, arabayı feribota ucu başına yetiştirmişti. Araba feribota girdi ve kapak kapandı.

Üçü de arabadan yorgun ve gergin indiler. Konuşmadan, birbirinin ardı sıra merdivenlerden yukarıya çıktılar.

Merih, kimseye bir şey demeden, kendini boş bulduğu ilk koltuğa atıp, uyumaya başladı.

Fazıl da Taylan'dan izin isteyip bir koltuğa yerleşti. Çantasından bir defter çıkardı ve yazmaya başladı.

Taylan bir kahve alıp, cam kenarında bir yere oturdu.

Yaşamının ender yaşanacak iki gününü yaşamıştı. Daha önce bu kadar yoğun, gergin, belirsiz ortamlarda bulunmuş muydu? Ama dün ve bu sabah çok özeldi.

Merih'le Fazıl Abisinin yılda birkaç kez kaçtıkları kasabayı çok sevmişti. Onların kaçış nedenlerinin boşuna olmadığını anlamıştı.

Cevat, az konuşan, ama varlığını duyumsatan biriydi. Çok sevmişti Cevat'ı.

Ama Korkut...

Camdan Marmara'nın hafif çırpıntılı mavisine dalıp, yaşadıklarının arasında gezinmesini sürdürdü. Ayrıntıları aramaya başladı...

Levent, 2010-31.01.2020

aşkın üçüncü köşesi

... Geçip gidiyor günler. Artık dokunamadığın bir geçmiş, ardında kalanlar... Anımsayabilirsen, anı oluyor yaşadıkların. Anı olunca da seni hiç terk etmiyor... Bazılarını her anımsayışında, yükün artıyor...

Ortalama kaç karşılaşma sayılabilir yaşamda? Sayılabilir mi ki?! Saymaya kalkmak da ayrı bir delilik. Oysa O, ilk karşılaşmamızdan sonra geçen günlerin sayısını hop diye söyleyebilirdi. Bir gün karşıma çıkıverdiği tarih içine nasıl işlediyse! Belli ki farklı bir beyni vardı. Taşkınlığa yakın bir zekâdan dökülürdü sözler ağzından.

Hiç böyle şeyler olsun istemezken yaşamımda, bakışlarındaki deliliği görmüş olsam da başlayıverdim onunla yürümeye. Hani yürümek dediysem, yaşamın kendisi söylemek istediğim.

Şimdi elim buz gibi soğuk bu tahtadan hiç ayrılmazken, ben kaç gün geçtiğini hiç hesaplayamıyorum. Zaten hiç saymamış olan beynim, şu an her şeyi unutmuş gibi... Som bir durgunluk içinde.

Çekiştirip duruyorlar. Sesler bazen yankılanarak büyüyor, bazen eriyip yok oluyor. Ne dediklerini anlamıyorum. Sanırım bir kuyunun içine düştüm.

Her şeyin uçarı olduğu yıllarıydı. Hiç konmayan. Azıcık dinlendikten sonra yeniden havalanan. İlkyazlar gibi geçip gidiveren. Duyguların çiçeklere konduğu yıllar. Kelebeklerle rekabet ettiği. Bazen de onları kısılandığı.

Özgürlüğün kanatlandırdığı ya da kanatların özgürleştirdiği bir yaşamı o günlere kadar eşlik etmişti ona.

Yürüyen değil, zıplayan bir yapısı vardı. Ayakları yerden kesilsin isterdi hep. Bunu, yaşamak bilirdi. Onun yaşamı. Hoppalıkla ilgisi yoktu. Asla öyle biri olmadı. İlle de bir ad konacaksa, coşku denebilirdi buna. Polyannacılık da değildi onunki. Ama kabı kabına sığmayan bir yaşama coşkusu. Hiçbir şeyin bu coşkusunu çerçevelemesine izin vermemişti. Buna yeltenenlerle de mesafeyi koyuvermişti arasına. Annesi dahil olmak üzere.

Bir nokta olarak yaşayıp gidiyordu. Çevresindeki herkes de birer noktaydı. Noktaların içinden seçme özgürlüğü vardı. Böylesi hoşuna gidiyordu. Bazı noktalarla kurduğu kesikli doğrusal ilişkilerden geçici tatlar alıp yenilerine bakıyordu. Öyle işte. Daha ne oldu o yaşta? Sürekli çizgiler ürkütüyordu onu.

O gün nasıl oldu, tam anımsamıyordu. Aklı başka yerde miydi? Rüyada mıydı? Bir sorunun kıskacında mı?

Çok sevdiği, ilkokuldan sıra arkadaşı Esra, bir kutlama diye onu aldı götürdü bir yere. O ortama gitmeyi kabul etmesine, merakından çok, o an uğultulu bir boşlukta oluşu neden olmuştu. Gerçi bu boşluk yaşamının bir parçasıydı. Onu doldurma konusundaki bencilliğini aşmak istemiyordu bir türlü. O, onun boşluğuydu. Bazen kızsda da kendisine, boşluğuyla barışık yaşıyordu.

Ama boşluğu o gün galiba onu rahatsız etmişti. Bu nedenle Esra'nın önerisini kabul etti. Kalabalık bir ortamdı. Mekânın bir köşesinden sürekli kahkaha sesleri yükseliyordu. Bir ara o yöne baktığında, bir kümenin içinden üzerine bir çift göz düşüverdi. O bir çift gözün sahibi bir süre sonra yanında bitmez mi? Sonra mı? İlk sözü ne oldu dersiniz?

“Sen kimsin?”

Ne denirdi şimdi buna? Bir sorgulama, bir üstten bakma, bir hoca, bir “sen nerden çıktın” edası hissettirmeyen, ama ne diyeceğini bilemediği bir soru.

Yani böyle başladı. Bazen sorarlar ya, “İlişkiniz nasıl başladı?” diye.

Böyle başladı.

“Sen kimsin?”

Ne diyebilirdi ki? Nereden başlayabilirdi? Adını, soyadını tamam söyleyecekti de... Sonra? Çocukluğuna mı dönecekti? Yoksa ne yaptığından mı başlayacaktı? Nelerden hoşlandığını mı sıralayacaktı?

Bilemedi açıkçası.

Ama yine de “Ben Ezgi,” deyiverdi. Ağzından kaçırды demek daha doğru.

Aslında Ezgi için açıklaması olmayan bir durumdu, böyle tanışmalar. Birileri anlattığında rahatsız olurdu. Hatta saçma gelirdi ona. “Bir toplantıya gittim. Hiç tanımadığım biri. Her şey o akşam bitti...” Ona göre olmayan bir sonuçtu bu.

Ezgi sonraları, yaşamda saçmalıkların da insanı alıp götürdüğü güzel diyarların olabileceğini düşünmüştü. Yani senaryo ille de iyi ve alışıldık şeylerle başlamamalıydı. Saçmalıklar da bir başlangıç olarak kullanılmalıydı. Bunu ancak ilişkileri ilerlediğinde söyleyebilecekti.

Günlerden pazar olduğunu bildiği takvim yaprakları o günden sonra o kadar hızla düşmeye başladı ki, sanki biri dünyanın gaz pedalına basmaya başlamıştı.

O gün öylesine geçmedi. Ezgi’ye ilgisini kimseden saklamadı. Hani “yapayım da gizli kalsın” tiplerinden olmadığını da ortaya koymuştu. Ezgi’nin yanından hiç ayrılmayarak yaptı bunu. Ama ortamdakiler de ilginçti. Kimse bunu yadırgamamışken, yalnızca onu oraya götüren arkadaşı yadırgamıştı. Birlikte ayrıldıklarında hissettirmişti bunu.

Bu başlangıç bir âşık olma durumu değildi. Yani “Onu gördüm de elim ayağıma dolandı. Tutuluverdim,” klişesi yaşanmadı. Daha doğrusu severek başlamamıştı ilişkileri. Ezgi’nin ilgisini çekmişti... Yalnızca ilginç gelmişti ona. Azımsanmayacak bir sempati duymuştu. “Değişik bir tip bu” diye düşünmüştü. Birlikte olunması keyifli olacak biri olarak görünmüştü. O nedenle “Yarın daha sakın bir yerde buluşup, konuşalım mı?” dediğinde, Ezgi hiç duraksamadan, “Neden olmasın!” deyivermişti.

Hafta içinde iki akşam buluştular. Babasıyla bir ticarethaneleri vardı. Babası, onun üniversiteyi bitirmesini beklemiş, sonrasında da ona bırakmıştı burayı. Perakende şeylerin satıldığı bir yerdi. Bu da Ezgi’ye farklı gelmişti. Ona giydirememişti galiba. Ezgi’de bıraktığı izlenim,

daha entelektüel bir işle uğraşıyordu. Babası işi ona bırakmıştı, ama her gün o da geliyordu oraya. Bu nedenle istediği zaman çıkmasında bir sorun yoktu.

Çok hoş sohbetti. Daldan dala atlayan bir yanı vardı. Öyle derin derin düşünen, ağır ağır konuşan biri değildi. Tez canlıydı. “Yerinde duramıyor,” derler ya... Belki de bu nedenle Ezgi kendi özellikleriyle örtüşen bir arakesitte hissediyordu kendini. Şimdilik o daracık alan bile, birlikte oldukları zamana sığmıyordu.

Bir tadı vardı beraberliklerinin. Vardı da, Ezgi “bu mum da kendi kökünü oya oya bir gün söner,” diye geçiriyordu yine de içinden. Şimdiye kadar yaşadıklarına benzeyeceğine o kadar inanıyordu ki. Geride gölgesini bile bırakmadan yok olup giden diğerleri gibi.

Ezgi’ye kendinden söz ettiğinde, bazı şeylerin çok uzağında olduğunu görürdü. Onun heyecanla anlattıkları, Ezgi’nin o zamana kadar ilgisini çekmemiş olan tercihlerdi. Çok ciddileşirdi bazı konulara değinirken. Ülke sorunları üzerine konuşmayı sevdiği belli oluyordu. Çok okuduğu, çok da kafa yorduğu, konuşmanın Ezgi’yi çok aşan içeriğinden anlaşıyordu. Belli ki uzun zamandır ilgiliydi bu konularla. Çok eleştirse, çok yakınsa da umutlarını tüketmediği açıktı. Yüzündeki sinsi gülümsemesi yok olurdu o konulara girince... Ezgi’yse?.. Dinlemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Yaşıtı gençlerin çoğu kadar ilgisi vardı onu heyecanlandıran bu konulara.

Ezgi’nin suskunluğuna sinir olurdu. “Sen ki okuyan bir insansın. Nasıl ilgi duymazsın bunlara?” diye hayret ederdi. Ama üstelemezdi. Üstelemezdi de öyle vurgular yapar, öyle sorular sorardı ki, Ezgi’nin içindeki boşluk rahatsız olurdu bundan. Yeni bir hava kabarcığı şişer ve patlamadan kalırdı beyninde. İçini doldurma konusunda da abanmazdı bilincine.

Bir boşlukta mıydı? Bir boşluğunu mu dolduruyordu?

İyi yürüttüğünü düşündüğü ve birbirine değdirmeden yaşamaya çalıştığı iki ilişkisinden ne kadar da farklıydı Osman... Dedesinin adıymış... Ezgi’den yedi yaş büyüktü. Olsundu... Üstelik çekiştirip durduğu sakalları var. Olsundu... Saçları da dökülmeye yüz tutmuştu. Olsundu... Sanki olumsuzluk arıyordu onda. Günün birinde bağlanmamak için

dayanak arıyordu. Başka birisinde bir tane bulsa, yeterli olacak olumsuzlukları batmıyordu Ezgi'ye.

Bu sohbetlerin sonrasında, Ezgi kendini yeterince tanımamış olduğunu düşünürdü hep. Osman, beynine dokundukça, Ezgi yanına aldığı soru işaretleri üzerine sorgulamalar yapıyordu akşamları. İşin kötüsü, Osman haklı çıkıyordu. Sinir oluyordu, ama çabuk geçiyordu siniri.

İkinci buluşmalarında Ezgi, “cumartesi günü sinemaya gitmeyi,” önerdi. “Olanaksız!” dedi.

O kadar kesin söyledi ki, vazgeçilmez bir işi vardı belli ki. Çok önceden kararlaştırılmış bir randevusu. Ezgi de üstelemedi. Ama o açıklamasını sürdürdü.

“Maça gideceğiz,” dedi.

“Maça mı?” dedi.

“Maça!” dedi.

Aralarında bir aç oluşuverdi. Genişliğini, darlığını henüz bilemediği bir aç. Yani Ezgi'nin köşesinde oluşan bir şey yoktu. Osman'ın köşesindeydi oluşan aç. Ezgi'nin ona kesikli çizgiyle bağlılığı sürüyordu halen. Ezgi Osman'la ilişkisini ve iletişimini bu kesiklerin üzerinde zıplayarak sürdürüyordu. Ama meğer Ezgi'nin bilemediği sürekli çizgili ilişkileri varmış.

Sonra anlattı Ezgi'ye. Demek ki çok hayret etmişti. Ona bakarken saçlarını geriye atmış. Dilini yutmuş. Dudakları bile açılmamış. Gözleri ise büyümüş, büyümüş...

Ezgi nokta, aralarında kesikli çizgi, Ezgi'nin sağ tarafı açık, sonsuza... Sol yanıyla kurduğu kesikli ilişki şaşkına çevirmiş Ezgi'yi. Nedeni açık. Futbolla pek ilgisi yoktu. Ailesinde bir takım tutulurdu. Babası daha ilgiliydi. Fanatik diyemezdi, ama zevk alırdı futbol izlemekten. Erkek kardeşi de babasından biraz ileriye de gitmişti.

Osman, tuttuğu takımın, onların evinde tutulan takım olmadığını söylediğinde, içinden “Eyvah” diye ünlemleri bir tepki vermedi değil, kendi kendine. Çünkü derecesini bilmediği tutkusu, bir vazgeçilmezlik olarak yansımıştı ses tonundan.

“Arkadaşlarla gideceğiz. Takımımızın bütün maçlarına gideriz biz. İstanbul içi ya da dışı fark etmez. Maç günleri ve akşamları takımımıza ait. İstersen sen de katılabilirsin aramıza...”

Ezgi, şoktan çıkamamış bir insan olarak yalnızca bakıyordu. Bir fanatikliği olmasa da ev atmosferi nedeniyle sempatisini taşıdığı takımı da hemen yüzüstü bırakamazdı. O nedenle ve bir yorum da yapmadan,

“Peki o zaman,” dedi.

O gün hiç aranmadı Ezgi. Akşam maçın sonucunu merak etmişti. Yenilmişlerdi. O akşam da hiç aramadı Ezgi’yi. Ertesi gün de aramadı.

Ezgi anlıyordu galiba. Sürekli çizgili bir ilişki olmanın ötesinde, kalın sürekli çizgili bir ilişkiydi onunki. Bu nedenle yaşamı kendi akışına bırakmaktı doğru olan. Öyle de yaptı. Hatta cumartesi akşamı, kendisini arayan kesikli çizgilerinden biriyle gitti sinemaya. Ne yapsaydı? Kendini eve, odasına kapatacak hali yoktu.

Pazar gecesi yatağına uzanmış, televizyonda zap yapıyordu. Öylesine. Bir şey aradığı yoktu. Ama içinde bir sıkıntı vardı. Nedenini arıyordu galiba. Elindeki kumanda aletinin tuşlarına bastıkça, “Bu değil, bu da değil” diye sürdürüyordu arayışını. Bir eksik vardı yaşamında. Boşluğun önemli bölümü onunla dolu olmalıydı.

Saat ona doğru telefonu çaldı Ezgi’nin. Osman arıyordu. Yine o coşkulu sesiyle “N’aber?” dedi. O da, o kadar coşkulu olmasa da, “İyilik,” dedi.

“Yarın akşamüzeri işin var mı?”

“Var” diyecek hali yoktu.

“Harika o zaman,” dedi, “Yarın konuşuruz...”

Ezgi telefonu kapattığında sesi kulak zarına yapışıp kalmıştı. O ses içinde yankılanırken buldu kendisindeki eksikliği. Yaşamı seviyordu. Coşkuluydu. Güler yüzlüydü. Artılarını sıralarken, eksilerini düşünüyordu. Sanki kumandanın tuşuna her basışında, artılarını sayıyordu. Bir ara durdu. Televizyonda ne olduğunu görmüyordu da duymuyordu da. Ezgi, korktuğunu fark etti. Evet, tutkuyla bağlanmaktan korkuyordu. Onda tutku eksikliği vardı. Daha doğrusu bağlanmak onu korkuttuğundan, ilişkileri sabit yarıçaplı bir çemberin içinde kalsın

istiyordu. İlişkileri aralarındaki uzaklığı eritmeye başladığında, içindeki bir denetim merkezi, “Hooop! Buraya kadar” diyordu. O çemberin içinde dilediği gibi gezinmekte sorun yoktu. Ama birisi Ezgi’yi dışına çıkarmak istediğinde, çemberin çeperine sarılıyordu. Osman da daha ilk karşılaşmalarından bu yana bu uzaklığı eritme eğiliminde olduğunu belli ediyordu. Onun yarıçapı sabit değil, esnekti. Nereye gidecekse, uzayabilirdi. Bunun içine girdiğini, ama bir sese dönüşemediğini fark etti.

Bunları düşünürken uyuyakalmıştı.

Pazartesi yoğun işleri vardı. Yüksek lisans tezinin son düzeltmeleri için hocasıyla görüşmesi gerekiyordu. Sabah son durumunu gözden geçirdi. Öğleye doğru evden çıkıp okula gitti. Akşama kadar okuldaydı.

Akşamüstü buluştukları restoran, deniz kenarındaydı. Ezgi günbatımını karşısına alacak biçimde oturmuştu.

“Benim çocukluğumdan bu yana bağlandığım takımımla yoğun bir ilişkim var. Bu, bir taraftar olmanın ötesinde bir ilişki... Zevk alıyorum bundan... Sen takım tutar mısın?”

Ezgi anlattı durumunu. Günbatımının değiştirdiği renklere bakarken cümle kurmakta zorlanmadı.

Ama bir hafta içinde ikili sandığı ilişkinin üçüncü bir ayağı daha olduğu ortaya çıkmıştı. Bu üçlü ilişkide köşelerden ikisi arasında bir bağlantı oluşmamıştı. Üçgen oluşmamış, aç ortada kalmıştı.

“Keşke aynı takımı tutsaydık... Daha keyifli yaşardık o zaman...”

“Neden? Takım tutmak zorunda mıyım?”

“Senin durumundakilere bunu anlatmak o kadar zor ki?! Sen bağlanma nedir bilir misin?”

Zor soruyu soruvermişti Ezgi’ye. Ne diyebilirdi ki? “Daha yaşı neydi? Neden bağlansaydı? Acelesi yoktu!” kılıklı açıklamalar öyle anlamlı olmazdı. Susmak en iyisiydi.

“Belki beni yadırgıyorsun. Sana garip geliyor. Ve işin kötüsü bu açıklanabilir bir şey değil...”

Osman sustu... Başını denize çevirdi. Uzaklara baktı. Açıklamayı oralarda arar gibiydi.

“Sana bir şey anlatacağım. Senin yaşlarında senin durumundan, bu yaşlarda bu duruma gelmenin hikâyesi...”

Bir sigara yaktı. Derin derin çekti içine. Sonra Ezgi’nin gözlerinin içine bakarak anlatmaya başladı.

“TAESTE kanalıyla bir yaz stajı hakkı kazanmış, Hollanda’ya gitmişim. Yirmi yaşımıydım. Gittiğim kent, İstanbul’a göre devele kulaktı. Aklımdan önce gözlerime görevler yüklüyordum. Susuzluklarını doyurmaya hiç niyetim yoktu. Göz kapaklarımı daha uzun aralıklarla kırıştırmaya koşulladım. Gelme amacım da bu değil miydi? Yoksa hangi deli cesaretle dilinin ancak beş yüz sözcüğünü bildiğim bir ülkeye gelinir?

Bir aydır, kaldığım evle, staj yaptığım kurum arasında gidip geliyordum. Herkes işinde gücündeydi. Beni de ufak tefek işlere katıyorlardı. Mesai bitince de yalnızlığımle sokaklarına çıkıyordum kentin. Bu kentte geçici olarak yaşamaya gelmiş bir yabancı olarak vardım. Yabancılığı çekmeme neden olan her şey vardı. Başta da dili... Bu dili azıcık öğrenmiş olarak geldim buraya üç aylığına. Bu da bir ussal karmaşa yaratmadı değil bende.

Bir taraftan yirmi yaşımın deliliğiyle atıyordum kendimi kentin kucağına. Bu yaşımda kalıcı hiçbir şey yoktu. Geçip gidiyor, diye düşünüyordum. Neden böyle düşünüyorsam? Birisi mi öğretti bana bunu? Düşünüyorum, onu da bulamıyorum.

Bir gün kaldığım evden kent merkezine inecektim. Otobüs durağına gittim. Bekliyorum. Bir kız geldi. Yan gözle şöyle bir baktım. Hoş bir sarışın. Sonra otobüse bindik. Ben onu görecele biçimde oturdum. Otobüs hareket etti. Ara ara kıza bakıyorum. Bazen dışarı. Otobüs gidiyor. Kenti tam tanımıyorum. İneceğim yeri geçtik. Beni bir telaş aldı. Kaç durak sonra kız indi. Ben de indim. Yaklaştım ve kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. Sempatikle gülümsedi.

Sonra mı?

Meğer babaannesinin yanına gelmiş. Üç gün kalacakmış burada. O üç gün doluverdi birden. Nasıl yaşadık? Neler yapmadık? Bedensel sarsıntılarımı, ruhsal uçarılıklarımı anlatacak değilim. Bana hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Ayrılık günü aynı otobüs durağında, otobüse binerken, elime bir şey sıkıştırdı. Ve bindi. Bir koltuğa oturdu. Cama yaklaştım. Otobüs hareket etti. Ben ona el salladım. Sonra otobüsün arkasından bakarken avucumu açtım. Küçük bir kâğıt parçasında,

‘Seni seviyorum’ yazıyordu.

Otobüsün arkasından koşmak istedim. Belki sonraki durakta yetişebilirdim.

O arada hafif bir rüzgâr esti. Kâğıt havalandı. Önce peşinden bakakaldım. Yere düşer diye beklerken, rüzgâr kâğıdı daha da havalandırdı. Olacak şey değildi. Kâğıt gitti, yüksek bir ağacın üst dallarından birine takıldı.

Donup kalmıştım.

Benim ona söyleyemediğimi o bana söyleyivermiş, belgesi de sözün güzelliği gibi uçuvermişti.

Kuzey kutbunda yapayalnız kalıvermiştim. Yönüm kaybolmuş, yazlık giysilerimle apansız soğuğa yakalanmıştım.

Sonra mı?

Ona ne mektuplar yazdım.

Nafile...

Bitivermişti...

O günden sonra ben neden onun bana söylediği o iki sözcüğü benim söyleyemediğim üzerine çok düşündüm.”

Sustu.

“Bu kadar zor mu olmalı söyleyebilmek?” dedi.

Yine sustu.

“Seni sevdiğimi söylemek istiyorum. ‘Ürkeceksin’ diye korkumdan söyleyemiyorum. Şimdi bu duygumu yumuşatmam mı gerekiyor?

‘Senden hoşlanıyorum’ ya da ‘Seni sempatik buluyorum’ mu diyeyim. Ne kadar gerçek bu? Gerçek olan öbür duygu...”

Öyle bakıyordu ki Ezgi’nin gözlerine. Tam da boşluğuna abanmaya başlamıştı. Biraz daha abansa patlayıverecekti.

Sonra bu ruh durumundan çıkıp, sohbe başladılar. Denizin çırpıntısına, martıların sesine, karanlığın sarmalına bıraktılar kendilerini.

O akşam ayrılırken, Osman “Bir maça birlikte gidelim seninle,” dedi ve Ezgi’ye sarıldı. İlk kez sarılmışlardı birbirlerine. Ezgi de kendini Osman’ın kollarına bırakıvermişti. Meğer sıcacıktı kolları, göğsü, saçlarını üfleyen nefesi.

Ezgi bu öneriyi akşam uyumadan önce düşünmedi değil. Ne olurdu ki onunla maç izlese? Hem onu daha iyi tanımak istiyorsa, bu kadar değer verdiği bir olaya ilgisiz kalamazdı. Şimdiye kadar ilgiyi nasıl kuracağını bilememişti. Şimdi somut bir öneri vardı. Hiç stada gidip maç izlememiş biri olarak, ona da ilginç geldi bu öneri sonradan. Ayrıca çevresindeki insanların cumartesi-pazartesi günlerini dolduran bu tutkunun ne olduğunu da belki anlardı.

İstanbul’da oynanan ilk maça iyi ki de gitmişti. Ezgi, tribünleri dolduran bu binlerce insanın coşkularını, tepkilerini, susmadan haykırışlarını, marşlarını gözlemledi. Daha çok da Osman’ı... O masalardaki insan bambaşka bir insan olmuştu. Zaten yerinde duramayan bir insandı da, ama burada o insandan başka bir insan çıkmıştı ortaya. Zaman zaman Ezgi’yi de katılmaya zorlayan, birlikte hoplayıp zıpladıkları, öğrendiği kadarıyla sloganlarını haykırtan bir insan... Ezgi’nin bazı küfürlü tezahüratlara katılması beklenemezdi. Ama onun dışındakilerin kendisinin ruhuna da dokunduğunu fark etti Ezgi. Her şey o kadar iç içeydi ki... Gol atmanın sevinciyle, gol yemenin hüznü; hakemin yanlış kararlarına verilen sert tepkilerle, kaçan gollerdeki yıkılma; şarkılarla, küfürler; acıyla, sevinç iç içe yaşıyordu. Hepsini topu topu doksan dakikaya sığdırıyorlardı.

Belki maçın yengiyle bitmesi Ezgi’nin ilk deneyimi açısından bir şanstı. Çünkü coşku maç sonrasında da sürdü, aç karınlarını doyurmak için gittikleri restoranda.

Maçtan sonraki ilk buluşmalarında Ezgi'ye bir armağan verdi. Ezgi paketi özenmeden, parçalarcasına açtı. Ne çıktı dersiniz? Tabii ki bir forma... Ezgi o akşam yatak odasında bu formayı giyip de yatağa uzandığında, aşkın üçgenleştiğini fark etmişti. Onun köşesindeki aç dar olsa da ilişkisi kesikli çizgilerden oluşsa da üçgen kapanmıştı artık.

Sonrasında ilişkilerinin başka boyutlar kazandığı bir süreç yaşadılar. Ezgi'nin tutku korkusunu aştığı bir süreç. Ezgi'nin bağlanma kaygıları adım adım dağıldı. Sanki daha özgürleşmişti. Sanki duygularına ket vuran bir kelepçeden kurtulmuştu. Sanki Çoruh Nehri'nde kano yapan iki kişiydiler artık.

Her şey öylesine renklenmişti ki. Yüksek lisans tezinin kabul edildiği günün akşamı sabahlara kadar bu renkler boyamıştı ikisini de.

Ve geçiveren üç yıl... Bu süreç ayrı bir öyküye değil, öykülere sığacak gibi yaşandı. Ezgi'nin hem tutkuları büyüdü hem de kendisi... Daha bir kendisi oldu... Osman, bilgece katkılarıyla Ezgi'nin kendisi olmasını kolaylaştırmıştı.

Ve Avrupa kupası maçları başlayınca, takımı gurbet ellerde yalnız bırakmamak gerekiyordu. Dört arkadaş Bulgaristan'daki bir maça gitmeye karar verdiler.

O akşam geç saatlere kadar birlikteydiler. Gün ışımadan yola çıkacaklardı arabayla.

Ve o gün ve bugüne kadarki günler güneş hiç doğmadı.

Osman, şimdi tabutunun üzerine bayrağı sarılı olan bir aşkını yanında götürüyordu.

O bayrağın üstündeki formayla aynı gün aldıkları formayı giymiş olan Ezgi, üçgenin köşesinde yapayalnız, veda ediyordu Osman'a, yaşadıklarına ve yaşayamadıklarına...

Yazmaya Başlama Tarihi: 19.12.2018

Tamamlama Tarihi: 08.01.2019

ayın ısıttığı ayaz

Onu leylek getirip bırakmamıştı. Bu gecekondu mahallesinde doğmuştu ve büyümüşü. Lise üçüncü sınıftaydı. O gün, hava kararmadan önce akşam yemeğini yemişti. “Sen seviyorsun diye pişirdim ıspanağı,” diye koymuştu annesi dolu tabağı masanın üstüne. Babası henüz gelmemişti. Yemekten sonra üstüne en kalın giysilerini giydi. Annesi kapıda “Soğuk,” demişti, “Ayaz var bu akşam.” Kabanının yakalarını kaldırdı ve yoksul evlerinden çıktı. Daha ilk adımda titredi. Hızlı adımlarla otobüs durağına geldi. Gelirken bir iki kere düşme tehlikesi atlattı. Yollar cam gibi buz tutmuştu bu saatte. Güneş ufuk çizgisinin altına düşmüştü. Gönderdiği son ışıklar yeryüzüne ulaşmıyordu. Duraktan güneşin battığı yöne baktığında, bir güneşin gökyüzünde yansıyan renk cümbüşünü, bir de gökdelenleri görmüştü. Ufuk çizgisinin üzerine çıkan bu yapılar, güneş ışınlarının yarattığı akşamüstü ziyafetini bozuyor ve ucube karaltılar olarak yükseliyor, silueti deliyorlardı. “Olmasalardı, çok daha güzel bir İstanbul akşamını olacaktı,” diye geçirdi içinden.

Durağa geldiğinde bekleyenler vardı. Tanıdık biri, “Gelmez bu otobüs saatinde. Bu havada gecikir mutlaka. Baksana yollara,” dedi. Demez olaydı. Otobüs kırk beş dakika gecikmeli geldi. O aralıkta soğuk havalarda ısınmak için öğrendiği bütün yolları denemeye başladı. Avuçlarının içini hohlayıp, hızlı hızlı ovuşturmaya; zıplamadan yürümeye kadar bütün yolları. Sonunda otobüse bindiler. Sıcacıktı. Yirmi dakika sonra az önce ufuk çizgisinde duran gökdelenlerin yakınındaki durakta indi. Kentteki önemli yığılma alanlarından birisiydi burası. Arkadaşının söylediği sokaktaki kahvehaneyi buldu. İçeri girer girmez garson “Buyurun,” dedi. “Arkadaşlarım gelecekti,” dedi Ahmet. “Kemal Beyle buluşacak olan arkadaşların mı?” diye sordu. “Evet” dedi.

Garson onu arka tarafta bir odaya götürdü. Diğer iki arkadaşı oturuyorlardı. Ayağa kalktılar öpüştüler.

Duvarda İstanbul gravürlerinden yapılmış bir duvar halısı. İki tane sedir, üstlerinde kilimler olan. Yaslanmak için yapılmış olan yastıklar da kilim desenli. Ortada kare biçiminde büyükçe bir sehpa, üzerinde bakırdan bir tabak.

“Biraz gecikecekmiş Kemal Bey,” dedi arkadaşı Ersin.

“Kemal Bey kim? Beni niye çağırdınız buraya?”

Diğer ikisi birbirlerine baktılar. O mu girse söze, diğeri mi? Şahin girdi.

“Acele etme be oğlum. Kemal Bey gelince anlarsın...”

Ahmet tepkisiz bakıyordu. Bu arada çaycı çay getirdi, ayrılırken de,

“Başka bir şey içer misiniz gençler?” diye sordu. “Ayrıca kullanıyorsanız sigara da içebilirsiniz.”

Çaylar soğuşun üstüne iyi gitti. Diğer iki arkadaşı sigara içmeye de başladılar.

“Kemal Bey kim, diye sordum” diye ısrar etti sorusunda Ahmet.

Bu ısrar üzerine Ersin sözü aldı.

“Ahmet, ilkokuldan beri arkadaşız. Birbirimizi tanıyoruz. Ailelerimizi biliyoruz. Biz gecekondlu çocuklarıyız. Orada doğmuş, orada büyümüşüz. Ekonomik durumlarımız üç aşağı beş yukarı aynı. Bir yıl sonra liseyi bitireceğiz. Bitirsek ne olacak? Sabah evden çıkarken cebimize on lira koyamıyor ailelerimiz. Nereye kadar böyle yaşayacağız biz?”

Ahmet dikkatlice, gözlerinin içine bakarak dinledi.

“Sorumun yanıtı değil bu. Bunu bana bizim evde de söyleyebilirdin. Bunun için buraya çağırmanıza gerek yoktu.”

Bir suskunluk oldu odada.

“Doğru söylüyorsun,” dedi Şahin, “Ama konuşmamız gereken asıl şeyi evinizde konuşamazdık.”

Ahmet anlayamıyordu bir türlü.

“Gecekondu da doğmak dezavantaj olabilir. Babalarımızın güvencesiz işlerde çalışması da sıkıntı olabilir. Ama bunların hiçbirisi benim okumama da engel değil.”

Ersin, “Ahmet, sen düzenli ve çalışkan bir insansın. Ama bu tek başına her şeyi çözmiyor. Ben çalışkan değilim. Liseyi bitirsem ne olacak? Üniversiteyi mi kazanacağım? Mümkün değil. Ne yapacağım o zaman? Baba avucuna bakacağım. On sekiz yaşında adam, halen babasına bakacak, para versin diye. Nereye kadar?” Sigarasından bir firt çekti. “Ben de geleceğimi kurtarmak zorundayım. Okul umurumda değil. Ben niye Etiler’de bir cafede oturup bir şeyler içmeyeyim. Bir kız arkadaşla sohbet etmeyeyim? Sen istemez misin?”

Ahmet hiç duralamadan yanıtladı.

“Benim ille de böyle hayalim yok. Ne kadar param varsa o kadar yaşarım ben. Param olunca nerede zevk alacaksam orada yerim, içerim. İlle de şu semt, bu semt olması gerekmiyor. Sahi ben neden buradayım?”

Sonunda Şahin suskunluğunu bozdu.

“Seni sevdiğimi biliyorsun Ahmet. Kendime hak gördüğümü sana da görmek isterim. Genç adamlarız. Binbir türlü gereksinmemiz var. Okulla bağ açısından benim de Ersin’den farkım yok. Çevrene şöyle bir bak Ahmet. Mahallede kaç genç var bizden bir iki yaş büyük? Hepsi boş boş evlerinde, kahvede oturuyor. Görmüyor musun onları? Onlarda kendi geleceğimizi görmüyor musun arkadaş?”

Ahmet yerinde biraz hareket etti. Bir Ersin’e baktı, bir Şahin’e baktı.

“Ben okuyacağım. Nereye kadar gidebilirsem. Mühendis olacağım. Çok para kazanır mıyım bilmem. Ama parayla her şey satın alınmıyor. Alınıyor mu? Evet evimize giren para çok değil. Ama bugünlere de geldik. Bundan yana şikâyetim yok. Bazen “keşke” dediğim oluyor. Ama ne yararı var? Benim okulla bir sorunum yok. Derslerimi daha iyi öğrenmem gerekiyor. Ben onu düşünüyorum. Sizin ne demek istediğinizi de anlamış değilim,” dedi.

O ara içeri biri girdi. Siyah paltolu, eldivenli, başında Rus uşankası. Uzun boylu sayılacak esmer, sarkık bıyıklı birisi.

“Merhaba gençler,” dedi, “Çok soğuk dışarı. Arabadan şuraya yürüdüm, dondum valla. Ne o size bir şey ikram etmediler mi?”

Bir yandan üstündekileri çıkarıyor, bir yandan garsona sesleniyordu.

“Niye bir şeyler ikram etmedin gençlere?” diye çıkıştı gelen garsona.

“Çay verdim Kemal Bey. Başka şey istemediler.”

İki eliyle saçlarını düzeltirken, “Bunlar genç adam yahu. Bunları çay keser mi? Hadi getir...”

Hizmet eden odadan çıktı.

Ersin’e döndü, “Arkadaşlarını tanıştırmayacak mısın?” dedi.

“Bu Şahin, aynı sınıftayız. Bu da Ahmet, çocukluktan beri birlikteyiz. Şahin, benim gibi, ama Ahmet okul birinciliğine oynuyor.”

Bu arada garson elinde şişeler, bardaklar olan bir tepsiyle geri geldi.

Kemal Bey, “Ne içersiniz gençler?” dedi.

Kimseden gık çıkmadı.

“Hadi, burada sıkılacak kimse yok. Söyleyin, viski mi, votka mı, rakı mı?”

Yine ses yok.

Kemal Bey “Ben viski içeceğim.” dedi.

Bunun üzerine Ersin ve Şahin de viski istediler.

Ahmet, “Ben bir çay daha içebilir miyim?” dedi.

“Neee?” dedi Kemal Bey, “Çay mı?” Eliyle de “Tühhh sana” der gibi, dışlama hareketi yaptı. Kemal Bey Ersin’e ve Şahin’e de viski koydu. Kendisi bir sigara yaktı. Üç genci karşısına alacak biçimde oturdu. Sedire yayıldı.

“Zamanım çok yok. Hemen konuya gireceğim,” dedi. “Biliyorsunuz, liseli gençlerde ot içme eğilimi arttı son yıllarda. Birileri bu talebi karşılayacak. Biz karşılamasak, başkaları karşılayacak. Ben bu konuyu daha önce Ersin’e çıtlattım. O da sizleri getirdi buraya. Sizin okulda nasıl bir dağıtım yapabileceğimizi konuşmak için...”

Gençler viskilerinden birer yudum aldılar. Birer de sigara yaktılar. Utangaç biçimde içmeye başladılar. Ahmet'in çayı da geldi bu arada. Çayından bir yudum içerken,

“Ben otun ne olduğunu anlamadım,” dedi.

“İçince keyif veren bir şey,” dedi Kemal Bey. Dedi ama, “Bu çocuk neden burada?” der gibi de baktı. Sonra diğerlerine bakıp sürdürdü, “Biz dışarıdan birilerine de dağıtım yaptırabiliriz. Ama dağıtanın o lisede öğrenci olması, birçok kolaylık sağlıyor. Sokaklarda sivili var, şu var, bu var... O nedenle sizlerin okulunuzda bu işi yapmanız bizim açımızdan daha iyi olur.”

Ahmet yalnızca dinliyordu.

Ersin, “Ben Şahin’e biraz söz ettim. Hayır demedi. Ama Ahmet’e hiç söz etmedim. Ama üçümüzün de çalışmaya, paraya ihtiyacı var. Siz açıklayınca Ahmet ne der bilmiyorum. Ama onun çalışkan olmasının, öğrenciler ve öğretmenler tarafından sevilmesinin de önemi büyük. Ben daha avantajlı olur diye çağırdım.” dedi.

Bunun üzerine Şahin de bir şeyler deme gereği duydu.

“Ersin’in dediği gibi paraya ihtiyacım var. Çocukluğumuzdan bu yana yoksulluk içinde yaşadık. Öyle yaşamaya da devam ediyoruz. Gencim, ama gençliğimi yaşayamadan bu yıllar geçip gidecek. Ben de para kazanmak istiyorum. Her işin sıkıntıları olur. Ama bu işin sonunda polis de olabilir. Bu beni korkutuyor...”

Kemal Bey, “Çocuklar, her işin riskleri var. Bu işte yalnızca beni görüp tanıyacaksınız. Ama bu işler tek başına olur mu? Sizler de büyük bir organizasyonun çalışanları olacaksınız. Yalnız bırakır mıyız zor durumlar olursa sizi?”

“Ben sıcak bakıyorum, ama elime ne geçecek?” diye sordu Şahin.

Ersin de aynı şeyi sormak istediğini belirtti.

“Bunlar detay” dedi Kemal, “Bu konular kolay konular. Önünde sonunda anlaşıyoruz. Önce var mısınız, yok musunuz onu bilelim.”

Şahin ve Ersin aynı anda “Varız” dediler.

Kemal Bey, “Sen yok musun Ahmet?” diye sordu.

Kesin bir dille, “Ben yokum” dedi. Uzatmadı. “Bu tür işler bana göre değil. Yoksul olmam, böyle işleri yapmamı mecbur kılmıyor. Ersin baştan söyleseydi, hiç gelmezdim.”

Kemal Bey diklendi birden, “Ne demek böyle işler. Ne var bunda. Ticaret bu. Talep varsa, karşılıyorsun delikanlı.” Sesinde bir kızgınlık, hatta bir tehdit vardı.

“Ben yokum, dedim. O nedenle izninizle ben gideyim,” dedi Ahmet.

“Git, git de buraya gelinip de böyle gidilmez.”

Ahmet şaşkın biçimde kaldı olduğu yerde. Kemal Beyin ne demek istediğini anlamadı.

“Birincisi, sen buraya hiç, ama hiç gelmedin. Beni hiç tanımadın. Adımı şu anda unut. Anımsama bir daha. Sonsuza kadar unut. İkincisi de bu arkadaşlarınla aran nasılsa öyle devam etsin. Sakın bunlardan uzaklaşma. Yaptıkları da seni ilgilendirmesin. Oldu mu koçum?”

Ahmet hiçbir şey demedi. Kabanını giydi ve bu arka odadan çıktı. Kahvenin içinden geçti. Bir iki masada insanlar taş oynuyorlardı. Kendini sokağa attı.

Geriye hiç bakmadan durağa doğru yürümeye başladı. Sonra köşede aniden durdu. Buz kesmiş havayı ciğerlerine çekti. Sanki soğuk beynini durduracaktı. Bedeninde bir yabancı madde gezinmeye başlamış gibi bir kıpırtı hissetti. Nereye ulaşsa, oradaki sinirler kaslara vuruyor gibi... Yeni bir canlılık kazandı bedeni. Elleri cebinde, kabanının tüm düğmeleri ilikli, kollarıyla bedenini sarmış biçimde gökdelenlerin yakınındaki durağın karşısındaki durağa gitti. Annesi ne kadar haklıydı. Bu ayaz nasıl bir ayazdı? Tam karşısındaki gökdelenlere baktı. Bazı pencerelerden halen ışık sızıyordu. Demek ki bu saatlere kadar çalışanlar vardı. İçerdekiler bu ayazı hissediyorlar mıydı acaba? Olanaksız... Kafasını yavaş yavaş yukarı doğru kaldırarak gözleriyle gökdelenin dış duvarı boyunca gezindi. En son kattan daha yukarı baktığında ay’la göz göze geldi. Bakıştılar. Sonra birden durağın dışına çıktı ve evleri yönüne yürümeye başladı. Akşamüzeri kırk beş dakika beklediği otobüsü daha fazla beklemek zorunda kalırsa donardı burada. Onun yerine yürümek

daha iyi olurdu. Bekleme süresinde de eve varmış olurdu. Yürürken ısınırdı hiç olmazsa. Tek sorun yaya kaldırımlarındaki buzlaşmış karlardı.

Şimdi bir an önce sıcak ev ortamına ulaşmak istiyordu.

Yürürken ay önüne düşmüştü. Kararmış havada, kaldırımlardaki buzlarda yansıyordu pırlıl pırlıl. Çocukluğunun “Ay Dedesi”, gençliğinin “romantizmi”ni omuzlamıştı. Şimdi ise yol göstericisi olmuştu. “Aydınlık önüne düşmüşse korkma,” diye geçirdi içinden. “Daha gencim ben. On sekiz yaşımdayım. Bir sevgilim bile olmadı daha. Ama gencim. Benim doğru yollarda yürümem gerekiyor. Yollar buzlu, karlı, kaygan olabilir. Yeter ki karanlık olmasın. Ne yollarım kararsın ne de gözlerim. Bulurum doğrusunu nasıl olsa. Gecikirim. Yorulurum. Önemli değil. Güneş ıstırsın sabahlarımı. Okula o götürsün beni. Gecelerimde de yanımda ay olsun. Yirmi dört saatim aydınlık.”

Sendeleyerek yol alıyordu evlerine doğru. Kaymamak için sağlam basmaya çalışıyordu.

Ersin ile Sadık’ı düşündü birden. Kemal Beyi unutmak istiyordu. Unutmasını istemişti. Tehdit etmişti. Yaşamında ilk kez tehdit yemişti. Altına edecek kadar korkmuştu. Belli mi olurdu bu tipler. “Böyle şeylere...” deyince, fena bozulmuştu adam. Tepesi atmıştı belli ki. Hakaret diye mi görmüştü ne? Neyse o adamı unutmalıydı. Adımı, görüntüsünü. Aklından bunlar geçerken bile kanı çekiliyordu. Bu nedenle belleğinin o kısmını boşaltmalıydı, hemen. Ama Ersin ile Sadık için aynı şeyi yapamazdı. Çok şey yaşamışlardı çocukluklarından bu yana. Yan yana, iç içe büyümüşlerdi. Varlarını yoklarını paylaşmışlardı. Onları asla yok sayamazdı. İkisi de kendi kararlarını vermişlerdi. Keşke önceden konuşsalar. Belki de onları ikna eder, vazgeçirirdi. Kararlarının temel dayanağı, yoksulluktu. Tamam, çok kısıtlamıştı yoksulluk yaşamlarını, hareket alanlarını daraltmıştı. Ama onların yarattığı bir şey değildi ki bu? Ona bakarsan tüm mahalle yoksuldu. Ama bu, bir araya geldiklerinde gülmelerine, mutlu olmalarına engel bir şey değildi. Üzüldüğünü fark etti. Başlarına bir şey gelirse, ilk üzülecek kişinin kendisi olacağını biliyordu. Anne-babalarına söylese miydi acaba? Bu yoldan nasıl vazgeçirilirlerdi? Ama Kemal Bey bu konuda da tehdit etmişti kendisini, “Onların yaptığı iş seni ilgilendirmiyor,”

demoşti. Onların kararına birisi müdahale etse, onu sorumlu tutarlardı. Kim biliyordu ki başka?

Açmazdaydı. Çözüm bulamıyordu.

Bu karmaşık duygular içinde yolun yarısını kat etmişti. Kahveden çıktığında kendisini çarpan ayaz onun uzağındaydı şu an. Üşümüyordu. En azından titremiyor, “dıdı dıdı” yapmıyor, dişleri birbirine vurmuyordu. O odayı terk etmek için ısıtmıştı. “Babam namusuyla çalışmış bugüne kadar. Annem evlere temizliğe gitmiş. O da alın teriyle kazanmış. Ne kocasını ihmal etmiş ne iki çocuğunu ne de evini. ‘Biz okuyamadık, ama sizler gidebildiğiniz yere kadar okuyun, biz yanınızda olacağız,’ demişler bana da kardeşime de. Ne varsa ellerinde avuçlarında ortaya koymuşlar. Ne yalanla işleri olmuş ne de karanlık işlerle. Bugüne kadar taşımışlar yaşamı. Demek ki taşınabiliyormuş. Biz de onu biraz daha ileri götürebiliriz.” Durdu bir direğin dibinde, azıcık soluklanmak için. Direğe, “Doğru değil mi düşündüklerim?” dercesine elini salladı. Çevresine baktı. Çoğu tek katlı evler. Bir odalarında ışık yanıyor. Bazılarının bacasından duman çıkıyor. Kendileri doğal gaz bağlatmışlardı hiç olmazsa. Görebildiği evlerin hepsini taradı gözleriyle.

Yoksulluğun gözü tabii ki kör olsundu. Tabii ki yaşadıkları yaşam, yaşamak istediği yaşam değildi. Yaşadıkları ortamdan üstüne başına alınanlara kadar her alanda kendini gösteriyordu yoksulluk. Evlerindeki eşyalarından yedikleri yemeklere kadar. Bu kentin içindeydiler. Ama aynı zamanda da dışındaydılar. Kenti yaşayamıyordu. Görüyordu. Ama yaşayamıyordu. Gerçi bunlar kendi kusuru değildi. Bu onların alınlarına yazılan ve ömür boyu silinmeyecek bir yazgı da değildi. Ama kızırıyordu bazen, hınçlanıyordu, öfke duyuyordu. Kime olduğunu da bilmiyordu ya? Yönetenlere mi, belediye başkanına mı? Muhtara mı? Başbakana mı? Yoksulluk hançeri sırtına değdiğinde, isyan duyguları kabarıyordu genellikle. Sokağa çıkıp bağırarak istediği zamanlar da olmuştu. Oluyordu. Ama bu mahallede yaşayanların hepsi aynı durumda değil miydi? Rahat insan yoktu bu evlerde. Her birinde ayrı bir hikâye vardı. Doğup büyüdüğü yere tutunamayanların hikâyeleri... Ama hikâyelerinin en önemli ortak noktalarından biri, tutunma çabalarıydı. Gecekonduyu kurduğu alana, onu dışlamış kente, kaçak çalışılan işyerine, otobüs bileti sattığı durağa, simit sattığı köşeye, yaşama, umutlara... Tutunmayı,

anne-balarının çabalarını çocuk yaşlarda gözleyerek öğrenmişlerdi. “Tutunmayı bilmek için neyi tutacağını bilmek gerekir,” demişti, mahalledeki ağabeylerden biri. Severdi onu, ama başta ailesi ondan uzak durmasını söylerlerdi. “İdeolojik” derlerdi onun için. Bu abinin sözü üzerine, ona hak vererek, “Ne eller uzanabiliyor insana yaşarken. Hepsini tutmak da hiçbirini tutmamak da doğru değil. Ben kendi adıma dikkatli davranıyorum. Temkinli olmayı öğrenmişim sanırım,” diye geçirdi içinden.

Az önce de bir el uzanmıştı. Şefkatli gibi. Bütün yaşamını değiştirebilecek bir şey vardı uzanan elin avucunda. “Alırsam onu, yarın başka bir güne uyanacaktım belki. Ama dünün devamı olmayan bir güne. Bir yeniden başlama gününe.” diye düşündü gecekondulara bakarken. “Buraya aidiyetim de bitecekti belki. Onlara bu direğin dibinden değil de az önce diplerinden geçtiğim gökdelenlerin terasından bakacaktım. Gördüklerim farklılaşacaktı.”

Bir ürperti geçirdi. Yürümeye başladı yeniden.

Soğuk, daha doğrusu ayaz bazı hücrelerini uyandırmıştı bu yürüyüş sırasında. Ayın ısıttığı ayazda geçen yürüyüşün sonunda kaymadığını, düşmediğini fark etti. Ay, yolu da kafasını da aydınlatmıştı bu akşam. İçinde “bu yürüyüş bitmesin” diye bir heyecanla atıyordu adımlarını. Aslında mutluluktan koşmak istiyordu. Nara atmak istiyordu. Kendini teslim etmemiş olmaktan onur duyuyordu. Rahattı. Huzurluydu. Daha da önemlisi gururluydu. Çok önemli bir tavır göstermişti. Kendisini satın almaya çok uygun bir atmosferde “Hayır” demişti. “Hayır” diyerek yarınları için çok önemli bir eşiği geçmişti. Ve bunun bilincindeydi. Yaptığı işin öneminin farkındaydı. Aslında şimdi, şu an buzların üzerine oturup mutluluktan ağlamak istiyordu.

Son adımlarını da tamamlayıp evlerine geldi. Saatine baktı. Elli dakikadır yürüyordu. Babası kapıyı açtığında dışarıya vuran sıcaklık üşüdüğünü anımsattı ona. “Neredeydin yavrum bu saate kadar? Yüzün kızarmış. Üşümüşsün.” “Arkadaşlarla birlikteydik,” dedi yalnızca. Annesine, “İspanak kaldı mı?” diye sordu. Tebessüm ederek yanıt verdi annesi. Kaloriferin yanına gidip, neredeyse peteklere sarıldı. Annesi mutfaktan bir tabak ıspanak, ekmek ve yoğurt getirip masaya özenle koydu. “Arif nerde?” diye sordu. İçerideydi. Odada ders çalışıyordu.

Yarın sınavı vardı. İspanağı yedikten sonra çay demlenip demlenmediğini sordu. Demlenmişti. Gitti ay aldı. Kardeşiyle birlikte kaldığı odaya gitti. Arif masanın başında kitaba dalmıştı. “Var mı, anlamadığın bir konu?” diye sordu. Arif, “Şimdilik yok,” dedi. Üstüne rahat bir şeyler giydi. Raftan bir kitap aldı. Okumaya başladı. Bir süre sonra kitap elinden düştü. Uyumuştu.

Ay, ayazın soğuşundan sıyrılıp pencereden girdi, Ahmet’in yüzüne yerleşti.

bekleme salonu

“Değerli yolcularımız! Fırtına nedeniyle feribot seferleri iptal edilmiştir! Seferlerin ne zaman başlayacağı ayrıca duyurulacaktır! Tekrar ediyorum, fırtına nedeniyle...”

Önce bir homurtu yükseldi ki tavanları gökyüzüne uzamış olan salonda. İnsanlar oturdukları yerde hareketlendiler. Homurtular salonun tavanına ulaşmadan dağılırken, yerini ayak seslerine bıraktı, sürüklenen valiz tekerlerinin sesine. Az önce yüzlerini gördüğü insanların şimdi sırtlarını görüyordu.

Arada bazı itiraz sesleri çalınıyordu kulağına. Böylesi olaylarda hep olduğu gibi ilk hedef alınan salondaki ve çıkıştaki görevlilerdi. Onlara bağırانların sesleri kulaklarına kadar ulaşuyordu. Bazıları tartışmaya dönüşen diyaloglar. Aslına bakılırsa tek yanlı hesap sorma gibi bir şey. Oysa ne yapsındı o görevliler? Onlar mı çıkarmıştı fırtınayı? İptal kararını onlar mı vermişti? Sen ne biliyorsan şimdi, onlar da o kadar biliyordu. Anons buyruğunu bu görevliler vermemişti ki! Onlar da seninle birlikte az önce duymuştu haberi. Yoksa yolcuları niye içeri alsınlardı?

Onu da almışlardı. Daha doğrusu, o ilk gelen yolcuydu. Salona girmek ve bu yolculuğa bir an önce başlamak için, bekleme süresini de buna eklemek amacıyla erkenden gelmişti. Marinaya geldiğinde, ki saatlerce önceydi, galiba hava aydınlanmamıştı. Uzun süre giriş turnikesinin önünde kapının açılmasını beklemişti. Yakında bir sabahçı kahvesi aramamıştı. Doğrudan buraya gelmişti. Bir çayla tadına doyumayacak olsa da simidi bile beklerken yemişti. Salona girdiğinde mutluydu. Giriş kontrolü yapan görevlilere espri bile yapmıştı, “Dikkatli bakın! Bir daha beni göremeyeceksiniz” gibi... Bir yere oturmadan önce, feribota

girerken açılacak olan kapıların camından limana, denize bakmıştı. Deniz henüz kudurmuş köpek gibi saldırganlaşmamıştı. Evet, dalgalar vardı. Çırpıntıdan daha büyük dalgalar. Onlar da feribotun limandan çıkmasına engel olacak büyüklükte değildi. Hatta bu çırpıntıları iteleyen rüzgâr hemen önündeki bir iskele babasına tünemiş martının tüylerinde en küçük bir kıpırdanma yaratamıyordu. Martının yalnız ve hareketsiz duruşu, özellikle dikkatini çekmişti. Arada bir çıkardığı çığlıksı sesler bir ileti miydi, bir inleme miydi, kendi kendine konuşuyor muydu, anlayamamıştı. Bazı martılar mendireklerin üzerinde birbirlerine sokulmuşken, bazıları amaçsızca uçuşurken, bu onların dışında kalmışlığıyla duruyor, sanki bir şey bekliyordu. Tek başına, hareketsiz... Martı bir ara geriye döndü. Halil Kayalı'yla göz göze geldiler. "Sen beni anlarsın" mı demek istiyordu? Hiç kafa yormamıştı martılar üzerine. O nedenle anlayamadı bakışlarındaki hüznü.

Sonra seçtiği bir yere oturdu. O saatlerde her yer onundu.

Ama o lanet olası anonsa kadar, dalgaların giderek azmanlaştığını hiç fark etmemişti. O zamana kadar, çıktığı bu yolculuğun kendisi açısından anlamını düşünmüştü, çevresindeki herhangi bir olay dikkatini çekmemişti. İçindeki yollarda dolanıp durmuştu. Bu yolculuğun doğruluğundan bir kuşkusu yoktu. İç yolculukları da hep aynı kavşakta buluşuyor ve karşıya geçmesini söylüyordu.

Sonra onu irkilten, bu içsel yolculuğundan koparan, duyduğunda da allak bullak eden anons geldi.

Çevresi boşalmaya başladığında, koltuğa daha bir yapıştı. Bütün ağırlığını verdi. Yerçekiminin kendisini yerin merkezine iki kat, beş kat daha güçlü çekmesini diledi içinden. Gözlerini salonun tabanına dikmiş, çevreye bakmamaya çalışarak oturuyordu. Ama yan gözle, baktığını çaktırmak istemeyen yarım bakışlarla süzüyordu gidenleri yine de.

Martı da mı duymuştu anonsu da yüzünü salona çevirmişti?

Ne oluyordu? Bu ne demektir? Bunu anlamak için bir istek yoktu içinde. Ayrıca yapılan anonsun gereğini anlamak da istemiyordu.

Onun sorunu, gitmeye niyetinin olup olmaması değildi. O, bu salondan çıkamazdı. Diğerleri gibi tıptış tıptış gidemezdi. Onun bu feribota binip,

bu topraklardan, doğup büyüdüğü, yaşadığı bu kentten ayrılması gerekiyordu. Bu kadar basitti.

Salondan el ayak çekilince, kafasını azıcık kaldırdı. Elektronik ekranların karardığını, bekleme salonunun kapılarının kapatılmaya başlandığını gördü. Bacaklarının arasına aldığı valiz olamayan çantaya dizleriyle sıkı sıkıya sarıldı. Kollarıyla kaburgalarının üzerine bastırıyor, bedenini kaskatı kasmış biçimde duruyordu. Olanaklı olsa, kendisini, salonun bir sütununa dünyanın hiçbir makasının kesemeyeceği bir zincirle bağlamak isterdi.

Bu salondan çıkamazdı. Geldiği o sokaklara geri dönemezdi. Çünkü bu kaçış yolculuğu öyle dilinin ucuyla söylenen, dün akşam tepesi attığı için celallenip ağzından kaçırılmış bir köprüleri atma kararına dayanmıyordu.

Salonun camlı bölümünden, limanın denize açılan ağzına baktı bir ara. Mavi yok olmuştu. Deniz renk değiştirmiş, beyazlaşmıştı. Dalgalar marinayı yutmak ister gibi geliyor, ama mendireklere çarpınca süngüleri düşüyordu. Önü kesilen, kırılan dalgalar mendireklerin üzerinden üzüm taneleri gibi serpiliyordu limanın içine.

Gözlerini yere dikti yine. Verdiği kararın, içine sıkıca yapışmasını ister gibi sarıldı kendisine daha bir sıkı. Kararının, içinden çıkıp gitmesini engellemek için bütün önlemleri alıyordu.

Artık bütün sesler uzaklaştı çevresinden. Şimdi yalnızca ve yalnızca rüzgârın uğultusu ulaşıyordu kulaklarına. Mendirekler dalgalara, kırılmaları, hatta param parça olmaları koşuluyla geçme izni veriyordu. Parçalanma sesleri de artık salondaydı. Salonda yalnızca bu sesler paylaşıyordu yalnızlığını. Bir de martının ne olduğunu anlayamadığını haykıran gâklamaları. Ama ne olursa olsun, yalnızlığının sesi hepsine baskındı yine de.

Bir süre sonra tabanları lastik olmayan bir ayakkabıdan çıkan sesler yaklaşmaya başladı kendisine doğru. Yalnızca ayakları ve dizlerine kadar bacakları görecektir şekilde kaldırdı kafasını. Daha yukarıya çıkmadı. Bir erkek olduğu anlaşılıyordu. Askerliğini yapmış olmalıydı. Bir tören adımı düzeninde vuruyordu tabanlarını zemine. Ayakkabıların altlarına demir mi çaktırmıştı yoksa? Çıkan tok seslere bakılırsa, bir otorite

yaklaşıyordu kendisine. Gelen seslerin sahibini gözünde canlandırabiliyordu.

Daha fazla sarılmak istedi kendisine. Kollarıyla ters yönde bedenini yeniden sarmaladı. Belini doksan derece bükmüş yere bakıyordu. Sonra kollarını çözdü. Birkaç gündür tarak değmemiş saçlarının arasına soktu bütün parmaklarını. Ellerin ayaları şakaklarına değdi yumuşak, ama bir o kadar da soğuk. Bir ara kafasını sağa, limana doğru çevirdi. Martı, biri neredeyse yeri süpüren kanadıyla giriş kapısına kadar gelmiş, kendisine bakıyordu. Merak mıydı, anlama çabası mı?

Toklamaların tonundan adımların kendisine yaklaştığı belliydi. Bekledi yalnızca. Nasıl olsa gelenin ne yapacağı da belliydi, kendisinin ne yapacağı da.

Her kimse önünde durdu. Görmüyordu kendisini. Daha doğrusu görmek istemiyordu. Kapatıp sımsıkı yumduğu gözlerini açmaya hiç niyeti yoktu.

Otorite, ses tellerinin bütün davudiliğiyle “Beyefendi, salonu terk edin!” dedi.

Hiçbir kıpırtı olmadı bedeninde. Bu söz ona değmemişti.

“Beyefendi size söylüyorum!” dedi.

Rüzgârın camların üstünde birikip kendi kendini ezmesinden kaynaklı inlemeleri ve mendireklerde param parça olan dalgaların çığlıkları salonu doldurup duruyordu.

Otorite de ne yapacağını şaşırmış olmalı ki, kısa bir süre sustu.

“Beni duyuyor musunuz?” dedi.

Evet şimdi duyuyordu, ama...

“Seferler iptal edildi ve sizin bu salonu boşaltmanız gerekiyor!”

Buyurganlık sürüyordu. Ne de olsa otoriteydi, böyle konuşmalıydı. Bunların giysisi, yüzü, belki şapkası, belindeki şeyler bile yaptırım gücünün göstergeleriydi. Ne de olsa otoriteydi. Ona karşı yalnızca sesini kullanabiliyordu. Oturan kişinin yanıt vermesini bekledi otorite.

“Boşaltmam,” dedi Halil Kayalı, kıpırtısız.

“Nasıl, nasıl?” diye üsteledi otorite, kendisine sürüne sürüne gelen sesin ne olduğunu çözememişti.

Ses miydi, inleme miydi? Yoksa bir yanıt mı?

“Boşaltamam!”

Bu kez daha bir vurgulu söylemişti bunu. Dirsekleri dizlerine dayanmış, bedenine sarılmış, otoritenin yalnızca kafasının tepesini gördüğü bir pozisyonda duruşunu sürdürüyordu.

“Bakın, boşaltamam diye bir şey yok, boşaltmak zorundasınız, anlatabildim mi!”

Otorite durdu bir an.

“Ayrıca kimsiniz siz?”

En olmayacak soruyu sormuştu. Hiçbir şey olmamaya karar verdiği bir yolculuğun başında, kim olduğunun sorulması.

“Hiçbiri,” dedi.

Sonra mırıltılarla sürdürdü konuşmasını. Amir duyabilmek için kulaklarını uzatmıştı.

“Ben de “biri” idim bir zamanlar. Yaşadıklarım, yaptıklarım, yapmak istediklerimle bilinen biri... Ne mi oldu? “Hiçbiri”ne dönüştüm. Her direnme çabamda bir şeylerim yok oldu. Adım adım üzerime gelen hiçlik tutsak aldı beni. Şimdi ne görüyorsunuz bende? Söyleyin, ne görüyorsunuz? Hiçbir şey! Bir cisim... Şu turnikeden ne farkım var benim?”

Allah için, o ana kadar sabırla dinleyen otorite, denilenleri anlamışa benzemiyordu. Ama son soruya vereceği bir yanıt da bulamadı.

Bu anlayamama psikolojisiyle, “Kimliğinizi gösterin” dedi, sinirli bir ses tonuyla. Hızını alamadı ekledi, “Terörist misin sen, nesin?”

Taleplerinin yerine getirilmemesi, otorite beyi biraz da olsa germişti. Bir kırçılama vardı artık sesinde.

Kimliği vermek için kenetli eller harekete geçmedi.

“Arayın şunun çantasını!” dedi otorite. Demek yanında başkaları da vardı. Bu nasıl bir birlik-beraberlik ruhuydu böyle... Tek kişi sanmıştı onları çıkan sesten.

“Âmirim, x-ray'den...”

“Arayın!” dedi otorite sert biçimde.

Dizlerinin arasından çantasını çektiler. Fermuar sesleri, ardından çantaya attığı giysilerin sürtünmeleri.

“Giysiler dışında bir şey yok amirim,” dedi birisi.

“Üstünü arayın o zaman!”

İki kişi kollarını çözmeye çalıştı. Zorlandılar. Halil Kayalı özel bir direnç göstermiyordu. Ama görevliler de kolları hop diye açamamışlardı.

Ayağa kaldırdılar. Kollarını çözdüler. Üstünü aradılar. Ola ki... Sonra ceketinin ceplerine girdi elleri. Her şeyini sıkıştırdığı cüzdanı buldular, bir de feribot biletini. Cüzdanı açtılar. Kimliğini çıkardılar.

Yüzlerine bakmıyordu ısrarla. Göz göze gelmek istemiyordu.

“Buyurun âmirim,” dedi bir görevli.

Amir, “Halil Kayalı...” diye okudu adı, “Halil Kayalı... 1959 İstanbul doğumlu... Evli...”

“Neden çıkmıyorsun bu salondan Halil Kayalı?” diye sordu âmir.

Ses çıkmadı. “Neden mi çıkmıyordu?” Onu anlatmaya bir başlasaydı... Ama anlatmaya istekli değildi, niyetli de. Onun akli fikri, dışarıda duran feribota binmekteydi.

“Konuşsana be adam! Dilini mi yuttun?!”

Ağır ağır başını kaldırdı. Kapalı gözlerini açtı. Dipsiz bir kuyuya dönüşen gözleriyle önce âmire, sonra iki görevliye baktı.

İki görevli korkup bir adım geri attılar.

Halil Kayalı ani bir hareketle geri döndü ve koşmaya başladı. Feribota biniş kapısına doğru koşuyordu. Gidip kapının koluna yapıştı, aşağı yukarı sallamaya başladı. Metalik sesler salonu kuş sürüsü gibi doldurdu.

Daha kuvvetli salladı kapı kolunu, daha kuvvetli. Ama kapı açılacak gibi değildi. Kuşlar geldikleri gibi gitmişti şimdi.

Görevliler kalakalmışlardı.

“Ben sizin kapınızdan çıkamaaam! Ancak bu kapıdan çıkabiliriiiim!” diye öyle bir bağırı ki, camlar dökülecekti. Şimdi salonda yalnızca onun sesi yankılanıyordu.

Camın öbür tarafında duran martı da duymuş olmalı ki, bir adım geri attı, kırık kanadını sürüyerek.

Yankılar bütün duvarları dolaştıktan sonra birbirlerine çarpıp yok ettiler tınlarını.

Yalnızca rüzgârın uğultusu kaldı koca salonda, yine.

Halil Kayalı sırtını çıkış kapısına yaslamış, arkadan elleriyle kapının koluna sarılmış duruyordu. Dağınık saçları, kıpırdamayan göz kapaklarının içindeki karanlık gözleri... Salon boşluğunun bir parçası olmuş, duruyordu.

Dört kişi hareketsiz... Dört kişi birbirine dönük... Dört kişi çaresiz...

“Sakin olun,” dedi âmir, “Sakin olun...”

Evladıyla konuşan sevecen bir baba edası vardı şimdi bu seste.

Salondan çıkmak istemeyen bu adamın anormalliği ortadaydı. Halil Kayalı’ya doğru yürümeye başladı, ağır ağır. Telaş yaratmadan. Güven vermeye çalışarak.

Halil Kayalı kendisine yaklaşan her adıma karşılık, sırtını kapıya daha bir iteliyor, bedeninin derinliği giderek küçülüyordu.

“Halil Bey, belli ki bir sıkıntınız var. Konuşmak isterseniz konuşalım. Sizi anlamaya çalışayım. Ama biz de görevimizi yapmak zorundayız. Siz de bizi anlamaya çalışın.”

Otuz beş yaşlarındaki görevlinin sakın yaklaşımı, onun içindeki boşluğa yalnızca uzanmıştı.

Duydu mu söylediklerini? Belli değildi. Bir tepki vermesini sağlayacak kadar etkili olmamış gibiydi ses.

“Seferler iptal edildi. Dışarıyı siz de görüyorsunuz. Kan gövdeyi götürüyor denizde. Normalleştiği zaman yapılacak bu sefer.”

“Ben o kapıdan çıkamam!” dedi Halil Kayalı titreyen dudaklarıyla, gözleriyle turnikeleri göstererek.

“Çıkarsam...”

Sonunu getiremedi. Sustu yine. Rüzgârın uğultusu, beynini, içini silip süpürüyordu.

“Buyurun, ofisime gidelim. Söz, sizi binanın dışına bırakmayacağım. Benim ofisimde bekleyin. Bir çay için...”

Çay önerisi iyi gelmişti Halil Kayalı’ya. İçindeki buzullara değmişti sanki bu sıcaklık. Yanına belki bir de sigara verirdi otorite bey.

Yine de tedirgindi. Tam güvenmiyordu. Bu nedenle camla ilişkisini ağır ağır gevşetmeye başladı, hiç acele etmeden. Üzerindeki büyük yükün hafıflediğini duyumsadı. Sanki şimdi bakıyordu gözleri, görüyordu. Otoritenin bıyıklarının sevmediği bir bıyık tipi olduğunu görmüştü örneğin.

Koltukların üzerinde açık duran çantasına doğru yöneldi küçük adımlarla. Fermuarını kapattı. Sonra eline aldı. Bunları dalgın bir beynin dalgalanan refleksleriyle yaptığı hareketlerinden belliydi.

Görevliler daha fazla yaklaşımadan eşlik ediyorlardı ona.

Turnikelere geldiğinde bir an durdu Halil Kayalı. Arkasında üç görevli de durdular. Geri dönüp koşma şansı yoktu. Aniden elindeki çantayı bırakıp, turnikenin kolları arasına soktu kendisini.

Döndü, görevlilere baktı az önceki boşalmış bakışlarla.

“Çıkamam,” dedi. Titriyordu sesi. Elleri titriyordu. Bakışları... Bütün varlığıyla yalvarır gibiydi.

Sonra “Çıkamaaaam!” diye bağırdı.

Görevliler duruyordu. Bir hamle yapmadılar.

“Bu kentin sokaklarına dönemem!”

Derin derin nefes alıyordu. Yaşadıklarının içini sıkboğaz ettiği, ciğerlerini kumpasa aldığı belliydi.

“O eve dönemem!”

Derinleşiyordu nefesi. Denizi kudurtacağına, ciğerlerini kudurtmalıydı rüzgâr, ama nerede... İkinci kez ihanet ediyordu ona.

“Umutlarımı yiyip tüketen bu kentte yaşayamam artık...”

Nefesi yetmiyordu, cümlelere nokta koymaya. Ciğerleri küçülmüştü. Sabahın dinginliği yerine, akşamın karanlığı kaplıyordu çevresini. Kim çiziyorsa çemberi, yarıçapını küçültüyordu sürekli.

Turnikenin kollarına sarılmıştı, sık nefes alıyordu. Gözleri, içindeki zindanın karanlığıyla fırlamışlardı. Bir an durdu. Aklı hareket ediverdi bir anlığına.

“Sizin inancınız var mı âmir bey?”

Gülmekle gülmemek arasında kaldı bir an... Sonra toparladı... Başını salladı âmir.

“Siz benim kim olduğumu bilmiyorsunuz. O bilmediğiniz adamın sizinkinden farklı olduğunu sandığım inançları sıfırlandı artık... Bu ülkede...”

Gözleriyle salonu taradı. Ona destek olacak bir şey aradı. Bir kişi olmasa da bir işaret. Bir tablo. Bir bakış. Bir fısıltı bile yeterdi.

“Benim umutlarım da inançlarım da sıfırlandıııı...”

Yeniden feribota giriş kapısına koşmayı, bir umut kapıyı açıp, fırlamayı o kadar isterdi ki. Bu küçücük umutla baktı kapıya. Martıyla göz göze geldi.

“Beni anlıyor musun martıııı?”

Görevlilerin farkında bile olmadıkları martı, boynunu göğsünün üzerine salıvermiş, kırık kanadını sürüye sürüye yine iskele babasına yöneldi.

“Ben o feribota binmek zorundayım. Bırakın içinde bekleyeyim. Ne olur... Yalvarıyorum...”

Amir “Olamaz” dercesine başını salladı iki yana.

“yeniden...”

Geçmiş günler canlanır gibi oldu gözlerinin önünde. Kaç kere umutlanıp büyük adımlarla çıktıkları yolculuklarda, kaç kere yarı yoldan geri dönmüştü evine. Ama hiçbir zaman sıfırlanmayan umutları yeşermişti ilkyazlarda da bembeyaz kışlarda da. Soğuk sertleştirmiş, ağustos sıcakları gevşetmemişti. Bir dağın yamacından süzülürken derecikler gibi coşkunlaşmışlardı kaç kere. Her şeye karşın. Okyanusa ulaşamamışlar da nehir olmuşlardı. Ama bu kere...

ya uykusuz geceler...

Uykusuz gecelerin keyfinin tadı damağına geliverdi. Yüzü gevşeyiverdi bir an. Ne tatları ama! Güneşin doğuşuna isyan edişlerini ansızın anıdı. O tadı eritişine sitem edişleri çalındı kulaklarına. O nankör güneş, bu sabah yüzüne vurmamıştı. Oysa tam da bu sabah gereksinmesi vardı ona. İçindeki bu yoğun karanlığı dağıtıvermesine gereksinmesi vardı. Ama yine yalnız bırakmıştı da buna bile isyan edemiyordu şimdi.

ya bitimsiz muhabbetler...

Neredesiniz siz haaa, neredesiniz? Nerelerdesiniz? Ya hepiniz bu salonda olmalıydınız ya da... Buldunuz bir yol hepiniz değil mi? Bitimsiz muhabbetlerin paylaşımcıları... Gülen yüzler, ağlayan yüzler, hüzünlenen gözler... Sahteymiş her şeyiniz, varlığınız bile sahteymiş... Nerden bilirdim? Nerelerdesiniz şimdi? Benim dönmek istemediğim sokaklarda yürüyorsunuz belki. Belki yine bensiz yeni muhabbetlerin kurulmasını planlıyorsunuz şu saatlerde. Var mı içinizden birisinin şu anda nerede olduğumdan haberi? Umurunuzda mı ha! Umu-ru-nuz-da mı?

ya sevgilerin sırt dönüp uzaklaşmaları...

Lanet ediyorum o ağaç altlarına da o çimenlere de... Kıyı boyunca koşmalarımıza, kaburgalarımızı kırarcasına sarılmalarımıza da... Boşuna mı öpüştük de doyamadık saatlerce. Hep birbirimize bakarak ayrılışlarımız boşuna mıydı? Yeniden buluşmayı özleyişler rol müydü ha! Şu feribota binip gitseydim, gidebilseydim, kaç taneniz farkında olacaktı? Oysa ben o feribotun cam kenarına oturmayı, uzaklaştıkça sitemlerimi, lanetlerimi büyütmeyi nasıl istemiştım, nasıl! Gözlerimde kenti yok ettikçe, sizleri de yok etmeyi nasıl istemiştım? Ama hiç

ummadığım anda, düştüğüm bu çaresizliğin beni tüketeceğini ben düşünmemiştim. Sizlerin düşünmesini neden bekliyorum ki?

Her ansıma milim milim küçültüyordu onu... Boşalmış beyninden başlayarak, boşalmış bedeni, milim milim noktalaşıyordu.

boş içim, boş...

Derin bir iç geçirdi. Beynine kızdı. Neden ansıyordu ki tüm bunları? Ne yararı vardı? Beyninin de artık onu terk etmesi gerekiyordu. Bunları düşüneceğine, bir çıkış koymalıydı önüne. Koyamıyorsa, şu turnikelerin arasında küçülüp giden adamı geçmişe taşımanın ne anlamı vardı ki?

şu feribota binebilseydi içi bundan sonra dolar mıydı acaba... neyle... sizin umudunuz var mı... beni adam yerine koymayan çocuklarım...

İstemiyordu bunları düşünmeyi, sular seller gibi âşık olup, peşinden koştuğu eşi de doğduklarında yeniden doğduğu çocukları da gelmesindi aklına. Beynine komut verdi: Düşünme bunları... Sonra olanca sesiyle bağırdı beynine: Düşünüp yok oluşumu hızlandırma! Ama içinde sarsılacak organ kalmamıştı.

Yine de ses telleri titriyordu kendilerince...

tuttuğum takıma bile sığınamı... ne zaman oldu en son tiyatroya gidişim... çok başarılı bir öğrenciydim ben... çok iyi bir mühendis oldum... neye yara... hiçbir aşkım yanımda değil artık... görsem vebalı gibi... çıkamam bu kapıda... çıkaracak mısınız... yapmayın ne olur... bana bunu... o sokağa... yürüyemem artık... inanın bana, kaldırımda yığılır kalırım ben...arkasına..."

Turnikelerin arasında bir külçe gibi oturmuş, artık kimsenin duymadığı her mırıltısında milim milim eriyordu. Başını dayadığı metalin soğukluğunun titreteceği bir bedeni kalmamıştı.

Âmir ve iki görevli içini iyice boşaltmasını beklediler. Onun pelte gibi çözüldüğüne ikna oldukları ânı bekler gibiydiler... Sonra onu alıp götürürlerdi nasıl olsa... Bir patates çuvalı gibi sürükleyiverirlerdi... Harcadıkları güce acırlardı yalnızca... Kendi aralarında sohbet başladılar. Bekleme salonunda küçük adımlarla geziniyorlardı. O ânı bekliyorlardı. Halil Kayalı'nın kemiklerinin kendisini terk ettiği anı. İniltilerin kesilmesini.

Ama boşuna beklediler...

Halil Kayalı görevlilerin bakışları arasında yok olup gitti.

Bir ara kafalarını çevirdiklerinde, gözlerine inanamadılar. Önce birbirlerine, sonra sağa-sola baktılar...

Çanta ordaydı ve Halil Kayalı yoktu.

Kaçan, göçen birisini aradılar.

Ama boşunaydı.

Feribota giriş kapısına koştular. Birlikte...

Onların koşmalarından tedirgin olan martı, iskele babasında geriye doğru bir adım attı ve dengesini yitirip denize düştü.

Feribot, denizi kudurtan rüzgârın uğultuları, mendirekleri dövmeye devam eden dalgaların çılgınlıkları arasında, halatlarla iskeleye bağlı, bomboş duruyordu. Hareketsiz.

Yazmaya Başlama Tarihi: 05.12.2018

Tamamlama Tarihi: 18.12.2018

biliyordum, orada olmalıydım, ama gidemedim

Biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum. Gitmeliydim. Orada olmalıydım. Ama gidemedim. Evde çakılı kalmayı yeğledim. Çakılamadım da! Gezindim durdum. Durmalarım sırasında birçok kere teselli bulduğum bahçeyi seyrettim. Sonbaharın çırılçıplak soyup kışın kucağına bırakıverdiği ağaçlara bakındım. Onlardan biri gibi duyumsadım kendimi. Bir ürperti geçirdim.

Ne gerekçe bulursam bulayım, yapmaya çalışacağım sığınmanın bana yakışmadığını öyle iyi biliyorum ki! Yakışmıyordu. Çünkü orada olmalıydım.

İçimde bir fren beni engelliyordu. “Yapabileceğim hiçbir şey yokken ne için gidecektim?” diye düşünceler geçiyordu içimden. Ruhumda esen pembe rüzgârlar. Esmelerine izin vermiş olmalıyım. Başka bir şey değil. Sanki gerekçe yaratmaya çalışıyordum. Gerekçe bile değil ya. En doğru niteleme, bir kaçış.

Oğlunu çok iyi tanı mıyordum. Daha doğrusu birkaç kez gerçekleşen karşılaşmamızın ardından birbirimizi daha yakından tanıyacak zamanları yaratamamıştık. Karşılıklı arzulanmamışlık demek daha doğru. Ama onun şimdi orada olduğunu kestiriyordum.

Fakat bir özel sektör kuruluşunda finans yöneticisi olan kardeşi kesin oradaydı. Bakın, onunla çok keyifli sohbetlerimiz olabilmisti. Arada bir telefonlaştığımız, ama iletişim için sosyal medyayı daha yoğun kullandığımız biriydi. Bir hukuk yaratabilmiştik aramızda. Severdik birbirimizi. Belki bir tek onun için orada olmalıydım.

Oraya gitmesem de kardeşine telefon edecek cesareti de oluşturmamıştım içimde henüz... Beklenmedik bir tabloydu bu. Daha on gün önce bir arkadaşımın evine gidip laflamıştık.

İki kez kalp krizi geçirmişti. Birinde de ameliyat olmuştu. Ama gittiğimizde kül tablosu doluydu.

Bir ihanet vardı ortada. Yaşama karşı bir ihanet...

Bunu konuşmaya gelmemiştik. Ama balkonuna sarkan çam ağacının dalları, “unutma abi” demişlerdi kulağıma.

Dostumla “En kısa zamanda yeniden gelme” sözü vermiştik.

On gün geçivermişti ve biz gidememiştik.

Şimdi, birden...

Kardeşine bir an önce telefon etmeliydim aslında...

Ama çok iyi biliyordum ki, eğer o buralardaysa, orada olma olasılığı çok yüksekti. Ne de olsa arkadaşlıklarının çok uzun bir geçmişi vardı. Hatta aile içi kast ilişkilerinin içine ilk giren oydu sanırım.

Her şeye karşın kalkıp gitseydim, artık aramıza uzaklıklar yerleşmiş olsa da bana sarılacaktı. Biliyorum. Ağlayacaktı. Gözyaşları omuzlarımı ıslatacaktı.

Eskiden yüreğimi ıslatan bu yaşların kabanımı ıslatması olasılığı, bana, inanın garip geldi.

Ne yapabilirim?

Kabanım temizlendiğinde yok olup gideceklerdi.

Ben, yıkansam da yıkasam da temizlense de yok olmayacak gözyaşlarını yeğlerdim.

Sonra sonra gördüm. Anlamaya da çalıştım. Anladığım anlar da oldu.

Ama şunu söylemeliyim ki, o gözyaşlarının çoğu, içindeki karanlığa akıp gidiyordu. Hiçbir zaman doygunluğa ulaşmayacak olan o karanlığa.

Ağlamaya başladığında, çok içten ağlıyordu. Ama ağlama nedeni belirsizdi. Hangi neden ona, duygularına, nasıl ve ne kadar dokunuyordu? Merak ediyordum.

Soramıyordum da...

“Neden ağlıyorsun?”

Abuk bir soru olurdu bu.

Ama hani bir gün soruverseydim, belki de yanıtlayamazdı...

Bir çözülememişliğin kaynağından geliyor olmalıydı, bu gözyaşları.

Göz pınarlarını patlatırcasına zorlayan bir çözümsüzlüğün...

Bazı durumlarda benim o gözyaşlarına bile bile katlandığımı, hüzünlendiğimi anlıyor muydu acaba?

“Belki bir gün konuşuruz. Şimdi sırası değil,” gibi yalnızca beklentide kalan beklemeler...

Aslına bakılırsa zeki biriydi. İyi bir eğitim altyapısı vardı. Kamu sektöründe bayağı iyi makamlara gelmişti. Önemli bir kurumun İstanbul Bölge Müdür Yardımcısıydı, emekli olduğunda.

Yani demem o ki, insanlar yönetmişti. Anlama yetisi yoksa, yönetemezdi. Herhalde oralarda tutmazlardı onu.

O nedenle beni anladığını çok kere düşündüm.

Ama o, kerelerce öyle davrandı. Kaç olayda...

Ben de kerelerce öyle davrandım. Kaç olayda...

Yani onunla hüzünlendim. Daha doğrusu hüznüne ortak olduğum algısı verdim.

Benimki de sahtekârlık aslında.

Yani ben onun yaptığını rol yapmak olarak nitelendiriyorum da!

Ya benim ki?

Benim bunun üzerine düşünmem gerekiyor. Benim yaptığım da iş değil aslında...

Deneyimlerimle nerede ağlayacağını kestirmeye başlamıştım aslında. Bazı şiirlerde, bazı kişilerde, bazı olaylarda...

Sohbetin akışı içinde dillendirilen bu konulardan birinde, başlıyordu ağlamaya.

Kendini zorladığını asla düşünmedim.

Kendini tutmak isterdi olasılıkla.

Ama tutamıyordu ve bırakıyordu kendini.

Şimdi düşünüyorum da hep başkaları, başka olaylar nedeniyle ağlıyor gibi görünse de sanki onlar biriken gözyaşlarının iteleyecisiydiler aslında...

Öyle sanıyorum ki, bugüne değin kendisi için ağlamalarını bitirebilseydi, başkaları için bu kadar kolay ağlamayabilirdi.

Yanlış anlamayın ne olur... Ağlamayı yadırgayan biri değilim. Tam tersine ağlamayı son derece insancıl buluyorum. O hüznün, o mutluluğun, o heyecanın doğal biçimde tohumlanmış bulutlardan dökülen yağmur tanelerine dönüşmesi... O yağmurlarda ben de çok ıslandım ve o yağmurlarla ıslattım.

Ama onun bazı ağlamaları, bana rol yaptığı izlenimi verdi.

Rahatsız olmadım değil. Ama bunu duyumsadığım anda, katlandım.

Doğru muydu?

Ne olur sormayın!

Ayrıca da kim nelere katlanmamıştır bu dünyada?

Katlanmamın değişik nedenleri vardı.

Belki bu konuya dönerim biraz sonra.

Düşünüyorum da evlendiği kadın onun tam tersiydi. O, hiç ağlamıyordu. Ne olursa olsun. Ne bileyim tek çocukları olan kızlarının nikâhında bir anne sevinçten hüzünlenir. Babasının ölümünde acıdan iki gözyaşı döker. Yani günlerce gecelerce ağlasın da diyemem ama, hiç ağlamamak da normal gelmiyordu bana.

Sanki birbirlerini dengeliyorlardı.

Ya da birbirlerine sığmıyorlardı.

Aslında yaşıımızın biraz geç döneminde başlayan bir ilişkiydi. Bazı denemeler yapmıştık karşılıklı. Sonra denemeler bitmişti. Yanlış söyledim. Denemeler bitmez aslında. Bitmemelidir de. Özdenetimin aracını, kuşku duymayı tü kaka etmemek gerekir.

Ama ilişkimizde bir eşiği aşmıştık, diyelim.

O nedenle artık birbirimize gider, gelir olmuştuk. Paylaşır olmuştuk. Açılır olmuştuk.

Biraz ileri bile götürdük bu tanışıklığı. Epeyi sıklaştırdık birlikteliklerimizi.

Bazen bokunu bile çıkardık.

Dışarıdan bakanlar, hayret edebilirlerdi. Fazla iç içe girmiş gibiydik.

Birlikte olmak için en sıradan fırsatları bile değerlendiriyorduk.

Evlerimiz Karşıyaka'da idi. Aramızda yaklaşık iki kilometre vardı. Yayan yirmi dört dakika.

Öyle ki sokaklarından geçerken zili çalıp eve giriyorduk. Daha doğrusu dışarı çıkmışlığımızı sokaklarından geçmeye dönüştürüyorduk. Evde yoklarsa, apartmanın bahçesinde oturuyorduk. Bazen de o sokaktan geçmek için dışarı çıkıyorduk. Bir yerden dönüyorsak o sokağa girip, evlerinin önünde arabanın kornasına basıyorduk. Saat önemli değildi. Bazen “Suyumuz bitti” diyorduk. “Rakın var mı?” diyorduk. O da benzerlerini yapıyordu.

O nedenle yapışmaya yakın bir pozisyondaydık.

Bu yoğun paylaşımların, birlikteliklerin, içinde kırdıkları potlar olmuyor değildi.

Aklına çok güvendiği eşi de içindekileri yükleyiveriyordu davranışlarına, bazen.

Ama aslında özellikle bazı olaylarda bir ötekilik sırtıveriyordu. O, bunu bilerek böyle davranmıyordu. Son derece kendisi olarak davranıyordu. Neyse o, yani.

Ama orada aynı yaşamın paydaşları olmadığımız anlaşılıyordu, aslında.

Eşim beni kaç kere uyardı.

Ben, belli, belli derken diyelim ki kırk beşten, elliden sonra yaratılan ilişkilere bazı şanslar verilmesi yanlısıyım.

Kendimi bu nedenle edilgen olarak nitelendiririm.

Görmem, duymam, takmam... Canım o kadar da değil. O anları yazarım tabii ki. “Yazarım” derken, kaydedirim...

Ama basit bir gerçeklik var ya, kazanmak zor, yitirmek kolay...

“Hemen, şu an kırmayalım ilişkiyi, o şans verelim...”

Böyle düşünürüm.

Düşünürüm de benim sorunum, şans kotasının aşılmış olduğunu görmememdi.

İşte bir gün o son damla düşüverdi bardağa. O bir damla koca bardağı taşırdı ve ruhumu sıırıslıklam etti.

O gün, o an bütün yaşanmışlıklar boşalıverdi.

O sokak, o kapı, o salon, o bahçe, o dinlence paylaşımları...

Sanki hiç oralarda olunmamıştı. Duvarların söyleyeceği, çimenlerin fısıldayacağı hiçbir şey kalmamıştı. Raflardaki kitaplar gözlerini kapamışlardı. Kaç kere tokuşturduğumuz kadehler, durdukları raflarda tuzla buz olmuşlardı.

O damlanın düştüğü anda kopan lodos, her şeyi alıp götürmüştü. Ardından gelen yağmur da kalan izleri silmişti.

O günden bugüne ortak fotoğraflarımıza bakmadım.

Bir gün bakmaya başlar mıyım, bilmiyorum. Eğer bakarsam, çok üzüleceğimi de biliyorum.

İşte geçip giden zamanın içinde, en acılı anlardan birinde, onunla birlikte gelip yerleştiler karşıma.

İçimde ona, eşine ayrılan alana başka yaşanmışlıkların yerleştiğini duyumsuyorum.

Bazen sorarım kendime, “Sahi onların boşluğu durmuyor mu?” diye. Yok, yok... Dolmuş o boşluk...

Bu nedenle olsa gerek, bu çok zor durumda bile karşılaşmak bana anlamlı gelmedi.

Oysa yitirdiğimiz dostumuzu onlar aracılığıyla tanımıştık.

Bir zaman sonra ortak dostumuza dönüşen onda, zarafeti görüyordum. İnceliği. Bilgeliği...

Yarım yamalak klasik müzik zevkime inanılmaz katkılar sağlamıştı.

Manyak bir arşivi vardı.

İngiltere’de yüksek lisans eğitimini tamamlayıp çalışmaya başlamıştı. Sonra sevdiği kadının ardı sıra Türkiye’ye gelmişti.

O evlikten bir oğulları olmuştu.

Ama yürümemişti evlikleri.

Oğulları anne-baba paylaşımları arasında, aynı evin değil, ama iki eve bölünen sıcaklıkla büyümüştü.

Bu ayrılığa tepki olsa gerek, babasının tuttuğu takımı tutmamıştı.

Ama o hiç boşlamamıştı oğlunu. Mühendis olmasını istemese de oğlunun kararına saygı duymuş, destek olmuştu.

Yüksek lisans yapmak istemişti oğlu. Parası yoktu. Ama destek olmanın yollarını aramıştı.

Bu sıkışık emeklilik günlerinde, “Daha yaşlı değilsin, çalış” diyenlere de “Ben her işi yapamam,” diyordu.

Neyse oğlu aldığı diplomanın hakkıyla iyi bir şirkette çalışmaya başlamıştı. Hem çalıştı hem de yüksek lisans yapmaya başlamıştı.

Biraz rahatlamıştı.

Artık kendisini düşünmeye başlayabilirdi.

Şairin dediği yaşın iki katına beş yıl vardı.

Tam rahata ereceği bir dönemdi aslında.

Ama damar sorunları... O genetik damar sorunları...

Bu nedenle buluşmalarımızda şarap içerdi. Öylesine dikkat ederdi kendine.

Yaşama arzusu diyelim.

Oysa benim hiçbir zaman şarap içme kültürüm olmadı.

Şarap içmez olur muyum? Ama içki diyerek içtim. Bir kültür ögesi olarak değil.

Fakat o öyle miydi ya?

Şarap kadehini bir tutuşu, ilk yudumu bir devirişi vardı... Onun ağızda bir çözömlenişi...

Şimdi yüreğimi ıslatamayacak gözyaşlarından sakınayım diye oturmuş, sonbahar yapraklarını seyrediyorum.

O da orada, yanında olamasam da yakınında olmadığımı anlamayacak nasıl olsa.

Bu durumda yakınında olmak nedir ki, aslında?

Sol elimin orta parmağıyla alnıma masaj yapıyorum. Kendimi sakinleştirmek ister gibi.

Boşuna.

Gözyaşlarım damlıyor masamın üzerine.

Çünkü sevmiştim onu.

Onun yalnızlıklarını paylaşamayan çocukluk arkadaşının tersine, samimiydi o.

İçtendi.

Bu nedenle neleri paylaşmamıştık onunla.

İçlerimiz açılmıştı birbirine.

Ölümü düşünmeden.

Hiç düşünmeden.

Henüz ölümle uzlaşacak yaşlarda değildik ki!

Bu yaşta o uzlaşmayı gündeme getirmemiz için hiçbir nedenimiz yoktu.

Pandemi duyurulduğunda, ben içtiğim üç beş sigaraya elveda demiştim.

O iki kez geçirdiği kalp krizine karşın terk edememişti.

Ve damarlar bu yükü taşıyamamışlardı.

Sitelerinde oturan bir tanıdığım haber vermişti. Site grubuna duyurulmuştu olay.

Ambulans kapıdaydı.

O, olasılıkla yerde yatıyordu. Nereye düşüp kaldıysa.

Belki televizyon açtı halen.

Belki son sigarası küllenmeden kalanı sehpa düşmüştü.

Cep telefonu elinde miydi acaba?

Kafasını bir yere vurmuş muydu?

Polis olay yeri incelemesi yapıyordu.

Dışarıda, sokakta yedi kişi bekliyordu.

Hepsi boş...

Gerçek, onun öldüğüydü.

Öğrenmiştim.

Biliyordum.

O da oradaydı.

Ama bu nedenle gidemiyordum.

Bahçemdeki ağaçların masamdaki gözyaşlarımdan yansıyan ve ocak soğuşunda titreyen çırılçıplak gövdelerine bakıyordum.

Levent

Yazma Tarihi: 04.12.2021

bir caddenin kıyısında

Emeklilik hali işte... Kendi kendine iş yaratıyor insan. Evdeki tabureyi aldım, sabah 08.30'da oturduğumuz sokağın üst caddesine çıktım. Trafiğin daha yoğun olduğu bu caddede tabureyi yaya kaldırımına koydum, oturdum ve geçen araçlara bakmaya başladım. Sabahın bu işe gitme saatinde trafik sıkıştığından ve dolayısıyla yavaşladığından daha rahat gözlemler yapabilecektim.

İşte bir araba önümden yavaş yavaş gidiyor. Sürücüsü sol eliyle direksiyonu tutuyor. Sağ elinde cep telefonu, konuşuyor. Ne zaman başlamıştır acaba konuşmaya? Nereye kadar sürecek bu konuşma? Sözlü kültürün yaygın olduğu toplumumuzda, cep telefonu denilen bu cihazın amacının ötesinde kullanılmasının tipik örneği. Kardeşim trafiktesin yahu! Yola, önündeki araca konsantre olman gerekmiyor mu senin? Sense sabah muhabbetinin yoğunluğundasın. Ne konuşuyorsan? Allah bilir bir akşam önceki futbol maçını, ya da akşam uyuyamayıp yıldızları saydığını konuşuyorsundur. Ya da "Ahmet evde mi, Mehmet köyde mi" muhabbeti. Ohoo kahkaha atıyor. Keyifli bir sohbet sabah sabah. Sabah fıkraları mıdır nedir? Güne iyi başlama muhabbetleri herhalde. Ben de ne kötüyüm. Güne iyi başlaması keyfine kendimce limon sıkıyorum. Anlamıyorum onu.

Bak bak şu yeni geçene! Biraz hızlı geldi. Hız kesti zorunlu olarak. Kesme dokunacak önündekine. Vitesi düşürmeye çalışıyor. Ama sağ elinde telefon var. Konuşmasına ara veremiyor. O nedenle sol eliyle tuttuğu direksiyonu bırakıyor. Sağa doğru kıvrılıyor hafiften. Vites kolunu yakalıyor ve atıyor vitesi. Ama olmuyor, galiba geçmiyor vites. Uğraşılıyor, kıvrık durumda. O arada direksiyonu kimin tuttuğu belli değil. Neyse ki vitesi değiştirdi bir kaza olmadan. Ama, hani, "Ben seni

biraz sonra arayayım, trafikteyim,” deyiverse. Diyemeyecek bir görüşme mi yoksa? Ne olabilir ki? Gerçekten kaçınılmaz bir sohbetse bu, çek arabayı kenara, konuş. Öğleye kadar mı konuşursun, akşama kadar mı? Engelleyen mi var!

Yani yuhh sana! Vallahi de yuhh, billahi de... Telefonu sağ omzuyla boynu arasına sıkıştırmış. Telefon düşmesin diye boynunu biraz da sağa eğmiş. Kendince rahat. Araç kiti işlevi görüyor sanki omzu ve boynu. Bu durumda iki eli direksiyonda dersiniz. Nerdeee! Sol elinde bir sigara var. Bununla direksiyonu tutmuyor, değişiyor ona yalnızca. Sağ eliyle torpido gözünü açıp bir şey arıyor. Bunun için uzanması gerekiyor haliyle. Bedeni dikleştiğine göre, buldu aradığını: Ohh be! Rahatlıyorum. Ya bulamasa? Ya da torpido gözünün derinliklerinde aramak zorunda kalsa? Bu daha kötü değil mi? Bu nedenle hızlı bulmasına seviniyorum. Şimdi anladım, çakmağı arıyormuş. Sigarasını yakıyor ve çekiyor. Kolsuzluktan tek kolluya döndü trafik şimdi, neyse...

Bu da ne? Bir cip geçiyor. Direksiyonda bir kadın. Üstelik sol elinde kocaman bir cep telefonu var. İşin ilginç telefonu direksiyonun üstünde tutuyor. Sürekli ekrana baktığına göre, görüntülü olabilir bu telefon. “Ayy şekerim, biliyor musun?” diye başlayan incir çekirdeği muhabbetlerine benziyor. Resmen telefon gözünün önünde tutulu. Ona bakıyor dikkatlice. Arada bir yola bakıyor. Herhalde park kiti var. “Fazla yaklaşırsa öter araba,” diye düşünüyor. Demek ki! Gözü hep ekranda olduğuna göre. Görüntülü kesinlikle. Yoksa niye bakıp bakıp konuşsun. Görüntüsüzse ekrana bakmaya gerek yok ki...

Haydaaa! Bu ne? Direksiyonun üstünde, bir rapor mu, bir mektup mu var? Adam birkaç satır okuyup kafasını kaldırıp yola bakıp, sonra sürdürüyor okumasını? Bu nasıl olabilir? Zamanı değerlendirmek denebilir de. Ama trafiktessin kardeşim. Dikkatlisi var, dikkatsizi var. Araba iş çözme değil, işe gitme aracı. Benim bildiğim. Valla seni de anlayamadım ben. Yani direksiyonu çalışma masası yapıp çalışıp durma... Yahu geçireceksin önündekine. Ondan sonra öğrendiklerin de bir şeye yaramayacak. Uğraş hastanelerde... Daha doğrusu sürün.

Bak bak! Sağ elinde tuttuğu telefonunun sağ baş parmağı inip kalktığına göre mesaj yazıyor bu. Evet evet mesaj yazıyor. Yani olacak şey değil. Ne kadar acele olabilir bu mesaj. Sevgilin mi? Öbür dünyadan mesaj

gönderme şansın yok... İş mi, yarım saatte kaçıyor mu o? Arkadaşın mı, bekleyiversin... Ülke sorunu mu? Bir saatte batmaz bu ülke canım...

Keyfe bakar mısınız lütfen! Sağ elinde telefon, sol elinde sigara. Vücudu biraz hararet yaptı herhalde. Sol elini kapının camından dışarı çıkarmış, sallıyor. Motoru soğutmaya çalışıyor olabilir. Yaslanmış da koltuğa. O zaman geriniyor da olabilir. Zor uyanan bir tip olabilir bu. Uyanamadan arabaya binmiş. “Ben ağabeycim, uyanamadan giyinirim. Arabaya binerim. Uyana, uyana giderim işe,” diyen tiplerden herhalde. Koyu bir sohbette beyefendi. İyi sohbetler... Ama aynı zamanda da iyi keyifler! Bir kahve ister miydiniz? Sade iyi gelir de...

Hay demez olaydım. Bu yarı cipteki kadın içiyor bile. Bunda telefon yok. Bu kahveci. Bu da sol eliyle tutmuyor direksiyonu. Sağ eliyle de tutamıyor. Çünkü sağ elinde de sigara var. Bir de çekiyor ki? Sanırsın ki araba yanıyor. Bir duman bir duman çıkıyor açık pencereden. Sabah sabah... Neyin efkârıysa?

Bak sen beceremedin. Az önceki becermişti. Sen sağ elinde telefon varken, sol elinle vitesi değiştiremedin. Araba stop etti. Ne olacak şimdi. Arkadan korna sesleri yükselmeye başladı bile. Hemen. Bak trafikte bu görevi aksatmaz sürücüler genellikle. Anında basarlar kornaya. Trafik kolsuzdur, ama seslidir. Sol el camdan dışarı çıkıyor. Yükseliyor. Diğer parmaklar kapalı. İşaret parmağı açık yalnızca. Ne işareti bu? Trafik kitaplarında böyle bir işaret yok. Ama bileceksin. “Bir dakika” işareti. Yani “Tamam bir durum oldu. Basmayın kornaya. Hemen çözeriz,” anlatımı. Arkadakiler alıyorlar iletiyi. Alıyorlar da bir türlü kalkamayan araba nedeniyle, kornaya basmayı sürdürüyorlar.

O da ne? Bir tanesi otobüs durağının oraya çekti arabayı. Dörtlülere yaktı. Arabadan çıktı. İleriye doğru yürümeye başladı. Dörtlüler... Acil bir durumum var! Zorunlu olarak koydum arabayı! Hoş görün lütfen... Hay hay, kamusal alanda istediğiniz yere koyabilirsiniz aracınızı. Dörtlülere yaktığınızda hiçbir sorun yok. Biz anlarız. Acil ve acele bir durum olduğunu. Gerektiğinde bekleriz. Gerektiğinde otobüse binemeyiz. Hiç önemli değil. Sizin işiniz görülsün. Ne demek!

Haydaaa! Bu da motosiklet... O da sol eliyle telefona bakarak gidiyor. Motosiklet... Denge... Bir anlık hata, yerdesin. Kafanı çarparsın,

arabanın altına girersin... Ama umurunda değil. Baka baka, arabaların arasından da kıvrıla kıvrıla gidiyor.

Bir baktım ki, karşı yoldan trafik polisi arabası geliyor. “Oley” çektim. Eskort da çalışıyor. “Az önce önümden geçenlerin hepsine ceza yazmıştır” diye seviniyorum. Yok canım! Bu da olmaz ki! Yanlış görüyor olmalıyım. Sabah sabah kahvaltı yapmadan çıktım buraya. Kan şekerim mi düştü, nedir? Polisin elinde telsiz değil, ayrıca elinde olması gerekmiyor, cep telefonu var. O da konuşuyor birileriyle.

Bunu da görünce diğerlerini unutuyorum. Pes ediyorum. Taburemi alıp eve dönüyorum.

Kendi kendime söz verdim. Bu işi bir daha yapmayacağım.

Başlama: 15.06.2017

Bitiş: 04.10.2017

bitiveriş

“Neden bitmedi de bitiverdi?” diye soracaksınız.

Bir bilebilseydim...

Bilebilseydim, belki de yazmazdım...

Sağdan soldan “bu ayrılığa anlam veremediğini” söyleyenlerin sözlerini duymaya başladığım için yazayım dedim. Öyle şeyler duyuyorum ki çünkü. Hayret sözleri kulağıma geliyor. Haksız da değiller. Bu nedenle özellikle dışarıdan bakınca, “öyle yıkılmaz”, “öyle ideal”, “öyle arzulanası”, hatta belki “kıskanılası” görünen ilişkimizin sona ermesini bir türlü anlayamayanlar için yazmak farz oldu. Mezara kadar sürecekmış gibi düşünülen, top atılsa yıkılmayacakmış sanılan bir ilişkimiz vardı. Ben de böyle düşünüyordum açıkçası. Yani ben de bu ilişkinin sona ermesini anlayamayanların safındayım. Bunu açık açık belirteyim. Belki de yazmak istemem, anlamak istememden kaynaklanıyordur. Yani ilişkimizin bitme öyküsünü yazdığımda, belki sonuna doğru ben de bir sonuca varırım.

Aahhh bu ayrılığın nedenini bir anlayabilseydim! Anlamak için bırak öyküyü, roman yazmaya bile hazırım. Belki de yazarım da hele bir öykü şansımı kullanayım.

Ama bu öykü, onunla ilişkimizin öyküsü değil. Niye anlatayım ki size yaşadıklarımızı! İkimiz, saydam olmayan odalarımıza sakladığımız şeyler yaşadık çünkü. Yaşadıklarımızı orada tutmaya da söz verdik. İlişki bitse de neden yıkalım duvarları? Onlar bizim için gün ışığında yaşanmış

olsalar da kusura bakmayın değerli okurlar, sizler için erişilmesi olanaksız, gizli özelliklerdir. Beni ne olur bu konuda zorlamayın!

Bu kısa açıklama girişinden sonra şimdi geleyim olayın özüne.

“İlişkileri tatil sınavından geçirmek gerekir,” derlerdi de inanmazdım. Ne kadar doğruymuş meğer. Hani tatillerden bazılarında bir şey olmaması da değil gösterge. Bizimki bir şey olmayanların dışındaki bir tatilde patlayıverdi. Diğerlerinde bardak doluyor muydu, anlamadım ki. Sanki her şeyin güllük gülistanlık olduğu günler miydi? Bir şeyler oluyordu da görmüyordum muydum?

Yaşam pembe kaldırımlı bir yolda, pembe çiçeklerin arasında, pembe bir arabayla yolculuk etmek değilmiş. Pembe lekelenince görüyor insan bunu.

“Patlayıverdi” dedim de patlama da değil aslında. Çünkü “patlama” deyince akla, bomba gibi bir şey geliyor. Gürültülü, dumanlı, en kötüsü parçalayıcı bir şey. Parçaları çevreye saçılan bir sonuç. Bizimkinde bunların hiçbirisi yoktu. Bizim ilişkimiz patlamadı. Bırakın patlamayı, ben “Pufff!” sesi bile duymadım. Bizim ilişkimiz, bitiverdi. Doğru niteleme bu aslında; bitiverdi. Sessiz, sedasız. Sanki “bir rüzgâr esse de kırılıversem,” diye bekleyen bir ağaç dalı gibi. Sessiz bir çıt! Kırılıverdi.

İnanmayacaksınız ama, böyle oldu. Abartısız söylüyorum, açıklama olanağım olmayan bir nedensizlik durumu söz konusu. Beni ilişkimizin bitmesinden çok, bu konu rahatsız etti. Hani bir neden olur. Ne bileyim, göktaşı çarpar, dolu yağar, saatini yitirmişsindir falan... O zaman anlardım kaş-göz yarılmasını. Ama yok böyle bir şey. Bana anlat deseler, anlatacak bir şeyim yok ki! “Olsa olsa yöntemi”ni uygulayabilirim ancak. O zaman da becerebildiğim kadar, filmi geri sarmam gerekecek. Ele alacağım olaylar, açıklamakta sakınca görmediğim olaylar. Dediğim gibi, özelliklerimize girme saygısızlığı yapamam. Bu çerçevede bir deneme yapacağım. Ayrıca da denemeliyim. Yoksa içimdeki sıkıntıyı, uzayın boşluğuna fırlatsam da kurtulamayacağım bundan.

Açıkcası içimde taşımak da istemiyorum. Çünkü geriyor beni, yapamadığım bir tanıımı kuyudan çıkarma çabaları. Kör kuyunun da dibine erişemedim bugüne kadar. Kovayı sallayıp durdum. Bedenim

yoruldu, boş kovayı çekmekten. Yorgunluğumu topraklamak için, toprağın üstüne sırt üstü serildim kaldım. Fark ettim ki, bedenimde yaralar çıktı... Ruhumu bırakın, bedenim de kaldıramadı ayrılığın yükünü. İsyan etti, dışa vurdu. Zona mıymış neymiş? Öyle dedilerdi. Nedeni bu tanımsızlık, diye düşünüyorum. Başka bir sorunum yokken.

Denizimiz tutmuştu. Cuma sabahı yola çıkıp pazar günü dönecektik.

Arabaya atladık. Baş başa. Kolay mı İstanbul'dan çıkmak. Debelenip durduk trafikte. Büyükçekmece Gölü'nü görünceye kadar günümüz tükendi nerdeyse. Sabırlıyız, her zaman olduğu gibi. Hedefimiz Tekirdağ. Nasıl olsa öğleye varırız, biraz soluklanırsınız, köfte yer, moral depolarız. Arada hiç mola vermedik. Benim araba kullanmamı denetleyip durdu. "Dikkat et, sol şeridi boş bırak, bak ilerdeki sollayacak sanki, hızlı gidiyorsun..." Hep yapar, uyarır, konuşur... Dinlerim, tepki vermem.

Ben onu o kadar seviyorum ki, tepki veremem... Bugüne kadar veremedim. Yanlışını görsem de gözlerim görmez. Hatalı bir sözünü kulaklarım duymaz. Görmemiş, duymamış gibi yaşayıp gittik biz. O da yeri ve zamanı gelince, aynı yanlış yaptı ya da hatalı davrandı. "Eşiği kaçırdım," diye mi düşündüm acaba? Belki de "Görür hatasını, düzeltir nasıl olsa," dedim. Kendi haline bıraktım birlikteliğimizi. "Bir rüzgâr eser nasıl olsa, temizler kirli havayı," diye yerleşik bir beklentim oldu hep. Bu pasif bir yapının yansıması biliyorum. Kaldı ki bizim gibi dolu dolu yaşanan bir ilişkide, pasif tavır doğru değil aslında. Yerine göre çatır çatır eleştiriye kaldırılabilmemiz gerekmez miydi? Canım biliyorum ben bunu, ama yapamadım. Ve ben nedense bu "çatır çatır"dan uzak durmayı yeğledim.

Her şey de öyle trafikteki uyarılar gibi olmuyordu. Bazen kırıcı şeyler de oluyor yaşamda. Hem de öyle "çıt" diye kırılmadan söz etmiyorum. Bir kar öncesi poyrazının ağacın dalını "caarrt" diye kırması gibi. Bu durumda bile canımın ne kadar acıdığını söylemezdim ben. İlişkimizi sevdiğim, onunla mutlu olduğum için. İçime atardım. Sesimi çıkarmazdım. Kırılan kolumu tutar, öbür odaya giderdim. Ya da tuvalete. Bir süre otururdum orada. Fırtınanın dinmesini beklerdim.

Çünkü ayrılamazdık birbirimizden. Sanki yapışmak isterdik, yapışkanımız yokken üstelik. Yapışmadan yapışık görünmek bize iyi geliyordu. Ha deyince bir şeyler yapıveriyorduk. Hatta bir şeyler yapma önerisi geldiğinde başka randevularımızı iptal ediveriyorduk.

Galiba ilk karşı düşüşlerimizden biri, anayasa oylamasıydı. O, “önemli değişiklikler bunlar. Bu ülke 12 Eylül’den çok çekti. Şimdi o dönemi geride bırakacak hükümler var. Evet demeli,” diyordu. Bir iki kere tartışmaya çalıştım. Ama esnemiyordu. Çok doğru düşündüğünden öylesine emindi ki, benim doğruluğumu dikkate alması olanaksızdı. Baktım ilişkimiz kırılacak, bütün boncuklar dağılacak. Nasıl toplanır da dizilirler yeniden? Korktum açıkçası. Tartışmaksızın, susarak, dillendirmeden “Hayır” dedim. Ama sanki bu konu içime “Unutma!” uyarısı gibi yerleşti. Sonraki her olaya kuşkuyla bakmadım kuşkusuz. Yanlış anlaşılmasın. Yine birbirimizi arzulayarak yaşamayı sürdürdük. Fakat içimde arada bir “Acaba?” sorusu uyanmadı değil.

Tekirdağ’a geldiğimizde ciddi ciddi acıkmıştık. Ben, “Damak tadına güvendiğim bir arkadaşımın öğütlediği bir restor...” diyemeden, “Tekirdağ’da köfte yenecek yer benden sorulur,” diyerek buyruğu vermiş oldu. Şimdi bunu mu tartışayım. Arkadaşımın önerisini boş yere gündeme mi getireyim? Sonra sonra gerçeği öğrenmişim. Eskiden her restoran kendi köftesini kendisi yoğurmuş. Ama artık hepsi aynı yerden, yani hazır alıyormuş. Olsa olsa pişirme, ızgara farkı olabilir. Bu fark için de tartışmaya değer mi?!

Zaten bunlar, yani ufak tefek şeyler birikse, kaç bardak taşardı. Önemli olan bardakları doldurup saymak da değildi. Benim mantığıma göre önemli olan bardakların doldurulmamasıydı. Bardakları doldurmayacak ilişkiler yaşamaktı. Ben bunu yapıyordum. Tamam söyledim, benim söylediğimle vurmayın beni. Ben pasif bir adamım. Önemsiz şeyleri bardağa koymam. Koyacak olursam, yağmurlu havalara bardak dayanmaz çünkü. Ben özellikle kara bulutları gördüğüm anlar ters çeviririm bardakları. Bardaklara yazık değil mi? Çekmek zorundalar mı bu yükleri?

Tekirdağ’dan çıkıp yokuşu tırmandıktan bir süre sonra, yani Malkara’ya gelirken, nedense hızlanmışımdır hep. Bunun bende bir açıklaması yok.

Dalıp mı gidiyorum? Ayçiçeği tarlaları mı beni gaza getiriyor, bilmiyorum. Belki de İstanbul'dan kopup aramıza Tekirdağ'ı koymanın keyfindendir. Yine polis çevirmesiyle karşılaşmadık mı? Ama polis bana işaret etmedi. Ben de yanlarından geçip gittim, makul hızımla. Buna karşın konuştu yanımda. Oysa konuşacak şey olsaydı, ben polisle konuşuyor olurum. Polis geride kaldığına göre, olay da orada kalmış olmalı. Bizde kalmıyor. Bizimle yolculuk ediyor. Buna her keresinde sinirim bozulmuştur. Ama susarak büyütmemişimdir.

Bir keresinde çayın altını açık unutmuştu. Onu da yani iyi çay demlemeyi biliyor ya, bana çay demletmezdi. İlla kendisi demleyecek. Peki. Benim de işime gelmeye başlamıştı. Ama hiç suçum yokken, bir keresinde evden telaşla çıktığımızda yaptık bu hatayı. Elektrikli ocağı kapatmayı unutmuşuz. Kusurlu olan o değildi, bendim. Neden evden çıkarken kontrol etmemişim ki?! O meşguldü, bense işsiz güçsüz biri. Oysa çayı o demlemişti. Bari ben de bir iş yapsaydım. Olmaz mıydı? Yine susmuştum. Haklı değildi, ama haklı gibi eleştiriyordu, kendince. Ben bunun eleştiri olmadığını biliyordum. Çünkü okuduğum felsefe kitaplarından eleştirinin ne olduğunu öğrenmişim. Bir keresinde bu bilgilerle onu eleştirmek istediğimde, “Bırak şimdi felsefe yapmayı,” deyip kesmişti önümü. Aslında söylediği hoşuma gitmişti. “Bırak felsefe yapmayı!” Felsefe öğrenmek değil, felsefe yapmak gerekiyordu ya, söylemde de olsa, niyeti bu olmasa da “felsefe yapmak”la suçlanmak hoştu doğrusu.

Keşan kavşağında mola vermeyi düşündük. Ama sınır yakındı ne de olsa. Orada gümrük işlemleri sırasında hallederdik gereksinmelerimizi. Devam ettik. İpsala'yı sağda bırakıp sürdürdük yolculuğumuzu.

Bana ne olur, “Kendin etmişsin, kendin buluyorsun,” demeyin. Beni anlayın lütfen. Ben ne yapıyorsam, daha doğrusu yapmıyorsam, sevgi nedeniyledir. Sevgi olmasa, neden bu kadar pasif olayım ki? Körsem de sevgi yüzünden körüm. Konuşmuyorsam, sevdiğim için konuşmuyorum.

Oysa bana ne olaylar anlatılıyordu. Masayı devirenler mi, kapıyı vurup gidenler mi...

Ben, örneğin, bunları anlamakta hep zorlanmışımdır. Masayı devirmeyi ele alalım örneğin. Masanın bir bacağı dahil, üzerindeki her şey kırılrsa...

Sonra o ilişki bırakılan yerden nasıl yürüyecek? Bazıları “daha iyi oldu,” diyor. Ben de diyorum ki, o devirmenin yarattığı olumsuz hiçbir şey yok mu? Onları nereye koyuyorsunuz? Yani o tartışmayı nasıl arkanızda bırakabiliyorsunuz? Tamam, tamam, hiç unutmaman mutlu olamazsın. Ama unutulacak şeyler var, unutulmayacak şeyler var... Masa devirmek, üzerindeki her şeyi tuz buz etmek kolay unutulacak şey mi?!

Ben masa devirmem... Daha doğrusu deviremem. Ruhumda yok böyle bir duygu. Pasifim diyorum. Anlasanız. Yani “Ben ömrü hayatımda hiç kimseye yumruk atmadım,” desem daha iyi anlayacaksınız beni. O nedenle devrilen masa deneyimim yok. İlişki sonrasında nasıl olur? Bana garip geliyor bu. Akıl yürütmeyle, “Eskisi gibi olmaz,” diyebiliyorum yalnızca. Bunu da okuduklarımdan, seyrettiklerimden çıkarıyorum. Bu nedenle, “Ben masayı devireyim de kendimi göstereyim de daha iyi bir ilişkiye evrilsin ilişkimiz” diye bir düşünce yok ki bende.

Neyse...

İpsala sınır kapısına geldiğimizde bir “Ohhh!” çektim. Fazla araba yoktu. Burada birkaç kere saatlerce beklediğimizden, şimdi rahatlamıştım. Hemen kuyruğa girdik. Saydım, önümüzde beş araba vardı. Hemen tuvalet gereksinmemizi giderdik. Sonra işlemlere başladık. O bir şey yapmıyordu. Ben koşturuyordum. Koşturmak dediğim, formaliteler yani. Bir eksikimiz olmadığından, bunu demişken, bu konularda titizimdir, takılmadan ülkemizden çıktık. Şimdi Yunanistan’a girmemiz gerekiyordu.

Oraya da girdik. Artık Yunanistan’daydık. İlk işimiz mi? Tabii ki free shopa gitmek... Benim oldum olası böyle “İllaki free shopa girmek” diye bir alışkanlığım yoktur. Kafamda alınacak bir şeyler varsa, girer, alır, çıkarım. İçerde dolanmam. Ama o... Kafasında bir şey olmasa da girer. Böyle kafayla girersen de bir şey alırsın. Ben de ödemesiyle uğraşırım. Ne de olsa temel işlerimizden biri bu. Almıştı bir şeyler yine.

Yanlış anlaşılmasın. Ben kusur aramıyorum. Hiçbir kişinin kusursuz olabileceğine inanmadığımdan, kusurları ön plana çıkarmayan bir ilişkiden söz ediyorum. Kusurları ön plana çıkarınca çatışmayı kabullenmek gerekiyor. İlişki çatışmalar üzerine kurulunca da artık ruhsal yırtılmaları, sırt sırta dönmeleri kabulleneceksin. Bunu

kaldırabilecek durumda olmak, her kopmanın geri dönüşünü içe sindirmek de bir tarz olabilir. Benim ruh durumum kırılğan. Bu kadar çok kırılmayı, sonrasında yeniden yapıştırmayı kaldıramam. O nedenle kırmamaya çalışıyorum. Kusur konusundaki hatamı ise biliyorum. Siz anlıyorsunuz zaten. Ben kusurların üstünü örtüyorum. Halının altına itiyorum. Biliyorum doğru değil, ama tartışmaları başlatma eşliğini, ilk fırsatını geride bıraktığım düşüncesi beni buna itiyor. O eşik bugüne çekilemez mi acaba? Hani bir yerden başlasam ben de. Bunu bilmiyorum ki.

Yeniden çalıştırdık motoru. Dedeagaç'a kadar o bomboş yolda yarım saat gittik. Dedeagaç'a yaklaşırken aramızda küçük bir tartışma çıktı. Daha doğrusu benim büyütemediğim tartışmalardan birisi. Dedeagaç'ta duracak mıydık, durmayacak mıydık? Makri'ye girmek iyi olur muydu, olmaz mıydı? O, devam edelim istiyordu. "Vakitlice varırsak denize gireriz," diyordu. Ben de "Makri'de oturalım. Hatta denize girelim. Hafif bir şeyler yiyelim. Sonra devam edelim," diyordum. Da, sürdüremedim bu ısrarımı. Bunu da kabullendim. Makri'ye yaklaşırken, hızımı bile kesemedim. Aynı hızla transit geçtik sevdiğim Makri'yi.

Keramoti'ye vardığımızda saat 17.30'a geliyordu. Yükümüzü rezervasyon yaptırdığımız otele attık. Hemen mayolarımızı ve terliklerimizi giyip, havlularımız ellerimizde kıyıya koştuk.

Sonrası mı?

Bıraktık kendimizi denize. Yorgunuz diye kucağına aldı bizi kuzey Ege denizi, salladı. Hatta sallamadı, rahatsız olmayalım diye. Uzandık onun kucağına. Bulutsuz gökyüzünün derinliğine bıraktık gözlerimizi. Ben ruhumu da bıraktım. İçimi maviyle doldurdum, yolculuk boyunca biraz birikmiş olan sisleri dağıtsın diye. Mavi griyi yensin, ittirsin, içimden uzaklaştırsın istiyordum. İçimdeki grilerle yaşamak için gelmemiştim buraya. Şu üç günün tadını çıkaracaktım, çıkaracaktık.

Denizden sonra, gelip duşlarımızı aldık. Yatağa uzandık yan yana. Utangaç iki sevgili gibi öptük birbirimizi kısa sürelerle. Aç olduğumuz için fazla oyalanmadan giyindik. O yine özenle giyindi. Allah için, özenirdi böyle durumlarda. Kendine baktıracak kadar güzelleşirdi. Gündelik anlardakinden daha güzel olmak için mutlaka bir şeyler

yapardı. Yapmıştı yine. Onunla karşı karşıya oturmak için sabırsızlanıyordum.

Kıyıda, kendimizi bıraksak düşeceğimiz bir masaya oturduk. Özlediğimiz deniz ürünleri... O, beyaz şarap içerdi, bense uzo... Önden Greek salat, kalamar, karides, haydari, cacıki geldi. Hızlıca da bitirdik, hiç konuşmadan. Araya söz girmeden yuttuk lokmalarımızı. İlk kadehlerimizi kaldırdık. Sonrasında da kendimizi akşamın alacasına bıraktık.

Renklerin değişimi, mutluluğumuza yeni renkler kattı. El ele kalktık masadan, sonrasında koyun koyuna uyuduk.

Sabah kahvaltı sonrası yine koşa koşa gittik denize, çam ağaçlarının altından. Önce akşamın yorgunluklarını denizde bıraktık, sonra şezlonglara uzanıp bir şeyler okuduk. Öğle sıcağı bastırınca da biraladık. Ne de olsa Yunanistan'daydık. Öğlen siestası yapmadan olmazdı. Kalktığımızda hafif bir şeyler yedik. Güneş ışınlarının biraz eğilmesini bekliyorduk. Konuştuğumuz gibi, Tasos Adası ile Keramoti arasındaki o yerleşim olmayan küçük adaya gitmek istiyorduk. Kaldığımız otelde sorduk. Bir sakıncası yoktu.

Güneş ışınlarının kavurma anından, sıcak ana döndüğü bir saatte küçük bir motorlu sandal kiraladık. Ben hem bir kıyı insanı hem de makine mühendisi olduğum için anlardım motorlulardan. Ada, üzerinde hiçbir yerleşimin olmadığı büyükçe bir kaya parçasıydı aslında. Bu nedenle neresine yaklaşacağımı bilemiyordum. Zamanımız vardı. Dolanırdık çevresinde, en uygun yerinden çıkardık karaya. Bizim karaya çıkmamız da yetmezdi. Bir iskele yoksa, motoru bağlayabileceğimiz uygun bir yer bulmalıydık. Kumsalsa, kıyıya çekmeliydik. Ben bir yandan da bu gözle bakıyordum. Hafiften yol verip adaya yaklaşınca hız kestim ve kürek hızında çevresini dolanmaya başladık.

Kayalık bir yerden geçerken, “Şuraya yanaş!” dedi, her zaman olduğu gibi bir buyruk edasıyla. Ben baktım oraya. Nereye yanaşıyorsun? Motoru çarp, zarar ver... Onu dinlemedim. Sesini kesmesi dikkatimi çekmedi değil. Baktım, başını yana çevirmişti. “Adayı seyrediyor,” diye düşündüm. Daha uygun bir yere yanaşarak, suya atlayıp sağlam bir kayaya bağladım motoru. Yanımızda götürdüğümüz malzemeleri,

gözlükler-paletler dahil, indirdim. Bana yardım etmiyordu. Bu bir-iki metrelik kumsalın üzerine yığdım hepsini. Konuşmuyordu da. Dikkatlice baktım. Somurtuyordu. Bozulmuş insanlardaki ifade. Ben onda böyle bir ifade yaratacak şeylerden kaçındığım için, bildiğim yüzle bunun arasındaki uçurumu görebiliyordum.

Ben bardağı doldurmamak için çabalarken, iş ona gelince bir damla, inanmayacaksınız bir damla, onun bardağının dolup taşmasına yetivermişti. Bir bardak taşmış ve ortalığı seller götürmüş gibiydi. Hadi abartayım, denizi taşırılmışım sanki.

İlk kez onun karşısında kendimi var etmeye çalışmışım. Bunu planlayarak, düşünerek yapmış da değilim. Varoluşumun hissedilmemesinin bende yarattığı bir kompleks yoktu. Ama şimdi gerçekleşen bu var ediş sevgimi riske sokmak anlamına gelse de yaptım bunu. Bir kez daha söylüyorum, nasıl yaptığımı da bilmiyorum. Burayı mı bekledim? Kimseciklerin olmadığı, küçücük bir kumsalı. Kimseciklerin olmadığı bir ortamı. Belki diğer objeler, benim var olma çıkışımı azalttığı için mi burayı seçtim? Bunu ben değil de bilinçaltım mı kurdu? Bunları bana sormayın. Belki de “Bir kere de senin dediğin olmasın!” demekti benimki. Dikkatinizi çekerim, “Benim dediğim olsun” demiyorum yine. Ne olurdu yani, “Aaaa! Benim işaret ettiğim yerden daha güzelmüş burası,” deseydi. Beni beş yıl idare ederdi bu. Ağzımı açmazdım.

Motordan indi. Kısacık kıyıda yürümeye başladı. Arkasından bakarken, bir yandan da çantadan gözlüklerimi, paletleri çıkarıyordum.

Paletlerimi ve gözlüklerimi aldım. Belime kabuk filesini bağladım. Elimdekileri kumun üzerine bıraktım. Önce suya atladım. Ruhumdaki ve bedenimdeki harareti söndürecek denli serin değildi su. Ama iyi gelmişti yine de. Turkuaz rengi bir su, denizin kum olan dibi nedeniyle asla bulanmıyordu. Sonra kıyıya gelip paletlerimi geçirdim ayaklarıma. Gözlüklerimi taktım. Şnorkelimi ayarladım. Bir kez daha baktım. Kıyının bittiği yerde kayaların üstüne oturmuş denize bakıyordu. Ben kendimi denize bıraktım.

Yeryüzünün gürültülü yaşamının tersine, deniz dibinin sessiz güzelliği çekiyordu beni. Deniz dibini seyretmeye başladığımızdan bu yana bu

zevki yaşamaya başlamıştım. Yaşamanın ötesinde, öğütlüyordum herkese. Yaşayan deniz canlılarını izlemek... Ölmüşlerin kabuklarını toplamak... Evde anılar kavanozuna ya da şişesine, Yunanistan'daysan uzo şişesine koymak... Denizin dibinde mantarlara benzeyen yosunlar, inanılmaz güzellikler yaratıyordu. Küçük balıklar. Biraz daha palet vurunca sanki dip rüzgârları esiyormuş gibi dalgalanan yeşil yosunlar. Kayalara yakın yüzerken büyüklü küçüklü yengeçler...

Beraber yaptığımız şnorkellerde, ayağımızı toprağa bastığımız yerdeki gerilimlerden kurtulurduk. Üç-dört metrelik dalışlarda birbirimize eşlik eder, bazen dipte kumların üzerinde duran bir deniz kabuğunu önce almanın yarışını yapardık. Özellikle güzel kabukları o alsın diye, paletlerimi güçlü vurmadığım olurdu. Ele ele dalıp, el ele çıktığımız Kaş dalışları hep konuştuğumuz dalışlardı. Sonra çıkardığımız kabukları dizer, yarıştırırdık, birbirleriyle. Çocuklaşırdık.

Şimdi bu yalnız dalışın içimde bir burukluk yarattığını fark ettim. Geri dönmek istemesem de sanki bacaklarım paletleri taşıyamayan bir yorgunlukla hareket ediyorlardı.

Bir ara başımı sudan çıkardım. Epey uzaklaşmıştım. Özür nedir bilmeyen inatlarıyla yaşayışını o kayanın üzerinde sürdürüyordu. Benim yüzdüğüm tarafa ise hiç bakmıyordu.

Kendime sormadan edemedim. Bir haksızlık mı yapmıştım? Yaptığım davranış yanlış mıydı? Diyelim yanlıştı. Bu mu olmalıydı bunun karşılığı? Daha önce bir deneyimim olmadığından, çok boyutlu da düşünemiyordum. Hani eskiden yaşadığımız bazı örnek olaylar olsa, belki onlarla karşılaştırır, o zaman öyle yapmıştı, sonrasında böyle, diye karşılaştırmalar yapardım. Bu olanağım da yoktu şimdi. Aslına bakılırsa, geri dönsem nasıl davranacağımı da bilmiyordum. Bu durumdaki insana öncelikle ne denir ki? Belki kendimce söyleyeceğim bir şey, daha da ağırlaştırabilirdi tabloyu...

Tatsız biçimde yeniden suya soktum kafamı. Gördüğüm bazı kabuklar olsa da dalıp almak gelmedi içimden.

Geriye doğru palet vurmaya başladım...

Kıyıya çıkınca, sonrasında, Keramoti'ye dönüşte, günün akşamında hiç konuşmadı.

Yatakta iki yabancı gibi yattık.

Sabah kahvaltıya birlikte inmedik.

Öğlen dönüş yoluna çıktık.

Gelinceye kadar konuştuğumuz toplam sözcük sayısı elliyi geçmedi. Konuştuğumuz mu? Tükettiğimiz...

Neredeyse yapışık bir beden gibi gittiğimiz tatilden iki yabancı gibi dönüyorduk.

Aradan bir ay geçti. Aramızdaki diyalog bitti. İki yabancı gibiyiz. Sanki geçmişte hiçbir şey yaşamamış olan iki yabancı gibi.

Neden oldu acaba? Bu soruyu ben sormasam, sorunun kendisi sorduruyor bana, gün içinde kerelerce.

Şunu söylemeyi unuttum. Ben, yanlışları gören ve söyleyen bir insanım. Hatta bu nedenle çatışan bir insanım. Ama onunla ilişkimde ne olduysa, neden olduysa, basiretim mi bağlandıysa, bu özelliğimi çalıştıramadım.

Ben başka bir neden bulamadığımdan, o âna gönderme yapıyorum. Onunla beraber olduğumuz on yıl boyunca bir kere varlığımı ortaya koymaya çalıştım ve onun bardağını taşırdım. Kaldıramadı benim bu tavrımı. Oysa beni bu noktada anlasa...

Neyse yorum yapmayayım şimdi.

Bu nedenle bitti ilişkimiz. Daha doğrusu bitiverdi. Anlatabildim mi? Bitiverdi.

Galiba kendime anlattım.

İyi ki yazdım.

Bitiş Tarihi: 14.03.2018

çekicinin askısındaki araç

Fiş aldı. Arabasıyla üniversitenin otoparkına girdi. Bir tur attı. Boş yer yoktu. Bagajda birçok çantaya doldurulmuş aletleri vardı. Herhangi bir yere park etse taşıma sorunu olacaktı. Tam giriş kapısının önünde durdu. Otoparktan sorumlu genç bir çocuğu çağırdı. “Ben çantalarımı alıp yukarıya çıkacağım. Acelem var. Sen şu anahtarı al. Arabayı uygun bir yer park et” dedi.

Tüm aletleri, nasıl becerdiyse, ellerine, kollarına tıktırdı. Elleri parmak uçlarına kadar doluydu. Giriş kapısını dirseğiyle itti ve içeri girdi. Bu durumdayken merdivenleri ikişer ikişer azaltıp, yukarıya çıktı. Acelesi vardı. Çalışacakları odaya gitti. Çantaları tek tek açıp, sehpaaların üzerine fotoğraf makinelerini, yanlara projektörleri, yansıtıcıları yerleştirdi. Gereken kontrolleri yaptı. Bu arada fotoğrafı çekilecek eski, el yazması özel kitaplar masanın üzerine çıkarılıyordu. Bu çok özel çalışma ona da heyecan veriyordu. İş diye bakmanın ötesine taşan bir heyecandı bu. Bu eserlerin daha kalıcılaştırılması, günün gelişen teknolojileriyle yeniden belgelenmeleri, basılmaları projesinin bir parçası olmak ayrıca onur vericiydi de... Bu projenin başındaki hocalarla tanışmasından bu yana gelişen hoş ve keyifli ilişkileri de onu ayrıca mutlu ediyor ve çalışma coşkusunu kabartıyordu.

Tüm hazırlıklar yapılmış, çekime başlama anına gelinmişti. Çantalarından birisine yöneldi. Filmleri alacak, birini takacak ve deklanşöre basılmaya başlanacaktı. Çantanın gözünü açtı. Filmler yoktu. Diğer gözleri de karıştırdı. Hayır, bulamıyordu filmleri. Aldığından o kadar emindi ki... Kaldı ki bir fotoğrafçıydı ve onsuz kalmak, işsiz kalmaktı. “Arabada unutmuşum filmleri. Araba aşağıda otoparkta.

Hemen alır gelirim,” dedi. “Tamam,” der gibi başını salladılar bu çalışmaya katılanlar.

Odadan çıktı. O kocaman adımlarıyla yürüdü ve aşağıya indi. Dışarıya çıktı. Şöyle bir baktı. Arabasını göremedi. Çok da küçük olmayan otoparkta adım-adım arabasını aramaya başladı. Yoktu... Buralarda görünmüyordu. Merak etti. Otoparkın sorumlusu daha yaşlı adama yöneldi. “Arabamı göremedim. Buradaki genç çocuğa bırakmıştım park etmesi için. Nereye park etmiş olabilir?” dedi. Yaşlı adam, bir şeyleri gizlediği ilk anda duyumsanmayan bir ses tonuyla, “Şöyle yola doğru bir baksan. Orada bir olay var galiba...” dedi. Anlayamamıştı ne demek istediğini. Ama yine de dediğini yaptı.

Otoparkın giriş kapısından çıktı. Hafif yokuş olan yolda yürümeye başladı. İleride bir grup polis vardı. “Bir kaza olduğunu,” düşündü öncelikle. Ama biraz daha yaklaşıncı gördüğü manzara karşısında dondu kaldı. Çekicinin askısında bir araba sallanıyordu ve arabanın plakası onun plakasıydı.

Gözleri sallanan arabaya çakılmış, göz kapaklarını hiç kırıştırmadan ona doğru yürüyordu. Anlayamıyordu arabasının bu kadar kısa süre içinde bu duruma gelmesini. “O genç çocuk, park etmeden şöyle bir tur atayım diye düşündü. O sırada kaza yaptı demek ki,” diye geçirdi içinden ilk olarak. Akla gelebilecek en güçlü olasılık buydu. Aslında gördüğü tablo karşısından akıllı düşünecek durumda değildi. Şaşkınlıkla düşünebilirdi ancak. En şaşkın fikirlerle... En şaşkın gözlerle. Evet, şaşkın gözleriyle düşünebiliyordu yalnızca. Aklına gelen bu olasılıktan başka ne olabilirdi ki? Kazadan başka bir olayla bu araba nasıl bu duruma gelebilirdi? Üst tavan diye bir şey kalmamış, koltuklara yapışmıştı. Araba araba olmaktan çıkmıştı. Altı ay önce aldığı bu araba şimdi bir hurda yığınınına dönmüştü.

Bedeniz kazık gibi hareketsiz, yalnızca ayaklarını sürüyerek, kulağında köselelerin asfalttan çıkardığı seslerinden başka bir şey duyamadan ağır aksak çekicinin yanına geldi. Halen sallanıyordu araba. Çekicinin platformuna oturtturulmamıştı. Olasılıkla onun duruşundan ve bakışlarından anlayan bir polis, “Arabanın sahibi sen misin?” diye sordu. “Eeee, vet” dedi, “Benim...”, gözleri arabada, “Benim... Benim de, bu

arabaya ne oldu? Nasıl bu duruma geldi?” diyebilirdi. Sesi çökmüştü ve bezgindi. “Sorma” diye söze girdi polis, “Gerçekten inanılır gibi değil. Ama olmuş bir kere, can sağlığı olsun. Olan mala olsun,” dedi ve anlatmaya başladı.

Genç otopark görevlisi otoparkta yer bulamayınca dışarıda bir yere park etmek için yola çıkmıştı. Biraz gidince nasıl olduysa arabayı stop ettirmişti. Çalıştıramıyordu. Marşa basıyor, ama çalıştıramıyordu. Telaşlanmıştı da. Trafik de aksamaya başlamıştı. Oradan geçen devriye arabasından görevli bir polis inmiş gelmişti yanına.

Polisin gelmesi onun telaşını artırdığı gibi dışarıya da vurmuştu. Polis, “Senin mi bu araba?” diye sorunca, “Hayır. Ben şu otoparkta çalışıyorum,” demişti. “Ehliyeti, ruhsatı ver,” deyince, “Olmadığını” söylemişti. Kuşku bir durumdu. Polis “Çık dışarı,” deyip genci indirmişti arabadan. Amacı arabayı kenara çekmek, sonra da gereğini yapmaktı. Gereği, arabayı bağlamaktı. Kime ait olduğu belli olmayan bir araba, ehliyeti bile olmayan bir gencin elindeydi. Yasal olarak yapılması gereken arabanın bağlanmasıydı.

Polis arabaya bindi. Çalıştırdı. Normaldi her şey. Ama ne olduysa, arabayı hareket ettirince oldu. Bu arabaların özelliği, ilk harekette fırlamalarıydı. Araba birden zıplamıştı. Yerler de kaygandı. O zıplamayla birlikte arabanın sağ ön tekerleği asfalttan biraz daha alçak olan kaldırıma düşmüştü. Bununla arabanın dengesi bütünüyle yitirildiğinden, araç kontrolden çıkmış, ön tekerlekler arkayı çekmiş, araç o hızla yolun kenarındaki, biraz alçaktaki bir züccaciyeci dükkânının içine dalmıştı.

Olay buydu. Bu kadar açık ve kolay anlatılır bir olay... Ama yine de anlaması zordu... Şimdi bu aracı oradan çıkarmışlar, çekici de gereğini yapmış, yani aracı askıya almıştı. Biraz sonra da platformuna koyacaktı.

Konuşamıyordu... Hayret, inanılmazlık duyguları içinde, “Allah Allah, Allah Allahh!!!” diyordu yalnızca. Polis onu dükkânın oraya götürdü. Bir adam dükkânın önünde saçlarını yoluyordu. Dükkânın içinde bir şey kalmamıştı. Porselen ve cam tabak-bardak satılan dükkânda malların yarıdan fazlası kırılmıştı. Her taraf kırık parçalarıyla doluydu. Adam

onun aracın sahibi olduğunu öğrenince, “Sana ne olacak ki, senin kaskon vardır. Ama benim sigortam yok,” dedi ve ağlamasını sürdürdü.

Yüreği “cız” etti. Adamın çaresizliği ve yıkılmışlığı karşısında yalnızca üzülebildi. Başka ne yapabilirdi ki? “Peki içinden nasıl çıkabildi o polis?” diye merakla sordu. “Kötülere bir şey olmaz,” yanıtını alınca gözleri bir kez daha büyüdü. Olayın başından bu yana gözleri büyüyüp duruyordu zaten. “Araba?” dedi. “Bunca polis neden var sanıyorsun?” dedi, “karga tulumba çıkarıldı dükkândan. Çekicinin içeri girecek durumu yoktu ya...”

Dükkânın sahibi dizlerini dövüyor, saçlarını yoluyordu. Ama kendi yazgısıyla baş başa bırakılmış durumundaydı. Aslında karışıkı durumu. Kazayı yapan, daha doğrusu arabayla dükkânına giren bir polis olmasa şu anki davranışları farklı olurdu. Zarar-zıyanı ondan almak için birçok düzeneği kullanırdı. En azından üzüldü, ama saçını-başını bu kadar yolmazdı. Ancak kazayı yapan polis olunca durum farklılaşıyordu. Suçlayamıyordu her şeyden önce. İsteyemiyordu... İçine gömmeyip de dışarı vursa duygularını, bir de suçlu duruma düşme riski vardı. Örnekleriyle yaşanan olaylardan çıkan sonuçlar, onların insan davranışlarını bir kalıp gibi belirlemesi olgusuydu bu. Devlete, onun temsilcilerine kolay karşı çıkılmazdı. Çıkılırsa bir bedeli olurdu çünkü... Şu an zaten mağdurdur, bir de ne olacağı belli olmayan bir bedeli göze alacak durumda değildi.

Dükkânın oradan ayrılırken, arkalarında dükkân sahibinin yürek parçalayıcı iniltileri onlara eşlik ediyordu. Ona ilginç gelen ise, gerçi bu olayla ilgili her şey çok ilginçti, ama tüm bu olayların sonucu burnu kanayan birisi bile yoktu... Kimse yaralanmamıştı. Herkes ayakta idi. Araba felaket durumdaydı, dükkân felaket durumdaydı, ama insanların hepsi ayakta idi.

Yeniden çekicinin oraya geldiler. Araba artık çekicinin platformuna konulmuştu. Ama bu araba ile onun az önce anahtarını otopark görevlisi gence teslim ettiği araba arasında marka ve plaka dışında bir ilişki kuramıyordu. Henüz inanamamıştı olanlara. “Gidelim,” dedi polis. “Nereye?” diye sordu. “İkinci Şubeye. İşlemleri yaptırmalıyız.” Bir araca bindiler. Önde çekici, arkada takside onlar... Bir öyküde okusa

inanamayacağı şeyleri, şimdi doğrudan yaşıyordu. Hem de baş aktör kendisiydi. Olamazdı, ama oluyordu işte...

Yola koyuldular. Arkaya polislerin arasına oturmuş, gözleri arabasında, suskun, şaşkın gidiyorlardı. Uzun ve iri gövdesiyle iki kişinin arasına sıkışmıştı.

Arabayı kullanan, “Nasıl açıklayacağız bunu amire?” diye bir soru attı ortaya. Yanıt veren olmadı. Bunun oluş biçimi açıklansa inanılacak gibi olmadığından, herkes düşünceliydi.

Arabayı otoparka çektiler. Şubeye gittiler. Amirin odasına çıktılar. Sekreter geldiklerini haber verdi. Üç polis bir de o kapının önünde beklemeye başladılar. Bu arada polisler, görüşme öncesi hazırlık yapıyorlardı. Üstlerini topladılar. Saçlarını düzelttiler. Şapkalar göbek üstünde tutulmuş biçimde bekliyorlardı. Polislerin üzerinde gerilim vardı. O ise ne yapacağını şaşırdığı için, sanki bu olayın bir parçası değil de izleyicisiymiş gibi, ne olacağını bilemeyen, kestiremeyen bakışlarla izliyordu gelişmeleri.

Odanın kapısı açıldı ve epey iri yapılı ve asık suratlı bir amir çıktı dışarı. Ona, “Senin miydi araba?” diye sordu.

O da, “Evet,” dedi yalnızca.

“Sen şöyle kenara çekil,” dedi amir.

O da kenara çekildi. Amir üç polise döndü ve “Hanginiz yediniz bu haltı?” diye sordu. (Amir “boku” demişti, ama öykünün yazarı öyle yazamadı...)

Kazayı yapan başını daha bir öne eğerek ve bakışlarını amirinden kaçırarak, “Ben,” dedi.

“İçeri gel,” dedi amir.

Amir önde polis arkada içeri girdiler. Kapı kapandı. Az bir süre sonra içeriden “donkk” diye bir ses kapıyı titretti. Birkaç saniye içinde de odanın tabanından bir ses ona karşılık verdi. Yerde debelenen ve kalkmaya çalışan birinin ayakkabı sürtünmeleri... Dışarıdakiler birbirlerine baktılar. Polisler buna pek şaşırmış görünmüyorlardı. Onlar

için belli ki beklenen gelişmeleri bunlar. Sonra bir sessizlik anı... Dışarıda bekleme... Derken yine “donkk” sesi ve yeniden tabandan sesler... Bu bir kez daha yineleni. Sonra yine bir sessizlik kapladı ortalığı. Ardından kapı açıldı. İçeri giren polis memuru dağılmış bir suratla, lacivert pantolonunda hemen sırtan tozlarla dışarı çıktı.

Arkasından amir de çıktı. Ona döndü ve “Ne gerekiyorsa yapacaklar,” dedi. O kadar. Başka bir şey söylemeden içeri girdi.

Polislerden biri, “Gidelim,” dedi.

“Nereye?”

“Arabayı yaptıracağımız yere...”

“Bana bıraksanız arabayı. Size zahmet olmasın. Ben servisine götürürüm. Yani bildiğim yere yaptırısam...”

“Olmaazz... Bu bizim sorumluluğumuzda ve bizim bildiğimiz yere yaptıracağız. Yoksa amirimiz...”

Tartışmanın yararı yoktu. Zaten O da tartışmada ısrar edebilecek kadar normalleşmemiştir henüz. Şok durumu sürüyordu. Polisler “Gel” diyorlardı, geliyordu. “Gidelim” diyorlardı, peşlerine takılıp gidiyordu. Bir figüran gibi polislerin yanında yürüyor, olacakların sonucunu da merakla bekliyordu. Yeniden çekici önde, bunlar arkada yola koyuldular. Atatürk Oto Sanayi’de bir yere geldiler. Arabadan indiler. İçeriden hemen birisi fırladı. “Hoşgeldiniiiiizz” dedi. Tavırlarından daha önceden de tanıştıkları anlaşılıyordu. Onun gözü atölyeye takıldı. Küçük ve izbe bir atölye. Ortalıkta birkaç pense, çekiç, tornavida dışında bir malzeme görünmüyordu.

Şaşkın ve utangaç bir ses tonuyla, “Burada mı yapılacak bu araba?” diyebildi. İnanamıyordu. Bu işte bir yanlışlık olduğunu düşünüyor ve yanlış bir yere geldiklerine inanmak istiyordu.

“Ağbi, (dedi, oranın sahibi olduğu anlaşılan kişi), parçaları orjinal mi kullanalım, Yoksa?..”

“Yoksa” derken, vurgulayıcı ünlemler dökülüyordu ağzından. “Bak sen. Demek böyle alternatifler vardı. Demek ki...” diye düşünürken, “Burası

bizim sürekli çalıştığımız yer. Bir kuşkun olmasın.” Dedi, birlikte geldikleri polislerden birisi.

“Sen güven. İyidir ustamız...” diye de ekledi. Ustanın göğsü birkaç metre öne çıkmıştı. Gururlanmıştı kendisine gösterilen güvenden ötürü.

Şaşkın biçimde, olayların kendisini sürüklediğinin farkında olamadan bakınıp duruyordu. Kendisine bir inisiyatif kullanma fırsatı verilmiyordu. Yapabileceği bir şey de yoktu. Öyle de oldu ve oraya arabayı bırakıp ayrıldılar.

Nice sonra kendisine geldi. Sabah her şeyin hazır, yalnızca filmlerin eksik olduğu bir çalışma ortamını bırakmıştı. Şu ana kadar kimse, iş falan aklına bile gelmemişti. Oysa her şeyin hazır olduğu bir ortamı ortada, insanları odada, birkaç dakikalığına bırakmıştı. Fakat O saatlerdir dışarıdaydı. O nedenle polislerden kendisini üniversiteye götürmelerini rica etti. Geldiği yere, yine filmsiz olarak geri döndü. Artık mesainin bitişine yakın saatlerdi. Proje yöneticisi hocanın odasına gitti doğruca. Hoca şaşkın biçimde onu karşıladı. Aşağı inip-çıkma bu kadar uzun süremezdi. Bir şeyler olmuştu da neler olmuştu?

Olayları tek tek kendisine anlattı. Hoca suskun, sessiz ve şaşkın biçimde hepsini dinledi. Kafasını sık sık yana sallıyor, hayretini böyle belirtiyordu. Kafasını sallarken kaşları yukarı kalkıp iniyordu. Güvendiği birisi olmasa, bu fotoğrafçının anlattıklarına inanmazdı. Ama bu kişi onun güvendiği bir kişiydi, böyle senaryolara sığınmayacak birisiydi. O nedenle dinledikten sonra ilk söz olarak,

“Nereye sürdüreyim o polisi söyle bana,” dedi. Söylediği, tepkilerini dillendirişi bu sözlerle oldu.

“Aman hocam sakına... Yapmayalım öyle bir şey...”

Kendisinin neden olacağı böyle sürdürme-mürdürme olaylarına yaşamında yer yoktu. İstemezdi böyle bir şeyin olmasını. Ne kadar canı yansa da zarar görse de böyle bir şeyi düşünemezdi. O gün, “yarın sabah projeyi kaldığı yerden sürdürmek,” üzere sözleşip ayrıldı üniversiteden. Evine giderken, yaşadığı günün gerçek olup olmadığına inanmadan düşünüyordu. Sahi bunlar gerçek miydi? Yoksa kendisine daha önce

anlatılan ve anlatıldığında inanmakta güçlük çektiği bir öyküyü mü hayal ediyordu kafasında?..

İki gün sonra bazı işlemler için, kazaya neden olan polisle ve diğerleriyle bir araya gelmesi gerekiyordu. Bazı belgeleri birlikte doldurmaları için tamircinin oraya gitti. Polislerle merhabalaştıktan sonra, “O gün işim çok aksadı. Aksamak ne söz, çok kötü duruma düştük. O nedenle işin sahibi hoca seni Doğu’da bir yere sürdürmek için girişimde bulundu. Ama bir iyilik yaptın, ‘Gideceği yeri seçebilir’ dedi,” diye girdi söze.

“Aman abi, ben nişanlıyım, yakında evleniyoruz. Gözünü seveyim...” tepkisiyle karşılaşınca, ciddi tavrını sürdürmeye yüreği elvermedi. Dayanamayıp anında bayrakları hemen suya indirdi. “Şaka” olduğunu söyledi. Bu arada “usta” işin kendisinde kalmış olmasının keyfiyle, ağzı kulaklarında,

“Çay söyle ağbilere,” diye çırağa direktifini verdi.

“Ne zaman biter araba?” diye sordu.

“Biraz zaman ver ağbi. Eski arabayı geri getireceğiz alimallah. Bir ay içinde veririz,” dedi “usta” ve ekledi, “Merak etme ağbi, orjinal gibi olacak. Sen hiç merak etme...”

Hiç merak eder miydi? Güvensizlik duyar mıydı? Gönlü rahattı. Bu kadar profesyonel bir tamirhanede kötü bir iş yapılabilir miydi? Çok rahat biçimde ayrıldı oradan. Bir ay sonra gelecek, arabasını tanıyamayacak, orjinalinden daha iyi bulacaktı.

Bir ay sonra gitti tamirciye. Bitmemişti. “Ağbi...” diye başlayan söylemler... Yapacak bir şey yoktu. Arabayı bir on beş gün sonra, “Ağbi artık kesin. Kusura bakma. Ufak-tefek gecikmeler oldu. Ama şu gün tamam,” dediği gün almaya gitti. Tamirhaneye yaklaşırken plakadan arabanın kendisinin arabası olduğunu anlamıştı. Ama arabanın bırak orjinaliyle, bıraktığı arabayla ilgisi yoktu neredeyse. Yaklaştı. Olamazdı. Bir tamir bundan daha kötü yapılamazdı. Taktığı tavan, içeride yaptığı sözüm ona düzeltmeler... İnanamıyordu... Ustayla bir şey söylemeye hazırlanırken, “Nasıl ağbi? Dediğim gibi olmuş değil mi?” demez mi? Bir taraftan kaportaya şap-şap vuruyor ve pişmiş kelle gibi de sırtıyordu. Emindi, yaptığı işin güzelliğinden. O, “usta”ydı çünkü. Ona “usta”

diyorlardı. Bir şey söylemek, söze yazık etmek olurdu. O nedenle, “Her şey çok güzel. Eline sağlık,” diyebildi kısık bir sesle. Arabanın çalışacağından bile emin değildi ya, bindi arabaya. Marşa bastı. Bereket çalıştı araba. “Eyvallah” bile demeden oradan ayrıldı. Böyle şey genelde yapmazdı. Ama şimdi burada o “usta” kılıklı “herife” bunu da diyemezdi. İçinden gelmedi.

Kafasında dükkânı darmadağın olan dükkancının acı dolu sızlanışları, daha doğrusu ağlayışı, “senin kaskon vardır, benim sigortam da yok” ağıtı, askıdaki arabanın sallanan görüntüsü, amirin odasından gelen donkk sesleri, en son “usta” kılıklı herif...

Bir hafta sonra sattı arabayı. Yeni bir tane aldı... Bu olayı böyle kapattı... Ama belleğinden silemedi... Usunda onunla yaşamayı sürdürüyor...

Ama değerli okuyucu, sizin başınıza böyle bir olay gelse, unutabilir miydiniz?

Canım bu bir öykü demeyin şimdi?... Olmamış değil ki bu öykü... Her öykü her şeyiyle kurmaca olur mu canım?

Olmayacak da değil haa... Ona göre...

Arabanıza da züccaciye dükkânınıza da dikkat...

Başlama Tarihi: Dikilitaş, 1998

Bitirme Tarihi: Levent, 25.12.2021

Çember

I

Çember. Bir ember. Merkez ve yarıçap. Merkez duruyor. Nerdeyse, orda. Yarıçap değişiyor. Merkezler ve yarıçaplar. emberler... Yakın. Uzak. Buyk. Küçük. Nokta ember. Sonsuz... Küre. Küre mi? O, farklı. nc boyut. Girmeyelim oraya. Düzlemde kalalım. Dairesel görüngüler. Yayılmalar. Kasılmalar. Bir doğru. Kendi başına. Omzunda iki nokta. Hareket ediyor. İki noktayı taşıyor. Yaklaşıyor. Neye mi? Haydi embere olsun. Yavaş yavaş. Kendince. Değiyor embere. Bir noktada. Teğet oluyor. Dursun mu değdiği noktada? Durabilir. Kalabilir de orada. Durmuyor. Hareketi seviyor. Kesiyor emberi. İçine giriyor. Doğrular hareket ediyor. Doğrular ve ember. Farklı geometriler. Akrabalık, uzaklık. Arayışlar. Aile ilişkileri. Ne de olsa geometri. emberlerin merkezleri farklı. Aynı kalıyor merkezler. Yarıçaplar büyüyor. Yaklaşıyorlar adım adım. Teğet, duralama, yürüme, hareket... Derken içeri girmeler. Kapıyı almadan. Kendiliğinden. Doğal. Yarıçaplar büyüyor. Merkezler aynı. Merkeze yaklaşmalar... Yalnızca yaklaşmalar. Ama merkez olamamalar. Merkezin belli bir uzağında çakılıp kalmalar. Hareketsiz. Korkak... Ya da utangaç. Sıkılğan. İsyenlerini yanında taşıyamadan.

II

Masada dört genç. Üniversiteli. Masada dört sandalye. Dairenin evresinde. Dairesel masanın. Merkezlerini birleştiren bir kare. şimdi köşelere yerleşmiş dört sandalye. Bir kenetlenme görüntüsü. Masanın üzerinde yiyecekler. Kendi halince. Sahip olunabilecek kadar. Fazlası olamayan. Ama yakınma sesleri de duyulmayan. Az. Azar azar. En fazlası somun dilimleri. Fazlasını aramanın olanaksızlığı.

Kabullenmeler. İsyansız. Olanaklar ve cepler. Hazırım diyen bir masa. Hazırlanmış. Hazırlamışlar. Sessizlik. Açlıktan. Açlığın öyleliği. Doyuncaya kadar süren suskunluk. Doyduktan sonra uyanan ses telleri. Önce birinin titremesinin beklenmesi. Sonrası akan ırmak. Umutların çemberleşmesi. Yok yok küresel. Açlık ise henüz düzlemsel. Sohbetin başlayacağı nokta. Bugünün kolaylığı. Sıcaklık yaşanmış. Dersler. Okul. Sınıflar. Sınıf arkadaşları. Arkadaşlıkları. Okula giderken ki otobüs. Otobüsteki... Sınavlar. Hocalar. Olaylar. Okul. İlişkiler. Bazılarından boy veren dostluklar. Görmek. Yakalamak. Belki kollamak. Kollamalar. Sınamalar. Sınanmalar. Denemeler. Arayışlar. Tabak, çatal, kaşık sesleri. Tokluğa yaklaşırken, çembere yaklaşmalar. Açlıktan masaya dönüşler. Düzleme, çembere... Göğüs kafeslerinin masaya değişti. Masayı dolduran duygular. Düşüncelerin kendilerine yer arayışı. İçinde olanı düzleme dökme evcenliği. Kollamalar. Paylaşma niyetleri. Var olma kaygıları. “Nereye kadar?” soruları. Kendi içinde. Sıralanan çengeller. Arada bir lokmalar. Tabağa değen çatal sesleri. Arada bir “Haydi onurumuza” kaldırışları. Bazen “Geleceğimize” kaldırmalar. İlla ki o ses. Biten kadehler. Dolan kadehler. Kabaran duygular. Paylaşma duyguları. Haydi öyle diyelim. “Ellerine”, ya da “Ellerinize sağlık” nezaketleri. Sıcaklara geçemeyişler. Soğuklardan doğrudan soğuklara geçişler. Peynir ve söğüş soğuklarından, meyve soğuklarına. Boşalanları birlikte toplamalar. Ya da aynısından takviye yapmalar. Masayı kurana toplatmamalar. Sonuçta yalınlık. Düzlemde. Dairesel masada yalınlık. Çemberin içinde boşalmalar. Az da olsa var olana geri dönüşler. Var olanla yetinmeler. Ya da onun keyfine erişler...

III

Sandalyelerin arkasına yaslanmalar. Günün yorgunluğunu çember dışında bırakma. Keyfe dönüş. Sıradan. Olağan. Olağanüstünün kapıda bekleyişi. Birlikte olmanın keyfini çoğaltma. Dumancıların pakete sarılmaları. Ateş arayışları. Birbirlerini ateşlemeler. İlk dumanlar. Göz kapaklarının kapatılması. Duyumsanan nikotin uyuşmaları. Keyifler. Anlık. Sonsuz sanılan. Tavana yükselen dumanlar. Farkında olunamayan duman bulutları. Bu arada gözlemlerin sürmesi. Kendine dönüşler. Güne, olaylara, anlara, sorunlara, geçmişe, bugüne. Köprü kurmalar. Sessizlik. “Birisi muhabbete girse” beklentileri. Doldurulan kadehler. Ne varsa. Var olanın sonsuzlaştırdığı hazlar. Gevşeyen eklem yerleri. Ağrıların,

yorgunlukların unutuluşu. Kasların kendini koyuvermesi. Duyguların, düşüncelerin özgürleşme çabaları. Buradaki varlığı sorgulamalar. Dostluk. Dostluk arayışları. Denemeler. Giriş kurgulamaları. İlk adım denemeleri. “Bütün başlangıçlar zordur,” anımsamaları. Sözü kızdırmamacasına zorlanmalar. “Birisi başlasa” beklentileri. Başlayınca rahatlamalar. Gevşeme durumları. Dinlemeler. Anlama çabaları. Beni, kendini, onu, bizleri... Bitmeyecekmiş sanılan birliktelikler... “Ne iyi etmişiz de tanışmışız” jestleri. Sıradanlık. Bitmeyecekmiş sanılan. İçindeki olağan olmayanlar. Yansımada olağan olma zorlamaları. Bazen roller. Artistliğin sınırları. Tıkanmalar. Çıkış çabaları. Kapalı kapılar. Açılan kapılar. Aralık kapılar. Başu uzatma korkuları. Yeniden havaya kalkan eller. Daha doğrusu kadehler. Boşalan şişeler. Stokta var olanın düşünülmesi. Sınırlar. Olanaklar... Ya da olanaksızlıklar...

IV

Masa çemberinin yarıçapını küçültme girişimleri. Denemeler. Yoklamalar. “Boktan geçti sınav,” diye başlayan bir giriş. Nerede hata yaptığının itirafları. Neden hata yaptığını anımsatmalar. Yetersiz hazırlanmalar. Ciddiye almamak mı? Neyi? Öğrenciliği mi? “Neden ciddiye alacakmışım?” çıkışları. Sorgulamalar. Başkaldırışlar. “Ben gençliğimi yaşarım oğlum,” tavırları. Bugünlerin tadını çıkarma ayakları. Tersini söyleyecek olanın yokluğu. Kaçışlar. Sığınmalar. Gizleme niyetleri. Örtü arayışları. Açıktan söylememe hesapları. Paylaşılan konulara katılmalar. Yarıçapı birlikte içeri doğru iterek küçültme. Adım atma, geriye bakıp kontrol etme. “Gelen var mı?” merakı. Yarıçapın kısaldığı sınırdaki bekleme. O alanda bir süre takılma. Sohbeti orada yayma. Örnekler. Birbirinin işine geldiği sürece kenetlenişler.

V

1. Genç. Aslında hepimizin takıldığı sınır, korku... Neyin korkusu? Yitirme korkusu... Henüz genciz ve yaşamla ilgili çok fazla deneyimimiz yok. Birbirini yeni tanıyan insanlarız. Evet bir masa çevresinde birlikte olabilecek kadar yakınız birbirimize. Ama yine de kendimizi diğerlerine kanıtlama isteği içindeyiz. İlk tanıştığımız andan başlayarak bıraktığımız bir izlenimimiz var. Bunu belirleyen ise güçlü olma duygusu. Güçlü olduğumuz yanlarımızla karşımızdakinin üzerinde etkiliyiz. Bu nedenle

bu gücümüzü sarsacak bir söylemin içine girmekten korkuyoruz. Ben girsem, diğerleri girmiyor ve ben söylediğimle yitiren taraf oluyorum. Ya da olacağımı düşünüyorum. Bundan korkuyorum. O nedenle ben de aslında konuşmamız gereken birçok şeyi paylaşmaktan vazgeçiyorum. İçimde taşıdığım o çemberin yarıçapını küçültmüyorum. Böylece koruyorum kendimi. Açmıyorum onu, yaklaşıyorum o çembere... “Bir kez elimi kaptırırsam kolumu da yitiririm,” diye düşünüyorum. Örnekleri de olunca çevremizde, bu tavrın doğru olduğunu düşünmeye başlıyorum. Diğerleri üzerinde imajım bir kez tartışmalı duruma düşerse, toparlayamayacağıma inanıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, herkes bu konuda bir paradoks yaşıyor. Aslında açılmak istiyor. Bir açılabilirsek topluca, acayip rahatlayacağız. Ama topluca açılmama konusunda gizli bir uzlaşmaya varmış gibiyiz ilişkilerimizde...

VI

2. *Genç*. Kendini ortaya koyma girişleri. Vazgeçişler. Güç üzerine kurulu söylemler. Güçlü olma yansımaları. “Ben nasıl olsa başaracağım!” güvenleri. Bazen uçuşlar ve atışlar. Bunun sırtıması. Yine de güvence çabaları. Zorlanmalar. Tıkanmalar. Çemberin içinde, köşeler arası dolanan gerilim. Rahatlayamama. “Yanlış anlaşılım” kaygıları. Koz vermeme zorlamaları. Ölçüp biçmeler. Çözümleme. Sayısal analiz dersini anımsamalar. Diferansiyel ya da bilmem kaçınıcı dereceden denklemler. Limit çözümleri. Adım adımlar. İntegraller. Derecesi çoklu denklemler. Sayfalar dolusu çözümler. Sonucun sıfır çıkmaları. Anlamlandırma çabaları. İlişki arayışları. Kendisiyle. Mesleğiyle. Yaşamla. Sıfıra kızmalar. Sonucu büyütme düşünceleri. “Sonuç sonuçtur”a gelmeler. Limitin öğrettikleri. Matematiğin evrimciliği. Sabrı öğretişi. Dikkati, hata yapmamayı öğretişi. Yaşama uyarlama çabaları. İlişkilerde limitik yaklaşımlar. Sabırla. Kollayarak. O ne kadar adım attıysa senin de o kadar adım atmaların. Tepkileri ölçmeler. Tepkilerini kontrol etmeler...

VII

3. *Genç*. Otomatiğe bağlanmış gibi o sınırdaki duruşlar. O sınır karşılaşmalarından korkmalar. Tipik bir sınır gerilimine düşme. Oradakilerle aşılamayan sınırı kendi içinde aşma çabaları. Beyindeki meydan savaşları. Ardı arkası gelmez iç tartışmalar. Yalnızlık. Dalgınlık.

Sonuç almada zorlanmalar. “Açılmalıyım,” kararları. Vazgeçmeler. Arada bir kendi gerçeklerinden bile kaçmalar. Kendi içinde kendine takılmalar. Sınıra takılmalar. Sınırına. Sınırlarına. Sınırlarda oluşan çözümsüzlük düğümleri. Soğuk terler. Sığınacak bir kucak arayışı. Çevreye bakışlar. Tüm bunları unutturacak bir yeğlemenin zorluğu. Örnekleri gözden geçirmeler. “Dene oğlum!..” uyarıları. Kendi kendine. Kimseye duyurmadan. Denemeler. İlk başarının hazzı. Başardım havaları. Bu hazzın her zaman yaşanamayışı. Kesintiler. Zincirin tamamlanamayan halkaları. Yaşam zincirinin oluşmayışı. Korkular. Hatta kaygılanma. Ama öğrenme. Yaşamı. Hazla hüznün yan yanılığı. Görme. Fark etme. Yaşanmışlara yeniden bakış. Anımsayabildiği kadar. Sorgulama. Kendini geliştirme çabaları. Ama aynı zamanda kendini koruma çabaları.

VIII

4. *Genç.* Evet, evet. Aynen sorduğun gibi. Kız arkadaşım ile ilişkilerime de yansıyor bu. “Seni seviyorum” demekten bile korkuyorsun. Ona teslim olduğumu sanacak diye. Duygularının üzerine ketler vuruyorsun. Doğru, çok yazık. Ama gerçek bu. Yaşadıklarımız bu. En doğal olması gereken söylemden uzaklaşıyorsun. Elini tutmuşsun, parkta, deniz kıyısında gezerken, her şey de o sözü söylemek için çok uygunken, o söz de dilinin ucuna kadar gelmişken, susuyorsun. Boğaz’a bakıyorsun. Ağaçların rengine... Genel konularda konuştuğça sorun yok. O sınıra yaklaştıkça suskunluk giriyor araya, bir kara kedi gibi. Kara kedi hoş olmadı. Boğaz giriyor aramıza hem çekici hem de aşılması kolay değil. Kendimizi arıyoruz. Kimlik oluşturma, kişiliği olgunlaştırma dönemindeyiz. Ama bunu en az ödünler vererek yapma niyetleri, geciktiriyor çok şeyi. Kimse ödün vermezse, konuşamazsak daha doğru olanı nasıl buluruz? Bu ciddi bir sorun. Birçoğu bunu kitaplarla çözerim diye düşünüyor. Ama kitaplarda da konu bazı boyutlar ön plana çıkarılarak ele alınıyor. Tatmin olamıyorsun. İçindeki o boşluk dolamadan varlığını sürdürüyor. Sonra yarım yaşadığını duyumsuyorsun. Dediğim gibi kız arkadaşınla ilişkisinde de o doyumsuzluk aranızda gidip geliyor. Konuşulacak kişiler... Yani konuştuğun zaman bir şey yitirmedeğini düşündüğün ilişkiler... Anlaşıldığını duyumsadığın, o arada kendini, sorunu aştığın sohbetler... Kimle mi?

IX

Sorunu fark edişler. En yakınında olup intihar eden bir arkadaşı ansıma. Hüzün. Kendiliğinden süzülen gözyaşları. Diğerlerinin konuya girişi. Sohbetin intihara dönüşü. İntihar söylemleri... Bozulan denge. Abuk sabuk konuşanlar... Oradan buradan. Dengesiz. Tutarsız. Ölüm sohbetinin neden olduğu mantık dağılmaları. Savrulmalar. Taşların yerinden oynaması. Bir daha düzene koyamama sıkıntısı. Çözumsuzluğun masanın üzerine çıkışı. Geri dönüş. Bir gencin yaşamına son veriş. Arkadaşının... Bunu çözümleme çabaları. Yeniden konuya giriş. Sorular. “Neden?” soruları. Çengeller. Çevredeki söylenenlere kulak kabartmalar. Yeniden korkularla karşılaşma. Sonra birinin uyuşturucu konusunu açması. Yaygınlaşan kullanım. Bunun garip biçimde sohbete konu oluşu. Boşluklar. Boşluklara sızmalar. Sığınma çaresizlikleri. Sığınının yaşamın kendisi oluşu. Tıkanmalar. Çözumsuzluklar. Belirsizliklerin çoğalması. Gençlik duygularının ayaklanması. Ama hemen ardından, “Bende mi oraya sürüklenirim?” korkuları. Açtıkları konunun öznesi olma kaygıları. Kapatmaya çalışma. Çıkamama. Kendine güvensizlikler. İçlerindeki boşluklar mı demeli yoksa?

X

Masanın yarıçapını epeyce küçültme. Birlikte iteleyerek. Çemberi daraltmak iyice. Sıkıştırmak sorunu. Dört bir yandan. Şimdi tam duralama anı. Yine dört bir köşede. Suskunluk. “Buraya kadar,” hesaplaşmaları. “Daha içeri girmem,” kararları. “Girsem mi acaba?” sorgulamaları. Dördünde de aynı anda. İçsel ve sessiz. Bakışlara bile yansıtma çabaları. Zarf atmalar. Özel iletiler. Yeniden suskunluk. Sohbeti zorlamalar. Uzatma çabaları. “Belki” umutları. Sandalyelere yaslanmalar. Eller çemberin kenarında. Genişlemesini engelleme kararlılığı. Hazır daraltmışken. Tavana bakışlar. Sekiz gözün aynı arayışları. Birlikte var olma düşleri. Ama bir yandan kendisi kalma hesapları. Bu arada çöken alkol yorgunluğu. Ağırlaşan göz kapakları. “Yatalım” önerisine sevinmeler. Herkesin kendi çemberine sığınması. Bir bekâr evinde boş bulunan yere uzanmalar. “Masayı sabah toparlarız” sözleri. Dörtlü onaylama. Tam çemberi daraltmışken yapılan erteleme. Bir kez daha. “Bir dahaki sefere” iç geçirmeleri. Işıkların sönmesi...

XI

Yarıçapı hiç küçülmeyen çember. Üzerinde tabaklar. Bardaklar. Dolu kül tablaları. Dört sandalye. Dağınık bırakılmış. Nasıl kalmışsa o yöne bakıyor. Artık boş. Yaslananı olmayan. Odada ağır bir koku. Camı açmadan fark edilemeyecek. Camı açsan doğanın burun kapatacağı bir koku. Yorgun duvarlar. Dinleme yorgunu. Bitkin sandalyeler. Otursalar tamam da. O yaslanmalar yok mu?! Sessizlik. Uyku öncesi sessizliği.

XII

İçlerinden biri ya da hepsi aynı anda. Bir girebilseydik o alana. O sıkıştırılmış çemberin içine. Bu akşam her zamankinden daha fazla daraltmışken. Hepimizin anlatılması güç biçimde rahatlayacağımıza inanıyorum. Bunun ben farkındayım. Ama ben de teğetinde duruyorum o çemberin. Oraya kadar gidiyorum. Orada zınk diye duruyorum. Çünkü tek başıma kalmaktan ve artık ondan sonra tek başına yaşamaktan korkuyorum. Daha işin başında bu içe dönüş riskine girmek istemiyorum. Biliyorum, duyumsuyorum, diğerleri de bunu göze alamadıkları için teğette duruyorlar. Bu gizemli ilişkiler, bu paylaşılamayan alan sanki bizi bir arada tutuyor. Bir çekim alanı demek doğru mu? Belki o kadar da değil. Ama sonuçta o alan özenle korunuyor. İnsanın kendine özgülediği bir alanı olmalı. Kabul ediyorum bunu. Ama sözünü ettiğim alan onu içermiyor. “Yarıçapını küçültmemiz gerekir,” dediğim alan, aslında ortak öğelerimizden oluşuyor. Ben böyle düşünüyorum. Bunu doğru kestirdiğimi düşündüğümünden, teğette durmak bana acı veriyor.

XIII

Evde karanlık. Bütün odalarda. Hatta tuvalette. Çıtın bile ses olamadığı anlar. Aralarına karanlığın girdiği beyinler. Tavana bakan gözler. Kıpırtısız bakışlar. Büyüyen göz bebekleri. Görme çabaları. Karanlığın aşağıya ittiği umutsuzluk. Tavanda ayrı ayrı duran dört çember. Dışarıda köpek havlamaları. Bir de ayla bir yıldızın yaptığı kaçamak. İçeride yalnız duygular. Dört bedeni de saran yalnızlık duyguları. Yine pişmanlıklar. Dudaklardan yastıklara dökülen “keşke”ler. Göz kapaklarının yine pişmanca kapanışları. Farklı zamanlarda...

XIV

Aynı uykularda görülen farklı rüyalar...

Hülya olamamış...

Dikilitaş, 23.02.2000

Kontrol: 20.12.2017

Çenenin altında kalan  ar af

Nasıl  ıktım o merdivenleri anlatamam. “Nefes nefese,” desem, sıradan kalır.

Bir intihar giri imcisini değil, aslında annesini merak ediyordum. Çünkü ben buraya getiren, onunla olan arkada lı ımdı.

Bu nedenle buraya gelinceye kadar onun yanında olma, bir an önce olma arzusundaydım.

Ne yalan söyleyeyim, haberi duyduğumda ve oraya giderken kızı benim için ikinci plandaydı.  zg n m. Gerçek bu. Bazen do ruculuk iyi olmasa da söylemeliyim. Elimizde b y se de elimize sığmayan bu güzelim yavrunun bu girişimi, arzulamasam da beklemedi im bir şey değildi. O nedenle...

Aslında bu hik yeyi anlattı ımda, olayı ya adı ımın üzerinden on be  yıl geçmişti.

Duygularım o anki kadar sıcak kalabilmi  midir? Bilmiyorum...

Ve için daha da kötüsü, bu benim için bir sırdı.

Neden anlatıyordum ki  imdi?

Aslına bakarsak, bu bir zorunluluk değildi. İlle de anlatmam gerekmiyordu.

Ne bileyim? Bugüne kadar kara kutum içinde tutmamdan hiçbir rahatsızlık da duymamı tım.

Anlatmam için bir baskı da yoktu. Israr eden biri, bir i  sorgulama, bir köşeye sıkışma, hatta sıkı tırılma duygusu...

Zorlamayın! Ne bileyim ben?!

“Zamanaşımına uğradı,” diyelim.

Bu, içimde karalığı katmerleşen bir kutu muydu, neydi de onu gün yüzüne çıkarıp, güneşe mi teslim etmek istiyordum?

Kutunun paslı kilidi açılıverdi mi kendiliğinden?

Bırakayım işin bu tarafını.

Şimdi nedeni sorgulama noktasında değilim.

Çünkü öyle bir an geldi ki, anlatmaya başlayıverdim.

Bu kadar yalın.

Öküzün altında buzağı aramaya gerek yok. Samimi söylüyorum; inanın bu kadar yalın.

Yani ses tellerim, dilim, dudaklarım, bu anı bekliyorlarmış gibi.

Ya da bu anın gecikmesinden sıkılmışlar gibi.

Hepsi, inanmayacaksınız, hepsi, çözülüyordu. Hepsinin çözülmesi bu anda buluşuyordu.

Küresel ısınmanın, unuttuğu kutup bölgesine eriştiği anda çözülveren buzul tabakaları gibi...

Bir yükten kurtulmak istiyormuşum gibi...

Sanki!

Bardağımdan bir yudum aldım.

“İnanmayacaksınız ama, o kapıyı açıp, beni, bildiğiniz arkamdan iteleyiverdi...” diye başladım anlatmaya.

Bir sonsuzluk terasına, bir uçuruma, bir bodrum karanlığına değil...

Bir hastane odasına...

Evet iteledi.

İteleyiverdi.

Ben itelenmeyi değil, sarılma faslından sonra oturup dertleşmeyi, paylaşmayı beklediğimden, bir an sendelemedim değil.

İşin kötüsü hiçbir şey de soramamıştım. Daha...

Ne zormuş böyle anlarda soru sormak!

Meğer!

Üzerimdeki telaş her yanımdan fişkırıyordu. Daha...

Bu telaşla ne sorulabilir ki?

“O yaşıyor mu?” mu diye soracaksın, umut bile içermeyen bir tonlamayla.

Ya belirsizse ya bilmiyorsa? Zaten o gri alan yüzünden yalnızsa? Çaresizse? Bu nedenle kapı önünde bekliyorsa? Sandalye, onun için konulmuşken, hâlâ tüm metalik soğukluğunu koruyorsa? Ve o gri alan, mutlu olmasını da kahrolmanın karanlığına bürünmesini de engelliyorsa?

Hiçbir şey...

Nedenini nereden bilebilirdim ki?

O nedenle yalnızca bakiştık.

Sarıldık mı?

Anımsamıyorum.

Avuç içimle sırtını okşamakla, tokatlamak arası...

Yok, yok! Bunu da anımsamıyorum.

Zaten merdivenlere takılan değil, telaşıma takılan nefesim de normalleşmemiştii henüz.

Ve ben, bir tek şeyi fark ettim.

Sendeleme durumundan denge durumuna geldiğimde, arkamdan kapı kapanmıştı.

Sırtımda iteleyeyen parmak izleri... Giysiye yapışmazlar, biliyorum.

Ama giysilerimi geçmiş, tenime erişmişlerdi.

Ürpermiştim.

Demek buz gibiydiler.

Her şeyin bembeyaz olduğu bir ortamda buldum kendimi.

Ürpertim donma evresine geçmişti.
Odanın beyazı kutup etkisi yaratmış olmalı.
Tek fark sarışın saçlarıydı.
Kafa derisine yapışmış gibiydiler.
Yastığa saçılamamışlardı.
Saçılmış olmalarını o kadar isterdim ki...
Sırtüstü yatırılmış...
Öylece kalmıştı belli ki.
Burnunda, kolunda hortumlar...
Henüz bitmemiş bir serum damlıyordu içine.
O damlalar neresine dokunacaktı, bilmiyordum.
Ruhuna dokunacaklar mıydı, örneğin?
Ne zamandır böyle duruyordu?
O da belli değildi.
Yani benim açımdan.
Nerden bilebilirdim ki?
Soramamıştım.
Bildiğim tek şey, onun intihar girişiminde bulunmuş olması ve buraya getirilişiydi.
Sırtım, sırtıma kapanmış kapıya yaslanmış, kalakalmıştım.
Ona yaklaşmaya başlarsam ve tam o arada uyanıverirse ne yapmam gerektiğinin çaresizliğiyle bakıyordum.
Yatağı, nefes aldığından bile kuşkuya düşürecek bir hareketsizlik doldurmuştu.
Benim algılayabildiğim hiçbir hareket yoktu.
Algılarım ne kadar açıksa?!..
Ve ben ne kadar görebiliyorsam?

Onun yirmi yılı geiverdi gözümün önünden.

Yaşama bu kadar erken veda etme girişimini ona giydiremedim.

zerindeki beyaz örtünün çene altında kaldığını görmek, beni, inanılmaz mutlu etmişti.

Öbür türlüsü?

Aman Tanrım!

Ona yaklaşmaya başladım.

Bu, irademle verdiğim bir karar değıldi.

Ayaklarım varlık nedenlerini mi yineliyordu?

Zemini terk edebildiklerinden emin olamadığımdan, srtndklerini mi sanıyordum?

İnanın, şimdi anımsamıyorum.

Yaklaşıyordum. Ama tek korkum, onu uyandırmaktı.

Benden olabildiğince uzakta olmasını nasıl isterdim!

O yatağı hemen ulaşmamayı...

Bir kilometre mi olsun, beş kilometre mi?

Erişmem olabildiğince geciksin...

Bu bana yeterdi.

Ben daha üçüncü adımıımı atmış drdncye hazırlanırken, arkamdaki kapı açıldı.

Dönüp bakmadım.

Kapı kapandı.

st üste iki kere aılamayacağına göre...

Ne komik!

Bu durumda bunu düşünmek...

Giren kişi yanımdan geçip bir adım önüme geçtiğinde, hemşire olduğunu anladım. Nedense durdum. Sanki hazır ol durumuna geçtim.

Seyretmeye başladım.

Zaten her şey gözümün önünde oluyordu.

Dışarıyı seyredecek değildim ki!

O kadar doğal gitti ki onun yanına.

Hemşire.

Ortamin beyaz tonlarına yeni bir ton katamayan giysileriyle.

O hortuma elini uzattığında serumun son damlası kendisini damarda tüketmişti.

Serumun klipsini kapattı.

Serum hortumunun damar yoluyla ilişkisini kesti.

Serum şişesini çıkardı.

Bu bilmem kaç on bininci kez yaptığı iş olmalı.

Yataktakinin, o benim erişmeyi beceremediğim yavrunun tansiyonunu ölçtü. Bunu ölçtüğünü biliyordum. Tansiyonumdan.

Neyse o değer, yatağın ayak ucundaki hasta çizelgesine yazdı.

Bu sahneler, bir yere takılmadan belleğimde gidip geldi...

Sonra elinde şişe ile kapıya yönelince, göz göze geldik.

Zıncı diye durdu. Gözlerini açtı dibine kadar.

“Neden sapsarı yüzünüz? Hasta mısınız?” dedi.

Kim olduğumu, neden burada durduğumu sormadan.

“Hayır! Hayır! Şey... Onun için çok korktum... Ondan olmalı...” demeye çalıştım, ürkek ve titrek bir sesle.

“O, atlattı kritik eşiği. Sorun yok. Bedeni çok hırpalanmış. Biraz uyuyacak. Birkaç saat sonra açar gözlerini...” dedi ve gitti.

Diyalog bu kadardı.

Yani benimle olan diyalog.

Rahatlamıştım. O korkunun ağırlığı biraz ölçsüz olmalı. Kalkınca üzerimden, ayaklarım kanatlanmak istemişti.

Ama ben yine de sessizce yürümeyi yeğledim. Daha doğrusu ayaklarımı sürümeyi.

Sürtünme uyandırabilirdi, onu...

Sürünmeyi korumaya çalıştım.

Ne kadar sürdü, bilmiyorum.

Sürünme yani...

Sonunda yanına yaklaşabildim.

Yatağın başına geldiğimde, beyaz örtüler içindeki yüzüne baktım.

Göz yaşlarının izleri dudaklarının kenarına kadar gelip durmuştu.

Durmamıştı, orada kurumuştı.

Gözlerinin altında dikkat çekecek kadar morluk vardı.

Kendini belli etmeyecek kadar sessiz ve hareketsiz soluk alıyordu.

Yaşamdaydı yani.

Bu uzun yolculuktan sonra, bunu fark edebilmişim.

Tanrım, bu tanımsız bir mutluluktu.

Önce ayakta seyrettim onu.

Yaşıyordu ya...

Hemşirenin beyaz nevresimin üzerine bıraktığı elini tutmak için elimi uzattım sonra. Ama hızlıca geri çektim elimi. Elim havada kaldı.

Onu uyandırma korkum sürüyordu. Bu korkum öbür korku yanında devede kulak olsa da korku korkuydu, sonuçta.

Bu telaşım arasında, nefes almak için dışarıya baktığımda, birden göz göze geliverdim onunla. Camın önünde meraklı bir kumru bizi izliyordu. Arada bir “guruk, guruk” diye sesler çıkarıyordu. Bir şey mi söylemek istiyordu? Kendi kendine mi konuşuyordu?

Sonra sessizce başucundaki sandalyeye oturdum. Çantamı sehpanın üzerine koydum.

Omzumda kalsa ne olacaktıysa?

Beklemeye başladım.

Bilemediğim bir süre sonra gözlerini açacaktı.

“Birkaç saat” demişti hemşire.

Beklerdim. Bekleyecektim.

Annesi kapıyı açıp bakmıyordu. Bu durumu görmek mi istemiyordu? Dayanamıyor muydu? Başka sorunlar mı vardı?

Farkına varamadığım bir süre sonra o yatakta kendimi gördüm. Ondan daha genç bir yaşıyordum. On yedi olmalıyım...

Nasıl yatırdım kendimi o çarşafın altına?

Kendimi o çarşafın altında buluverdim...

Buraya gelmeden önce, lise son sınıftaydım. Bir alt sınıftan bir çocuğa aşkıttım. Yani o bunu daha bilmeden, ben ona âşık olmuştum.

Oysa benim peşimden koşan o kadar genç vardı ki...

Altan, üstten...

Ben güzelliğimden emin olmanın uçarılığıyla, farkında olmama uçarılığındaydım.

Mışım...

Konmaya çalışanlar, gönlüme konamıyorlarmış meğer...

Meğer önemli olan uçmak değil, konmakmış...

Gönül bu.

Bekliyormuş...

Konunca, o ana kadar taşıdığım bütün dengelerim allak bulak oldu.

Ne zaman fark ettim, bilmiyorum.

Bir şeylerin duygularına dokunup, beni uyandırdığını?

Meğer oymuş...

Buymuş...

Dedikleriymiş...

Kuytu köşelerde sarıldıklarıymış...

Uzun süre yanımda taşıdım aşkı. Yalnızlığım ile paylaştım, paylaşacak kimsem olmadığından.

Yalnızlığım da dilsiz, konuşmadan arkadaşlık ediyordu bana.

En azından yanımda duruyordu ya!

Açılacağım hangi insan, yalnızlığım gibi sorgusuz sualsiz yanımda dururdu ki?

Sanırım ilk sömestrin sonuna kadar teneffüslerde onu izlemekten başka bir şey yapmadım. Kimseye belli etmeden, gözlerimi üzerinden ayırmıyordum. Ayıramıyordum.

Bahar yarıyılında bir fırsat bulup, ne bulması, o fırsatı da yaratıp, not bırakıverdim cebine salağın. Gözlerimle de okuması konusunda uyardım.

Salağın!

Uyarmak ne ki, buyurdum.

Salağa!

Ahhh bu benim Türkçem!

Emrettim yahu!

Bu olaydan sonra, bu kez o salak beni izlemeye başladı. Bir ay da öyle geçti mi sana.

Mayıs ayında onunla bir parkta buluştuk. Tabii ki ben organize ettim.

Tabii ki bizi tanıyan birinin olmayacağını düşündüğüm bir parkta.

Daha önce kimlere ev sahipliği yaptığını bilmediğim bir bankta oturduk uzun uzun. Ellerimiz ilk orada birbirine değdi.

Sonra bir orada bir burada...

Sonra sıklaştırdık buluşmalarımızı.

İşte özlediğim aşkı yaşamaya başlamıştım. Tam da istediğim gibi.

Her şey yolunda giderken, bir buluşmamızda bana yemin-i billah ettirip bir mektup verdi.

Salak...

Akşam evde açacaktım mektubu.

Sözümü tutmaz mıyım? Neler yapmazdım bu yaşadıklarım uğruna. Sözümü mü tutmayacaktım?

O saat gelince açtım. Okudum.

Ne mi?

Babasının tayini nedeniyle yarın sabah erkenden buradan gideceklerini öğrendim.

Nereye mi?

Nereye gideceklerini yazmıyordu ki, salak.

Böyle işte...

Boşalıvermişti dünyam...

Öylesine boşalmıştı ki...

İnanmayacaksınız, yalnızlığım da beni terk etmişti.

O gece bir adım atayım dedim, yeni bir başlangıca...

Bir boşluğa düşüverdi attığım adım...

Sonra mı?

Sonra bütün bedenim izledi düşüşü...

Düşüş o düşüş...

Ne bitmez düşüşmüş Tanrım!..

Sağ tarafımda bir hareket oldu. Göz kenarıma çarpmıştı.

Çarşafın altında bir kıpırdanma vardı. Başımı çevirdim. Bacakları hareket ediyordu.

Hemen dikkatimi üzerine verdim.

Çarşafın altındaki elini de çıkardı. Parmaklarını yana doğru açtı. Elinin bilek kısmında da morluklar vardı. Belki damar yolu oradaydı.

Sonra başını oynattı. Sanki benim tarafıma döndürmek istiyordu.

Nasıl sanatsal hareketlerdi Tanrım. Yatakta derin uykudan uyanışı canlandıran bir balerin gibiydi.

Hiç acelesi yoktu.

Benim de yoktu. O nedenle yardım edip hareketlerini kolaylaştırmaya çalışmıyordum.

Bir de bilmediğimden, zarar vermekten korktuğumdan.

Bedenini biraz sola döndürdü.

Sonra bütün hareketler duruverdi.

Şaşkın biçimde izliyordum.

Sonra göz kapaklarını ağır ağır açtı. Ne kadar sürdü açması, bilmiyorum. Su gibi duru, ama yorgun gözleri bana yöneldiğinde, gözkapakları kalakaldı.

Beni beklemiyordu belli ki.

Kimi bekliyor olabilirdi?

Uğruna intihar girişiminde bulunduğu sevgilisini mi?

Annesi telefonda intihar nedenini böyle söylemişti, iki lafın arasında.

Aslında sevdiği çocuğu kıskandırmak için başka bir arkadaşı üzerinden oynadığı oyunun ters tepmesi ve sevgilisinin kendisinden uzaklaşması nedeniye girişmişti intihara.

Aşkını daha da sağlamlaştırayım derken, yitirmesini kaldıramamıştı, belli ki.

Onun burada olmasını düşünmek... İçinde bulunduğumuz toplumsal koşullarda...

O zaman kim olabilirdi ki?

Başucunda annesini bekleyecek olsaydı, o, kapı dışında durmayı yeğlemezdi.

Beni görünce şaşırması belki de mutluluktandı?

Ne bileyim?

Bunlar geçiverdi aklımdan, hızlıca.

Ama o hiç beklemeden, “Sevgi Abla!” dedi titrek dudaklarla.

Sonunda gözleri parlamıştı.

Bildiğim bakışlarla söylemişti bu iki sözcüğü...

“Canım” dedim ben de.

Canım!

Hemen elini tuttum.

Küçük eli elimi tamamen kavrayamamış olsa da kavradığı kadar elimi sıktı, kalan gücüyle.

Ben sıkmaya kıyamadım. Duygularımı avucuma gönderdim, o kadar.

“Geçmiş olsun,” dedim, “Çok geçmiş olsun!”

Gözleriyle teşekkür etti.

Teşekkürden sonra kapanan göz kapaklarının arasından süzülen iki damla yaş, burnunun kenarından süzülüp, dudaklarına doğru akarken, boğazı düğümlenmişti.

Duyguları söze dönüşmemişti.

Yeniden gözlerini açtığında, “İki kere eşeklik ettim, Sevgi Abla” dedi. “Sen anlatmıştın bana on yedi yaşındaki intihar girişimini,” diye sürdürdü, “Sen anlarsın beni...”

“Bunları konuşuruz sonra. Yorma kendini,” dedim.

Daha bir sıktı elimi.

Ama daha da fazla sıkamadı, yani...

Sonra göz kapakları düştü, açıldıkları hızla.

Biriken enerjisi tükenmişti.

Elimi sıkkan eli gevşemişti.

Temas noktasında kalmıştı avuçlarımız.

Uykuya daldı yeniden.

Gözyaşları kurumuş, izi kalmıştı, burnunun kenarında...

Dudaklarına ulaşamadan...

Levent

Yazmaya Başlama: 12.06.2021

Tamamlama Tarihi: 05.11.2021

giderek ağırlaşan para

Gün yine kendini tüketmişti. Valla biz bir şey yapmamıştık. Yapacak bir şeyimiz yoktu. Pandemi daraltmıştı bizi. Evlerimize kapatmıştı. Kendi kapanlarımıza kısılıp kalmıştık. Kendi sınırlarımıza çekilmiştik. Ama bazı görevler her koşulda yerine getirilmeliydi; köpeğimizin gezdirilmesi gibi. İşin daha hoş tarafı da birçok insan sokağa çıkabilmek için, alışveriş havası yaratmak amacıyla, ellerindeki poşette bir haftalık ekmekleri gezdirirken, biz sabah akşam köpeğimizle en az yarım saatlik yürüyüş yapabiliyorduk. Bazı Avrupa ülkelerinde, bu koşullarda dışarı çıkabilmek amacıyla köpek edinme eğiliminin arttığına ilişkin haberler okuyorduk.

Bir süre sonra, saldırgan virüsün kimliğiyle ilgili bazı bilgilere erişilmesinin ardından, kısıtlanma koşullarında bir gevşeme yapıldı.

Böylece Kudret köşesinde yine çiçek satmaya başladı. Öğretmenlik günlerimden beri tanışırız. Ben okula yayan gidip geliyordum. Yolumun üzerinde bir köşede çiçek satıyordu. Bir gün İstanbul’la ilgili bir belgesel izledim. Aaaa! Sultanahmet’te turistlere çiçek sunan kişi Kudret değil miydi? Demek ki yönetmenin de dikkatini çekmişti ve İstanbul’daki yüzlerce çiçekçi arasından ona bu rolü vermişti. Ne mi dikkati çekecek olan? Gözleri... Yüzü... Yüzündeki doğal samimiyet... Yüreğinden kabarıp yüzüne doluveren içtenlik... Oysa o bazılarının gözünde çingeneydi. Bazılarının Roman dediği... Benim gözümdeyse insan... Okula giderken her karşılaşmamızda bir “Günaydın Hocam,” deyişi vardı. Sabahlarım ısınırdı.

İşte oradaydı. Köşesinde. Zaten paslı olan saçtan yapılmış rafları, geçen sürede iyice paslanmıştı. Onun gelemediği günlerde o raflar hayalet gibi duruyordu orada. Ama şimdi üzerine yine çiçekler dizilmişti. Kudret

sokağa çıkma yasağı öncesine göre daha az çiçek getirmişti. Ne de olsa yollara çıkan insan sayısı azalmıştı. Sokaklardaki hareket çok sınırlıydı henüz. İnsanlar artık kolayca sokağa taşamıyorlardı. O günleri, cıvıldaayan sokakları yine görebilecek miydik acaba? İnsanlar yolları doldurursa, tezgahdaki ve yol üstündeki çiçekleri de artırırdı.

Kudret plastik vazolara koyduğu çiçeklerin en güzellerinden birinin demetini bir eline öbürünü diğer eline almış, geçen arabaların önüne doğru saygıyla eğilerek, ürünlerini görünür kılmaya çalışıyordu.

Biz ailece onun vefalı müşterilerinden biriydik. Gereken durumlarda başka çiçekçi aramazdık. Mahallemizin çiçekçisi gibiydi. O nedenle dayanışma içinde olmaya da çalışıyorduk. Bu ilişki aramızdaki muhabbeti de artırmıştı. Oradan geçerken iki laf ederdik. Hâl hatır sorardık. Çiçek aldığım zaman bir gülü de “Bu da benden ablama” diye eşime gönderirdi. Başlarda yapardım. Ama artık hiç pazarlık yapmıyordum. Ne istiyorsa, onu veriyordum.

Köpeğimizi dışarıya çıkardığımızda onu köşesinde görmek bizi mutlu etmişti. Uzaktan bağışarak selamlaştık.

Bu ilk karşılaşmamız üzerinden üç gün geçmişti. Biz köpeğimizle tam karşısına gelmiştik. Yine yüksek sesle selamlaştım. El salladı. Hafif eğildi.

Eşim, “Çiçek alsaydık ya Kudret’ten” dedi, “Yanında para var mı?”

“Yok” dedim.

“Hay Allah!” dedi.

Yüzüne baktım, “Sen ne diyorsun?” dercesine.

“Dönüşte alırız,” dedim.

“Ama para...” diyecek oldu.

“Hadi Bobi” diyerek, yokuşu tırmanmaya başladık.

Yokuşu tırmanmayı tamamlayıp, inişi yapmak üzere yolun karşısına geçtik.

Kudret'in köşesi, yokuşun bitimindeydi. Çıkana göre yokuşun başında. Eğer oradaysa, yaklaştıkça ortalığı pembe, kırmızı, beyaz kokular kaplardı.

Yanına geldiğimizde bir arabaya çiçek veriyordu. İşi bitince, her zamanki saygıyla, ama coşkuyla selamladı. Hâl hatır sorduk. Kapanma döneminin sıkıntılarına girdi. “Biz bir şeyler satarsak yaşayabiliyoruz Hocam. Sattığımız kadar yaşıyoruz. Satamayınca...” O güzelim gözlerine sis indi birden. Belliydi, zor geçmişti bu aylar. Ama bu kısıtlı açılmayla biraz toparlanmayı amaçlıyordu.

“Biz,” dedim, “Çiçek alacağız. Ama yanımızda paramız yok!”

Döndü. Baktı. Konuşmuyor. Gözlerinden ateş fışkırıyor.

“Ayıp ettin Hocam,” dedi, “Çok ayıp ettin. Bir de ablamın yanında üstelik...”

Sinir olmuştu. Çiçeklere eğildi. Bakmıyordu. Homurdanarak, “Senden para isteyen mi oldu?” dedi. Hiç sormadan bir demet hazırlamaya başladı. Sardı sarmaladı. Bana uzattı. Sonra kaplardan birinden bir tane şebboy çıkardı. “Bu da benden sana ablacığım,” dedi. Büyük bir nezaketle uzattı eşime.

Utangaçlığımı atamadığımdan, alçak bir sesle, “Teşekkürler Kudret,” dedim. Yürüdük ailece.

Eve geldiğimizde ilk işim, yürüyüşte giydiğim montumun cebine parayı koymak oldu.

Sabah kalktık. Köpeğimizin tasmaını bağladık. Olağan güzergâhımızda yürümeye başladık. Kavşağa bağlanan uzun duvarı bitirince sola döndük. Kavşağa açılmış olduk. Ama karşıda Kudret yoktu. Eşimle birbirimize baktık. “Belki daha erken olduğu için gelmemiştir. Akşama verimiz,” dedim. Köpeğimizi gezdirmeye devam ettik.

Akşam... Kudret yoktu...

Sabah... Yine yoktu...

O günün akşamı... Yoktu Kudret...

Köşe doldurulmuyordu onun tarafından. O olmayınca da dolmuyordu. Bomboştu iki gündür. Üzerinde çiçekler olduğu zaman pasını, karasını hiç görmediğim raf, hayalet gibi duruyordu orada.

İlk akşam parayı cebime koyup, fermuarı çekmiştim. Para ilk günün sabahından beri bizimle gezmeye başladı. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Aklımıza hemen corona geliyordu. Başka da bir şey gelmiyordu. Coronaya ilişkin çok şey bilmediğimiz günlerdi. Ölenler için sayılar açıklanıyordu her gün. Doğruluğuna pek inanmıyorduk ya. Bize güven veren meslek örgütü ve sayısı çok da fazla olmayan uzmanlar, açıklanan resmi rakamların üçle-beşle çarpılması gerektiğin söylüyorlardı. Özellikle bir alt hastalığı olanlar için sıkıntılar yaratıyordu bu virüs. İşin şakaya gelir yanı yoktu. O nedenle Kudret'in corona olma olasılığı bizi pek rahatlatmamıştı.

Üçüncü gün, onun zaman zaman çay aldığını gözlediğimiz benzin istasyonuna gidip sorduk. Tanıyorlardı. Ama oradakilerde telefonu yoktu. Neden gelmediğini bilen de yoktu. Bildiğimiz şeyi söylüyor, “İki-üç gündür uğramadı,” diyorlardı.

Kavşağın tadı kaçmıştı. Orası bizim sabah akşam selam noktalarımızdan biriydi. Kudret'ten sonra sabah merhabalaşmamız park emekçileri ve köpek gezdirenlerle sürüyordu. Ama şimdi merhaba zincirimizin ilk halkası kopmuştu. Sonraki halkalarla merhabalarımızın tadı kaçıktı bu aralar.

Altıncı gün eşim arabayla çevreye çıkıp bir Roman çiçekçi aradı. Döndüğünde ağlamaklı, “Ölmüş Kudret. Öyle söylüyor kadın,” dedi. Bir sarsıntı geçirmedim değil. Ama kendimi topladığımda, bana inandırıcı gelmedi kadının dediği. Eşim diyalogun ayrıntılarını aktarınca, “Ölmesi küçük bir olasılık,” dedim. Bir kere Kudret Kuştepe'de oturuyordu. Ve kadın o mahallede oturmuyordu. Belki tanım üzerine başkasıyla karıştırıyordu. Yine de aynı mezattan çiçek alıyorlarsa tanıyabilirdi de. İçime bir kurt düşmedi değil. Bundan dolayı bu kötü olasılık aklıma geldikçe, içim cızz edip duruyor.

Sabah ve akşam yürüyüşlerimize coşkuyla çıkamaz olmuştuk. Köpeğimizi çıkarmak zorundaydık. Koşa koşa çıkardığımız günlerdeki gibi değildik. Kavşağa kadar yine koşa koşa gidiyorduk. Biz koşmak istemesek de köpeğimiz çekiştirdiğinden öyle gidiyorduk. Ama köşe

boşsa, dizlerimizin bağı çözülüyordu. Zor çıkıp iniyorduk yokuşu. Kudret'in köşesi boşalmıştı. Kokular yayılmıyordu çevreye. Köşenin, çiçeklerin yayıldığı alanın bütün güzelliği yok olup gitmişti.

Sekizinci gün eşim başka bir Roman çiçekçi aradı çevrede. Buldu. O, Kuştepe'de oturuyordu. "Bizim Kudret... Corona oldu be yaa" demiş eşime.

Eşim eve geldiğinde, neredeyse zilleri takıp oynayacaktık. Becereceğimizi sanmıyorum da mastikayı deneyebilirdik yani. Kudret'in corona olduğunu duymak, buna inanmak istiyorduk, bizi öylesine sevindirmişti ki. Ölmemişti ya... Atlattırdı coronayı. Bakalım ne zaman yenecekti virüsü? Yenerdi Kudret! Onun yaşama coşkusuna ve direncine virüs boyun eğdi. Biliyorduk. İnaniyorduk. Köşesini dolduracağı günü bekliyorduk.

Artık umutla gidiyorduk kavşağa kadar. O uzun duvarın köşesini bir an önce dönmek için koşuyorduk Bobi'yle birlikte. Eğer yerinde yoksa, olsun, yokuşu tırmanmaya başlıyorduk. Tırmanabiliyorduk. Elimiz ayağımız çekilmiyordu. Güçten düşmüyorduk. Suratımız da asılmıyordu. Yürürken bir iki Kudret sohbeti yapıp eve dönüyorduk.

Yirmi yedinci gün... Köşeyi döndük. Kavşak karşımıza düştü. Oradaydı. Kudret, köşesini doldurmuştu. Köpeğimizi çekerek adımlarımızı hızlandırdık. Bir iki arabanın arasından zik zak çizip hızlı adımlarla karşıya geçtik.

Nasıl kucaklamak istiyorum kendisini. Sarılmak, sırtını sıvazlamak. Kendime çekip biraz sıkarak, "Geçmiş olsun Kudret! Çok geçmiş olsun! Korkuttun bizi. Ne güzel seni yine burada görmek!" demek...

Sarılmadan söylüyoruz bütün duygularımızı... Aramızdaki uzaklığı, adına "sosyal" denilen, aslında "fiziksel" uzaklığı koruyarak.

Virüsü nasıl yendiğini anlatıyor. Yaşadığı sıkıntıları... Kesikli cümlelerle. Belli ki hırpalamış onu bu virüs.

"Bizimki ekmek kavgası Hocam. Mecburen başladım gelmeye," diyor.

Fazla yormak da istemiyoruz. Yüzünden anlaşıyor virüsün onu süzdüğü.

Hemen cebime sarılıyorum. Yirmi yedi gündür hiç açmadığım fermuarımı açıyorum. Her gün daha da ağırlaşmış olan parayı alıp, Kudret’e uzatıyorum. “Gecikti biraz, kusura bakma,” diyorum.

“Aman Hocaaam,” diyor.

Üzerimden bir kurşun madeni kalkıyor. Ben ve eşim kanatlanmışız, ayrılıyoruz yanından. Yokuş yukarı ayaklarımız havada çıkıyoruz. Öyle ki yokuştan da gezmeden de bir şey anlamadan eve vardığımızı fark ediyoruz.

Artık sabahlarımız yine güzel başlıyor. Bu ilk merhabanın tadı diğer merhabalara taşınıyor.

Aradan birkaç gün geçiyor. Yine yokuşu tüketip Kudret’in yanına geliyoruz. Plastik vazolardaki renk cümbüşünden yayılan kokularının çemberine giriyoruz.

Her zamanki sevecenlikle karşılıyor bizi.

“Çiçek almak istiyoruz. Ama yanımızda yine para yok. O nedenle sen ne dersen de bu kere almayacağız,” diyorum.

Yine bilindik bakışını fırlatıyor. Öfkeli, kızgın bakışını.

“Sana borcumuz olunca, corona oluyorsun,” diyorum.

Maskesinin ardından o güzel kahkahasını fırlatıyor.

O kara gözlerinden karaelmas ateşi...

Bir demet hazırlamaya koyuluyor.

Levent

Yazmaya Başlama Tarihi: 16.01.2021

Tamamlanma Tarihi: 05.02.2022

karşılaşma umudu

Uçağa binmek için erkenden kuyruğa girdim. Chek-in noktasındayım. Önümde üç kişi var. Salonda oturarak bekleyeceğime, kuyrukta beklemeyi yeğliyorum. Yirmi dakika ayakta bekledim. Hiç olmazsa, yanımdaki valizimi rahat rahat yerleştirebileceğim. Kuyrukta, az önce aldığım bir dergiyi okumaya başladım. Zaman öylece geçti. Uçuş kartım kontrol edildi ve uçağa bindim. Koca uçağa ilk girenlerden olduğumdan valizimi rahat rahat yerleştirdim. Kabin bagajım, kısa süreli yolculuklarda işimi kolaylaştırıyor. Havaalanında valiz beklemeyeceğim. Bu, yarım saat kazanmak demek. Az bir zaman değil.

İş için bir günlüğüne geldiğim bu kent yordu beni. Günün planı belli olduğundan, dün akşamdan gelmişim. Yani bu sabah gelip akşam dönsem, kuyrukta uyurdum herhalde. Yoruluyorum artık. Bunu duyumsuyorum. Aynı oranda koşturmalara bana mısın demezdim. Şimdi öyle mi ya! Günü dolu dolu değerlendireyim diye, geç bir uçakla, 21.45 uçağıyla, döndüğümden, 24'ten önce evde olamam ben.

Uçak büyük bir uçak, Boeing 777. Ortalarda bir sırada oturuyorum. Aslında “D” koltuğuna oturmam gerekiyordu, “F” deyim. Benim yerimde bir yaşlı kadın oturuyordu. Yanında çocuğu mu desem, yoksa torunu mu... Belki de kadın yaşlı gösteriyor. Bilemedim. D koltuğunun benim olduğunu öğrenince kalkmak istedi. “Ben öbür tarafa dolanırım,” dedim ve F’ye geçtim.

Dergiyi sırt çantama özellikle koymadım. Ön koltuğun arkasındaki cebe koydum. Dergi bana bakıyor, ama kapağını açabileceğimden kuşkuluyum. Okumakla okumamak arasındayım. Canım isterse diye, gözümün önünde olsun diye koyuyorum oraya. Önlem işte. Hani isterse! Gözümün önünde durması belki tetikler canımı. Bir saatlik yol, az bir yol

değil ne de olsa. Ama günün yorgunluğu da var üzerimde. Bu aslında bir isteksizlik yaratmış durumda. Bir an önce yatağa girmek ne iyi olurdu.

Koltuğuma yerleşip kemeri bağladıktan sonra, birden uçağa yeni binenlere bakmaya başladım. Erken oturma avantajı, en azından benim arka tarafımda oturacakların hepsinin yüzünü görme olanağım var. Birden içimde bir duygu uyandı, “Bir tanıdık çıkar mı acaba?” duygusu... Çıksa ne olacaksa? Ama bu duyguyla, gelenlerin yüzlerine bakıyorum. Yeni gelenlerde benim az önceki telaşım. Valizleri, çantaları yerleştirme ve bir an önce koltuğa oturma aceleciliği. Oturanların sayısı arttıkça, valizlere yer bulma olasılığı azalıyor. Sıkıştıranlar, ittirip kaktıranlar... Tabii ki çantasında hassas bir şey olanların tepkileri. Bu tepkiyi sırf kılık olsun diye gösterenler de çıkıyor arada bir. Bunu yaparken kimse, birilerinin kendilerini gözlediğini düşünmez. Oysa uçakta benim gibi cinsler de var. İçinde bir duygu depreşip de yıllar öncesine dönme hayali kuranlar. Her yaştan insan geçiyor yanımdan. Ama ben özellikle yaşıttım olanlara bakıyorum. O yaşlarda bir tanıdık arıyorum. Dün tanıştığım bir tipi değil. Ama benim yaşımdakilerin yüzünden eski bir tanıdığı çıkarmak zor. Dikkatli bakmak gerekiyor. Belki de benim belleğimde duran yüzünü hemen hemen koruyan biri geçer yanımdan kim bilir? Yıllar herkesi aynı oranlarda hırpalamıyor. Ya da yapısı gereği daha geç artıyor bazılarının yüzündeki çizgiler. Avurtları daha geç çöküyor. Gözlerinin ferini uzun süre canlı, pırıl pırıl tutanlar yok değil. Karşılaşma bazen karşılıklı bir bakışmanın izdüşümünü yaratırsa “Vaayyy!” seslerine dönüşebiliyor. Ben “Vaayyy!” diyeceğim birini bekliyorum. Evet, ben bugün uzaklarda kalmış bir tanıdığını arıyorum.

Birbirini dik kesen iki yolun üzerindeki yolcuların, tam köşede burun buruna gelmesi başka; düz bir yolun sıfırından ve yüz seksen derecesinden birbirine doğru yürüyen iki kişinin karşılaşması başka... Aniden, hiç aklında yokken, hiç hazırlıklı değilken burun buruna gelmenin sarsıntısı neyle ölçülür? Şimdi böyle bir sarsıntı olasılığı yok. Tanıdığım birisi bana doğru yürüse yavaş yavaş, bana bir adım kalana kadar zamanım var, kalp atışlarımı yatıştırmak için. Belki birkaç cümle hazırlayacağım. Hatta tanıdığım sevmediğin biriye, kafanı öbür taraf çevireceğin, önündeki dergiye sarılacağın bir zaman bu. Ama ben şimdi sevdiğim birinin derdindeyim. Sevmediklerim bıraktığım yerde kalsın.

Fakat sevdiğim birini tanıdığımı düşünüyorsam on adım ötede, “Bu, o mu?” telaşının hazzı neyle ölçülür ki? Hele oysa, belki kemeri bile çözmeden koparıp fırlayacağım ayağa.

Bugün uzaklarda kalanları tanımada belleğimin bütün gizilgüçlerinin iş birliği yapması gerekecek. Uyandırmalı onları şimdiden. Görsel belleğin yanı sıra duygusal belleğim de onunla iş birliği yapmalı... Daha önemlisi isim belleği... “Sen ha!” dediğin kişiye, “Sen, sen” diye hitap etmek de olmaz. “Neydi bunun adı?” diye düşünürken, yüzüne yerleştireceğin tebessüm çelişki olmaz mı? Aslında böyle durumlarda açık olup, “Adını unuttum” demek en doğrusu. Yapamadığımız zamanlar oluyor. Ama hoş olmuyor. Sahte davranmaktansa, samimi davranmak... Bazen de sen kimseyle muhabbet etme havasında olmadığından dergine bakarken, biri çıkıp, seni tanır... Neyse, kim kimi tanırsa tanısın, canım uzaklardan bir esintiyi duyumsamak istiyor. Sıkışıp kaldığım güncelden beni kurtaracak, bir saatliğine de olsa beni başka diyarlara götürecek birini... Ya bu eski bir sevgilim olursa? Yoksa beklentim öyle bir şey mi? O zaman durum tehlike de yaratabilir. Uçakla birkaç kez gider geliriz belki...

Bakıyorum her geçenin gözlerinin içine. Özellikle de erkeklerin. Bu beni ele veriyor. Evet, aradığım küllenmiş bir ilişki, hayali değil. Hayallerimde kalmış hiç değil. Yaşanmış, yanmış, küllenmiş. Bin dokuz yüz altmışların son yıllarındaki kasaba ortaokulu, sonraki yıllarda İstanbul Kandilli Kız Lisesi yıllarında kalmış gerçek veya platonik bir aşk çıksın karşıma istiyorum. O duygulara geri dönebilir miyim acaba? Hani ortaokuldaki ilk sevdiğim insan karşıma çıkıverse... Var mıydı sevdiğim ki? Sevdiğimi sandığım olmasın? O yıllarda! Ama o yıllardan biri çıkarsa mutlaka sarılırım da. Yapım gereği sarılırım. Ondan yana kuşkum yok. “Sen benim ilk aşkımdın!” der miyim acaba? Denmez canım. Onun bugün kim olduğunu bilmeden. Araya sanki o yıllar hiç girmemiş gibi. Olur mu öyle şey? Ondan yeni bir beklentiye girer miyim? Sanırım bu kolay bir şey değil. Değil de bakarsın bugün de dokunuverir yüreğime, yıllar önce yaptığı gibi.

Yolculardan bazıları valizlerini yerleştirmede ağır kalınca, hostesler koşuyor hemen. Çünkü koridorda kuyruk oluşuyor. Arada bir anons yapıldığı da oluyor, geçenlere engel olmamaları için. Hosteslerin yüzleri

de hep gülüyor. Her gün karşılaştıkları yüzlerce insana hizmet etmek, olur olmaz sorulara, istemlere muhatap olmak. Kaprislere, karakterlere, kendilerine bakan bakışlara... Ve bunları yaparken gülen bir yüzle yaklaşmak. Yaklaşabilmek. İyicil duygularla sarmaşmış bir gülen yüzün insan üzerinde yarattığı gevşeme. Acaba uçaktan inince nasıl yaşıyorlar? Bu bir yaşam tarzı mı, iş gereği bir rol mü?

Sana ne bundan şimdi?

Ama ağır hareket edenler oluyor. Kuyruk uzayınca bekleyenler sinir olmaya başlıyor. Homurtuları duyuyorum. Ben de çabuk sinir olan bir tipimdir. Çünkü oyalanmayı kabul edemem. Beceremiyorsan yardım iste. Bir an önce yerleş. Yok, yardım da istemezler. Üstelik rahattırlar. Sanki kendisi en son yolcuymuş gibi. Ona kalsa uçak kalkıncaya kadar valizini yerleştirebilir. Ağırdır. Ağırdan alır. Sen beklersin. Bazen zorlarım. “Acele edin” demem de “İzninizle” derim. “Müsaadenizle” demem ama. Geçmek için izin istediğinizde bazıları ters ters bakar. Kendi yaptığı normalmiş gibi. Arkasındaki kuyruk umurunda değildir. Bir saygı ölçüsü diye görürüm bunu.

Bir de akışı keserler. Benim gibi o akıştan beklentisi olanlar varsa... Hadi acele edin biraz. Herkes bir an önce aksın kıyıcığımdan. Belki tortusunu bırakan olur. De mi? Tanıdığım biri var mı yok mu anlayalım.

Gelenler seyreldi... Tek tek gelenler var. Uçağa en son binme meraklıları. Hatta kendilerini anons ettirmek için barda bekleyenleri bile tanırım. “İzmir’den İstanbul’a giden falanca numaralı uçağın yolcularından Selami Bardakçı, lütfen uçağa bininiz. Bu size son çağrımızdır!” Herkes oturmuştur. O önemli bir kişi edasıyla girer. Koridorda yürür. Sinirli bakışlar da olsa, herkes ona bakıyordur. Önemli olan da ona bakılmasıdır. Bunlar kurgu değil. Anlatılanlardan aklımda kalanlar. Anlatan aynen bu psikolojiyle anlatmıştı çünkü. Bir de gerçekten geç kalanlar vardır. Bir nedenle uçağı kaçırarak kadar gecikenler. Onlar rahat değillerdir. Genellikle göğüsleri patlamak üzeredir ve kan revan içindedirler. Tavırlarında bir özür yansıması bile sezilir. Ama kendi adlarının okunduğu anonsu bekleyenlerde böyle bir telaş olmaz. Ukalalık kaplamıştır yüzlerini. O eda yok mu, o eda!

Koridorda hareket bitti. Demek ki herkes yerleşti. “Bu yolculukta da boş çektik,” diye düşünürken, yanımdaki söz attı;

“Siz Emel Yılmaz değil misiniz?”

“Ne dediniz?”

Bir de işaret parmağıyla gösterip,

“Emel Yılmaz?” diyor.

Kısa, net ve öfkeli, “Hayır, değilim!” diyorum.

“Ne kadar benziyorsunuz.”

“Öyle mi? İnsan insana benzermiş!”

İlk soruda bir kez baktım. Artık yüzüne bakmadan söylüyorum bunları.

“İstanbul’a iş için mi...”

“Hayır! Evime gidiyorum!!”

Kardeşim anlasana. Ben tanışma havasında değilim. Tanıdık arama havasındayım.

Ve anons yapıldı:

“Bayanlar, baylar ve sevgili çocuklar! Uçağınız havalanmak üzeredir. Şimdi lütfen emniyet kemerinizin bağlı, koltuklarınızın dik, masanızın kapalı olduğunu kontrol ediniz...”

Bir yolculukta daha tanıdık çıkmadı. Gerçi her uçuşta bu duygular kabarmaz. Ama bugün nedense? Uçak havalanmak için hızlanırken, aynı hızla göz kapaklarım düşüverdi. Dergi hâlâ bana bakıyordu.

Bir saatlik yolculukta ne kadar uyunur ki? Öyle demeyin! Uykunun kendisi güzeldir. Uzunluğu kısalığı önemli değildir.

Ben, her zamanki ben, her koşuldaki ben işte. Uçağın kalkışını sanırım anımsamıyorum.

Bir uyarıyla uyandım. Yüzyıllık bir uykudan uyanır gibi.

“Hamfendi, hamfendi...”

Gözlerimi açtım. Bir hostes.

“İndik ve uçaktan inmeyen siz kaldınız,” diyor. Ben kendine gelememiş bir insanın göz kırpmalarıyla ona bakıyorum.

“İndik ve uçaktan...”

Kaç kez yinelediyse? Sonra bırakıverdi yüzünü. Yüz gitti, yerine gülücük yerleşti.

“Hay Allah! Rüyaya dalmışım.” deyiverdim.

Sonra da söylediğime pişman oldum galiba.

Rüyayı uçakta bırakmak istemiyordum. Mutlaka yanımda tutmalıyım. Acele kalktım. Hostes çantamı koridora indirmişti. Bütün üst dolap kapakları açık, hepsi boş...

Teşekkür ettim. Çantamı sürüklemeye başladım.

Sağ tarafıma baktım. İyi! Rüya da geliyor benimle. Genelde gelmezler çünkü.

Kendimi nasıl koşullandırdıysam gözlerimi kapamadan önce?

Ortaokul yıllarındayım. Yani altmışlı yılların sonlarına doğru... Öğretmen babamızın ve annemizin görevleri nedeniyle geldiğimiz, üç bin nüfuslu bir kasabadayız. Buraya ben iki yaşımdayken gelmişiz. Ablam benden üç yaş büyüktü. O şimdi öğretmen okulunda. Benden iki yaş küçük erkek kardeşimle ikimiz kalmıştık ailemizin yanında.

Orta Anadolu ile Batı Anadolu'nun kucaklaştığı coğrafyada yer bir kasabadaydık.

Ortaokulun birinci sınıfı bitiverdi. Yazın bu kasabada kalırdık. Artık buralı mı olmuştuk, nedir?

Yazın ne yapar ki çocuklar tatilde? Hele kızlar... Erkekler Anadolu'da hep daha özgür büyümüşlerdir kızlara göre. Biz daha evcimen olmak zorundaydık. Daha az dışarı. Hafta sonları ailemizle. Meğer o yıllar, daha sonra hep aranacak, özlenecek şeyler yapılmış. Nereden bilebilirdik ki o yılların değerini? Bize sıradan gelen yaşadıklarımızın anlamını, önemini?

İkinci sınıfa başladığımızda, sınıfın sayısı bir artmıştı. Bir erkek gelmişti. Ve hepimizden farklıydı. Tamam, tamam, kızlardan farklı olacak da diğer erkeklerden de farklıydı. Başka bir mevsim vardı peşinden gelen. Başka rüzgârlar esiyordu üzerinde. Saçlarının taranmasından, takım

elbiselerinden, duruşundan, bakışından... Onun adında erkek de yoktu kasabada, benim bildiğim, Taylan... Kaymakamın oğluymuş...

Şımarık bir oğlan değildi. Ama havalıydı. İstemesine gerek yoktu. İlgi ona kayıvermişti zaten. Biz kızların zaten kaydı da. Erkekler de süzer olmuşlardı Taylan'ı, "Lan, biz neden onun gibi değiliz?" diye sorar gibi bakıyorlardı. Biz kasabamızın yerli oğlanlarıyla iyi ilişkiler içindeyken, şimdi iyilik ikinci plana geçivermişti. Bu, kız nankörlüğüdür. Hele hele o yaşlarda. Daha doğrusu o yaşlardaymış.

Bir gün, üç gün, birinci hafta... Tablo netleşmeye başladı. Bu erkek yalnızca havasına sarılmıyordu, hırsına da bir o kadar sarılıyordu. İddialıydı. Bizim sınıfta adı konulmamış bir rekabet zaten vardı. Görülmezdi, ortaya konmazdı, ayaklara da takılmazdı. Ama herkes içinde taşırdı bunu. Diline vurmaz, dışına hiç yansımazdı. Ama bunun havasında o iddia da esiyordu. Bizler bu küçük kasabada büyümüş olsak da toprağımız temizdi ve verimliydi yani. Meydanı hemen ona bırakmaya niyetimiz yoktu.

Ve böylece sınıfta, daha önce pek duyumsanmayan bir rekabet başlamıştı. Biz otuz kişilik sınıfta dört erkek, iki kız gerçekten iyiydik. Toplam sekiz kızdık. Diğer kızların üç-dördü zaten liseye gitmezdi. Kalanlardan ikisi-üçü öğretmen okuluna gitseler yeterdi. Ama iki kız, gözümüz İstanbul'daydı. Komşumuzun kızı Ayşe abla okuyordu orada. Yaz aylarında yolunu gözlerdim. Gider, onu dinlerdim. O nedenle iki kız, biz de Kandilli'ye gitmek istiyorduk. Erkekler de Kabataş ya da Haydarpaşa'ya gitmek istiyordu.

Ve bizim kendi aramızda görülmeyen yarış, şimdi Taylan'a yönelmişti. Birinciliği ona kaptırmayacaktık. Bunda sorun yoktu. Bu konuda kasabalılar olarak dayanışacaktık.

O hissediyor muydu? Fark ediyor muydu? Bunu sanırım hiç düşünmüyordum. Onun bizimle yarıştığı saplantısı mıydı yoksa? Çünkü o çıldırtırcasına doğal yaşıyor, doğal davranıyordu. İşin kötüsü, derslerde anlamadıklarını teneffüslerde bize sormaz mı? Kuşkulanıyordum. Kuşkulanıyorduk, "Bizi yokluyor mu?" diye.

Günler akıp gidiyordu. Nasıl akacak kasabada? Birbirini yineleyen zaman parçaları. Birbirine eklenince hafta, ay, yıl oluyordu. O sıradan

günlerden birinde eve gelmişim. Ödevler vardı, yaptım. Akşam yemek yedik, babamız gelmemişti. Annem radyodan bir şeyler dinlerken bir şeyler okumaya yönelmişti. Ablam gittiğinden beri, iki kardeş ayrı odalarda kalıyorduk. Odama çekildim. Biraz kitap mı okudum nedir? Sonra, sonra... Sonrası, o gece uyuyamadım ben. Sanki Taylan pencereden girmiş odaya, tek sandalyeye oturmuş, ben yatağın üzerinde... Konuşmuyorduk da. Bakışıyorduk. Evet, yalnızca bakışıyorduk. Sabaha kadar. Olacak şey mi?

Oldu...

Gün ışıırken gitti. Ben o durumda yatağın üstüne devrilivermişim. Annemin kapıyı vurmasıyla uyandım, şişmiş gözlerle. Ne olduğunu anlamadım. Neden olduğunu da. O gün okula da gelmemişti. Yoksa sorardım, “Pencereye nasıl çıktın?” diye. İçimde kaldı.

O günden sonra valla dünyam değişti. Meğer duygularım varmış. Hani anneme, babama, kardeşlerime olandan farklı. Bana ait duygular. Gecelerimi dolduran, gündüzlerime yol arkadaşlığı yapan. O kaymakam çocuğuna bakışım değişti. İşin kötüsü o geceye kadar ona son derece doğal davranan benim davranışlarım da değişti. Yaklaşmaya, konuşmaya korkar oldum. Ona yaklaşırken bir titreme başlıyordu, ne yalan söyleyeyim. Düzgün cümle kuramaz olmuştum. Neyse araya sömestr girdi de toparladım kendimi. Bu arada o, ilk karne notlarına göre, sınıf ikincisi olmuştu.

İkinci sömestr bu yarışa başka bir yarış daha eklenmesin mi! Ben kendi derdime düşmüşken, arkadaşım Fatma’nın ona bakışlarını fark ettim bir gün. Hep onun dibinde olmasından şüphelenmemiştim de o bakışlar yok mu, o bakışlar. Her şeyi ele vermişti. Yani ben kendimi Taylan’a açamasam da artık Fatma ile Taylan arasında perde olmak en birinci hedefim olmuştu. Kız ne zaman bir hamle yapsa, ben iki hamle yapıp araya giriyordum. Bu da benim Taylan’a ilgimin somutlanmasıydı. Kendimce. Paylaşmamak mı? Başkasına kaptırmamak mı? Adına ne dersiniz.

Ama aslında Taylan, en azından okulda benimle daha fazla olmak istemiyor değildi. İsteddiğini hissediyordum, fakat işin kötüsü, biz böyle maceralı yaşamlar için büyütülmemiştik. Babamızın ve annemizin öğretmen oluşundan mıdır nedir? Yani demek istediğim şu: Onun bana

içinden geldiği gibi baktığını biliyordum. O bakışların benim kalbime dokunduğunu da hissediyordum. Ama ben sanırım öyle bakamıyordum. Ben kasabalı Selma olarak bakıyordum. Duyguları kendine olan Selma. Duyguları kalbinde kalan Selma. Duyguları sözcüklerine yüklenemeyen, duyguları bakışlarının önünde fırlayamayan Selma. Nereye varırdı ki bu durum?

Kasabada, uzamaz-kısaltmaz ilişkiler. Hafta sonları olmayan, okul oldukça var olan bir ilişki. İlişki mi? Ne ilişkisi? Ne kadar uzaksan o kadar yoğun, ne kadar görmezsen o kadar özlenen... Sonrası belli olmayan...

Ama gariptir, bu az sözcükle tanımlamaya çalıştığım ilişki bile ruhumda uçup gitmeyen bir tat yaratmıştı. Ben o tada sarılabiliyordum. Başka bir olayda yaşamadığım şeyler yaşıyordum onunla.

Ayrıntılarına giremem şimdi. Bir buçuk yılımız böyle geçti.

Kaymakamın oğlunun değişik yetenekleri vardı. Bunlardan biri de şiir okumasıydı. Çok güzel okurdu şiirleri. Boru gibiydi sesi. Yalnızca ben demiyorum, dinleyen herkes öyle diyordu. O nedenle kasabanın meydanındaki Atatürk anıtının önünde yapılan bütün ulusal bayram törenlerinde, kürsüden ortaokul adına şiirleri o okurdu. Herkes hayran kalır, bir-iki gün onu konuşurdu.

Üçüncü sınıfın güz yarıyılıının sonlarına doğru, Fatma dahil çoğu öğrenci durumu anlamıştı. Ama kimse bunu dillendirmiyordu. Ortada örtük biçimde kabullenilmiş garip bir durum vardı. Sanki biz iki sevgiliydik. Ama iki sıradan kasabalı gibi yaşayıp gidiyorduk. Gerçi içimizde o coşkunluk vardı, ama çılgınlık yapacak durumda değildi. Ben üçüncü sınıfa başladığımızda mektup yazmayı çok düşündüm. Ama bu da korkuttu beni. Meğer o ilk gençlik, iki duyguyu büyütüyormuş; çılgın duygular, ölçsüz korkular.

Üçüncü yılın bahar yarıyılında mezuniyet gecesine hazırlıklar başladı. Yıl sonunda okulun spor salonunda yapılacak olan gecede bir tiyatro oyunu sahnelenecekti. Gecenin tüm organizasyonunu Türkçe öğretmenimiz üstlenmişti. 3. sınıfın iki şubesindeki altmış beş öğrenciden yedi öğrenci seçilecekti. Çok istekli vardı. Yaklaşık yirmi arkadaşımız istekli olduğunu bildirmişti. Öğretmenimiz bizleri tanıyor

olsa da tek tek hepimizle görüştü. Sonra listeyi açıkladı. Ben ve Taylan da o yedi kişi arasında yer aldık. Böylece belki en fazla birlikte olduğumuz bir dönem başladı. Bir yarıyıl boyunca, cumartesileri de okula gelerek bu müsamereye hazırlandık.

Türkçe öğretmeni Taylan’a bir de şiir okuma görevi vermişti. İki tane şiir okuyacaktı. Birisi, Cahit Külebi’nin “Hikaye” şiiri... “*Senin dudakların pembe, ellerin beyaz/Al tut ellerimi bebek tut biraz...*” İkincisi, Cahit Sıtkı Tarancı’nın “Otuz Beş Yaş” şiiri. “*Yıllar yılı dost bildiğim aynalar...*” Provalarda ben de ezberlemiştim bu iki şiiri.

Artık cumartesi günleri daha bir heyecanlı olarak gider olmuştum okula. Provalarda gözlerinin içine istediğim gibi bakabiliyordum nasıl olsa. Oyun da bakmamı gerektiriyordu. Daha derin bakmam, öğretmenimiz tarafından daha fazla takdir de görüyordu. Doyasıya yaşıyordum bu fırsatı. Değerlendiriyordum. İçimi, ruhumu dolduruyordum.

Sonunda gece gelip çattı. Hepimiz bir cumartesi günü öğleden sonra okulda buluştuk. Öğretmenimiz son uyarıları yaptı. Artık hazırдық. Beklemeye başladık...

Harika bir geceydi. Çok alkış almıştı müsameremiz. Ayrıca iki kere selamlamaya çağırmıştı bizi kesilmeyen alkışlar. Hiç unutamam. Oyundan sonra onun şiir okuyacağını biliyordum. Bir ara alkışlar başladı. Demek ki okuması bitmişti. Alkışlar salona sığmadı. Bizim oraya kadar geldiler. Bir süre sonra Taylan sahnenin arkasına geldiğinde, biz oyun elbiselerimizi çıkarmış, normal elbiselerimizi giymiştik. Öyle bir ânı kolladı ki, kimsenin göremeyeceği, dikkat kesilemeyeceği bir anda, kaşla göz arasında cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve elime sıkıştırdı. Sıkıştırırken de “Üçüncü şiir senin içindi” dedi. Hiçbir şey anlamadım.

Tanrım! Uzun zamandır unuttuğum titreme kapladı içimi. Kâğıdı nereye koyacağımı bilemedim. Akşam bitti. Herkes kapının önünde annesiyle babasıyla buluştu. Evlerine yöneldi. Benim annem babam da mutlular. Eve doğru yürümeye başladık.

Taylan’ın şiirleri mükemmelmiş. Alçak, çok iyi okumuş yine. Ama ilginç bir şey yapmış. Üçüncü bir şiir okumuş, ikinci şiirin hemen arkasından. Gelen velilerin iki şiir okuyacağından haberi olmadığından, üçüncü şiiri

de ünlü birinin şiiri olarak dinleyip alkışlamışlar. Biz duyamadık, üstümüzü değiştirmekle meşguldük. Üçüncü şiir de çok güzel bir şiirmiş. Adam ezberden, sular seller gibi döktürmüş. Yürürken annem anlatıyordu bunları babama, düşünceleri olarak. Ve hemen aklıma Türkçe öğretmenimiz Hayriye Hanım geldi. Çünkü Taylan’a iki şiir okuma görevinin verildiğini provalardan biliyorduk. Üçüncü şiir nereden çıkmıştı? O nedenle öğretmenimiz şaşırması olmalı, diye düşünmüştüm. Ama ne yapabilirdi ki? Bi dakika! Şimdi benim göğüslerimin arasına sıkıştırdığım şiir o şiir mi yani?

Bu düşünce aklıma düşünce, ayaklarım birbirine dolandı. Az daha düşecek kadar sendeliyordum. Bu karanlıkta nereden gelip bulduysa, heyecan tutsak almıştı beni. Bu nedenle üzerimdeki tutukluk büyüyordu. Başarılı bir akşamın hoppalığı, coşkusu, rahatlığı yok üstümde. Kendimi bırakamıyorum. Kasılmışım. Göğüslerimin arasındaki ağırlık artıyor. Eve varmak istiyorum bir an önce.

Varır varmaz odama gittim. Elim henüz ele gelen göğüslerimin arasına atıp, kâğıdı çıkardım ve okumaya başladım.

“seni düşünüyorum yine

ellerinin avuçlarımda olduğunu düşünüyorum

lades oynuyorum kendimce, bir elim sen, öbürü ben

menekşe gözlerinin kokusuyla bakmanı istiyorum oynarken

anlıyor musun, seni düşünüyorum

karanlıklarında gecelerin ay ışığımsın

aydınlığında gündüzlerin düşlerimdesin

resmini karalıyorum her uyku öncesi saman deftere

aylak şarkılar mırıldanıyorum duyarsın diye

tuzaklar döşüyorum yollarına, gün ışımadan

altın sarısı parlayan cümleler kuruyorum, hayallerimce

şiire yüklüyorum umutlarımı sonunda, her gece”

Taylan, benim için okumuş bu şiiri. Şimdi ben kaç kere okuduğumu anımsamıyorum. Ezberlemiştim çoktan. Kısık sesi kulağımda, “Üçüncü şiir senin içindi...” Kim yazmıştı bu şiiri acaba? Kimseye soramıyorum. Okul kapanmış. Bir öğretmenime soramam. Türkçe öğretmenine hiç soramam.

Bir hafta sonra Ayşe abla geldi İstanbul’dan. Onunla üçüncü görüşmemizde bu şiiri çıkarıp gösterdim, “Kim yazmıştır bunu?” diye sordum. Neden öğrenmek istediğimi sormadı. Sorsa da bir şey söylemezsem çok üstelemezdi zaten.

Dikkatli bir biçimde okudu, benim için olan bu şiiri, müsamerede benim için okunmuş olan bu şiiri.

Ayşe abla gözlerini kısarak bir daha okudu. Sonra, “Kim verdi sana bunu?” dedi.

Ne diyeceğimi şaşırdım. Yüzüm kızardı. Söyleyemiyorum. Koca bir yumruk boğazıma düğümlemiş. Anladı hemen. Rahatlatı beni. O kıvama getirdi. Ben de söyledim.

O da bunun üzerine, gülerek, “Salak kız!” dedi, “Bunu sana veren yazmış bu şiiri. Üstelik akrostiş yapmış.”

“Ne?” dedim, “Ne yapmış?”

Açıkladı akrostişin ne olduğunu ve şiirin üzerinde gösterdi.

Darmadağın oldum. Dağınık biçimde kalktım yanından. Dağınık yürüyüşlerle eve döndüm. Sonraki günlerde de kendimi toparlayamadım.

O yaz dağılmaların yazıydı. Taylan’ın babasının tayini çıkmıştı ve Doğu görevine gitmişlerdi. Kasabasını bile soramamıştım. Okullar kapandıktan on beş gün sonra benim Kandilli Kız Lisesi’ne kabul haberi gelmişti. Babam doğduğu yere tayin istemişti. Kabul edilmişti. Her yanımda dağılmıştı. Duygularım, ilişkilerim, hayallerim dört bir yandaydı şimdi. Bir daha toparlanmazcasına.

Uçağın merdivenlerinden inerken, Taylan sanki yanımdaymış, “Üçüncü şiir senin içindi” diyormuş gibi sağıma baktım. Hani olsa, koluna girivereceğim.

O ara telefonum çaldı. Unutmuşum aramayı. “İndiniz mi?” diye soruyor. “Ahh Tahsin’ciğim, aldıysa inmişizdir,” demedim tabii ki. “Evet evet! Yeni indik. Biraz sonra bir taksiye atlar gelirim...” dedim, henüz uyanmamış bir ses tonuyla.

“Ama ben yalnız değılim,” diyemedim tabii ki!..

Yazmaya Başlama: 01.08.2018

Bitiş Tarihi: 24.05.2020

kondu

Geriye baktığımda hep gözümün önünde beliren sahnelerden birisidir.

Genç bir asistan olarak üniversitede göreve başlamıştım. Hayalim zaten akademisyen olmaktı. Birlikte çalışmak istediğim hocamla daha ikinci sınıftayken ilişkilerimi geliştirmeye başlamıştım. Çünkü hocamızın anlattığı sosyal içerikli dersler ilgimi çekiyordu. Toprak mülkiyeti, planlama, uygulama, toprak reformu ve diğer hocalarımın anlattığı şehircilik vb. dersler...

Asistan olunca hocamla daha yoğun günler başladı. Doktora çalışmasına başlamam bu yoğunluğu artırdı. Sık sık bir araya geliyorduk.

1984 yılının Nisan ayıydı. Yerel seçimler öncesi bir kez daha imar affı yasası çıkarılmıştı. Benim asla sıcak bakmadığım, kent adaletini bozan, kent topraklarının yağmalanmasını özendiren girişimlerdi bunlar, bana göre. Ama seçim yatırımı olarak yürürlüğe konulmuş, kendisinden seçim sonuçlarına yönelik beklenen etkileri fazlasıyla yapmıştı. Seçimlerden sonra uygulama süreci başlamıştı. İzlemek, incelemek zorundaydık.

Hocamla bir buluşmamızda, bir konuya yoğunlaşmış çalışırken müstahdem Ali Efendi odaya girdi. Ali Efendi üniversitenin hemen yanındaki bir gecekondu alanında bir gecekonduya barınıyordu. Hocamıza, bir şey isteyip istemediğini, sordu. İstemiyordu, istemiyorduk. İsteseydik kendisini çağırırdık. Ama o odada kalmakta ısrar ediyordu. Belli ki bir sıkıntısı vardı.

“Benim bir problemim var Hoca. Sen bilirsin,” dedi.

“Neymiş o problem?” dedi Hocam.

“Biliyorsun, benim yan tarafta bir kondum var. Af çıktı. Müteahhit geldi.  daire veriyor. Ben dört daire istiyorum. Sen ne dersin?”

Hocam otuz yıllık çalışmasının sonucu bir ev edinebilmişti. On yaşında bir VW arabası vardı. O kadar. Belki bankada da üç-beş kuruşu...

“Ali Efendi, sen  daireye razı ol,” dedi.

Ali Efendi, “Sağ ol,” deyip ıktı.

Hocam, “Sonra devam edelim mi?” dedi.

Masanın üzerini topladım. Kalktım. ıkarken hocama baktım.

Camdan dışarıyı seyrediyordu.

Yazılış Tarihi: 14.03.2018

monotonluktan–monotonluğa

Bedenin de ruhuyla, fiziğiyle yorulan bir aygıt olduğunu geç de olsa anlamıştı. Çalışmak sonsuz, dinlenmek hayal olmamalıydı. Verimlilik, üretkenlik gibi kavramlar, üzerinde yeniden, yeniden düşünülmesi gereken kavramlardı.

Bu nedenle kırk yaşından sonra üç yıldır yaptıkları dinlenceleri sürdüreceklerdi. İyi gelmişti ona.

Bu yıl formatı değiştirerek bir tatil köyüne gitmeye karar verdiler. Hem taksitte de yapıyorlardı.

Uzun bir yolculuktan sonra kapıdan girer girmez kendilerini tatil köyüne teslim etmişlerdi. Düzene... Kurallara... Aynı yüzlere, aynı temizlikçi kadınlara, aynı komşulara, aynı “günaydınlara”, “good morninglere”...

Üç gündür buradaldı.

“Yeter artık, geleli üç gün oldu. Havuzun başında aynı şezlongda yatıyoruz. Sağımızdaki solumuzdaki insanlar aynı... Sıkıldı...”

“Sıkıldım” diyemeden, bu sözcük ağzına tıkılmış biçimde yanıt geldi. Gecikmemişti...

“Ne var bunda hayatım. Neden sıkılıyorsun? Ne güzel. İnsanlar biliyor kimin nerede yattığını... Fena mı? Yer bulma diye bir derdimiz bile yok...”

“Sahi sen sıkılmıyor musun bu işten?”

“Neden sıkılayım? Şezlong komşumla ahabap bile oluyoruz.

‘Oluyoruz’ diyorum. Ahbap olmak kolay mı? İngiltere’den gelmişler... Çat-pat konuşuyoruz... Hem biliyor musun, anlaşıyoruz da...”

“Sen ne kadar İngilizce biliyorsun da anlaşıyorsun ki?”

“Ne olacak okulda öğrendiklerime tarzancayı ekleyince...”

“... Ne zaman kurdun ki bu ahbaplığı?”

“Senin, ben gidip sakın bir yerde kitap okuyayım dediğin zamanlar...”

“Biliyor musun, bu belki senin için ilginç, ama bana öyle gelmiyor?”

“Nedenmiş?”

“Biz neden dinlenceye geliyoruz?”

“Neden mi? Çalışıyoruz. Yirmi günlük iznimiz var. Herkes bu yirmi günde bir yerlere gidiyor. Biz de balayını saymazsak, evliliğimizin bu altıncı yılında, üçüncü keredir birlikte bir yerlere geliyoruz.”

“Ama buraya gelmek benim çok da istediğim bir şey değildi. Sen ısrar ettin. Kırmak istemedin. Ama anlıyorum ki, dinlence beğenimiz farklı bizim...”

Sessizlik kaplamıştı ortalığı. Havuzda insanlar, çocuklar, yüzme bilenler, bilmeyenler, sevgililer, sevgili arayanlar, yalnızlar, tüple dalma kursu alanlar, kitap okuyanlar, güneş gözlüklerinin ardından röntgencilik yapanlar...

İlginçlik şuradaydı ki, yabancılar genelde bir şeyler okuyor, bizimkiler röntgencilğe yatıyordu... Tam bir gösterme arenasına dönüşen ortamda, bakmamak da normal bir davranış değildi. Değildi de niyetler var ya niyetler... Tatmin eşikleri aşılamadan gelinen yaşlar... Ne yapılsındı yani, bir şey yapılmasın mıydı?...

Ağustos böceklerinin bitmez tükenmez senfonisi sarmıştı çevreyi. Daha doğrusu bu senfoni hep vardı da onu fark etmişti kulakları. Çekirge büyüklüğündeki bir böceğin böylesi bir sesi çıkarması... Doğanın sonsuz seslerinden birisi değil miydi o da?... Sıcaklığın altında, görünmez yerlerden saatler boyu ötüp duruşları... Sürekli dinlenseler ya da kafa takılsa, rahatsız olunacak olan bu ses, arada bir fark edilince, doğallığı anımsatıyordu birden...

Tam bunlara dalıp dinlencenin anlamı üzerinde yoğunlaşmışken, hoparlörden bir anons yükseldi:

“İyi günler bayanlar-baylar, hallo ladies and gentlemen, guten tag meine damen und herrn... şu an saatler 11’i gösteriyor ve şimdi havuzda kaşık bulma yarışmamız başlıyor...”

Tatil köyünün neresine gidersen duyulacak olan ve dinlememek gibi alternatifin olmayan bir ses...

“Ben kalkıyorum. Yemekte görüşürüz.” dedi ve kalktı. Odalarına gitti. Bir duş aldı. Yatağın üzerine uzandı.

Ama o da buraya bu kapalı mekânlarda oturmak için gelmemiştir ki... Ne yapabilirdi?

Balkonumsu yere çıkıp taburenin üstünde arka bahçe sessizliği yaşayabilirdi. Bakımsız bahçede, eski bitkiler canlılıklarını sıcağa karşı korumuşlardı. Diplerinde düşen yapraklarının birikintileri, kurumuş dalların ve yaprakların ayrı bir görünüm verdiği yeşiller... Pek heyecanlandırmadı bu düşünce kendisini. Sonunda balkon da odanın bir parçasıydı... Dışarı çıkmak, binaların arkasında, havuzlardan uzak bir yerde çimlerin üzerine yatıp uzanmak... Evet bu daha iyi bir düşünceydi.

Aslında ona göre değildi tatil köyleri. Bunu buralara gelenlerden duyduklarından sonra fark etmiş ve gelmemeyi kafasına yazmıştı... Ama... Ama işte buradaydı. Yaşayarak özgürlüğünün kısıtlandığını görüyordu. Bu tatil köyü, kendi ortamlarına bağımlı kılıyordu seni. Pek fazla seçme şansın olmadan...

Birden bardağı anımsadı... Yarısı dolu olan bardağı...

Düşündü, o kadar da nankör olmamak gerekiyordu. Seyahat acentesindeki tanıdıkları küçük de olsa bir indirim olanağı sağlamıştı. Ayrıca üç taksitte de ödeyeceklerdi. Cebine maaşının tamamını koysan özgürce kaç gün dinlence yapabilirdin ki?

Bunları düşünürken sandaletlerini giymişti bile. Kısa pantolonu, kolsuz tişörtü, elinde kitabıyla dışarı çıktı. Animatörün sesini duymayacağı bir yer buldu. Gölgeydi. Sırt üstü uzandı. Şu yaşlı çamın iğne yapraklarının arasından gelen ışınlar, gözlerini sürekli açık tutmasını engelliyordu. Gözlüğünü de takmak istemiyordu. Doğayı kendi renkleriyle izlemenin

tadı başkaydı. Kitabını çimlerin üzerine bıraktı. Ayak parmaklarıyla uğraşarak sandaletleri çıkardı ayaklarından. Tabanlarını çimlere bastırdı. Kollarını da arkaya doğru uzattı.

Tüm ağırlığını toprağa verdi ve hayal odalarının tüm kapılarını açtı... Çimenlerin, çamların arasında yok olup gitmişti. Ya da kendisi olup çıkmıştı. Onun sürekli istediği şey doğa olmaktı. Doğanın bir parçası olduğunu duyumsamak... Yoksa doğayı unutmak değil... Doğa onun dinlencesinin bir biblosu olarak kalmamalıydı.

“Geç kaldın yemeğe. Odada yoktun. En iyisi seni burada beklemektir.”

“Bir ağacın altında kestirmişim birazcık.”

“Ne alacaksın?”

“Hafif şeyler...”

“İstersen ben alayım sana?”

“Hayır, hayır! Ben alırım...”

Bazı beğenileri çakışmasa da eşinin sevgisini duyumsuyordu. Zaman zaman gösterdiği anaç duygular, gizliden de olsa hoşuna gidiyordu. Bunu açığa vurabilmeyi çok istiyordu. Ama eşinin de bunu anladığını bilerek ya da düşünerek açıkça dillendirmemişti. Şimdi de aynı sıcaklıkla sormuştu ne istediğini.

Kalktılar ikisi de. Açık büfenin masaları arasında dolanmaya başladılar. Çoğu yenmeden çöpe gidecek olan tabaklardaki yiyecekleri taşıyan insanların gözleri hep fazla ve farklı şeylerde... Deliler gibi masaların aralarında dolanıyorlar. Bazılarının ellerindeki tabaklar tepeleme dolu olmasına karşın, gözler yeni şeyler arıyor. Bazıları daha mütevazı biçimde, belli ki yiyebilecekleri kadar şeyler almışlar. Hiçbir şey almadan onlar arasında gezindi azıcık.

Sonunda bir tabak aldı, biraz salata, birkaç hafif şey koydu. Eşi de gelmiş oturmuştu. Ağırdan yemeye koyuldu.

“Afiyet olsun”, dedi eşi.

Kendisine dediğini düşünerek kafasını kaldırdı “Teşek ...”

“Teşekkürü” kursağında kaldı. Çünkü ona değil, yan masadaki birilerineydi bu sözler.

“Nasıldı bugünkü yarışlar?”

“Sormayın ...”

Kuşkusuz insan ilişkisi onun yaşamının da en temel öğelerinden birisiydi. Ama havadan sudan başlayıp, başladığı gibi süren bu sohbetler... Nereye varacağı belli olmayan, belki de bir yerlere varması özellikle istenmeyen sohbetler... Tatil köyünden ayrılırken “Siz de mi ayrılıyorsunuz bugün” denildiğinde sona eren... Bu da gerekli kuşkusuz. İnsanların birbirlerinden sabahları “günaydın”ı, akşamları “iyi akşamlar”ı esirgediği bir ortam da doğru değil... Ama nedense bu ortam, belki de isteyerek gelmediği için onu ısıtmıyordu bir türlü...

Yemeğini ağır ağır yerken, çevreyi de gözlüyordu. Bu insanların hepsi iyi, hepsi kötü, hepsi kendine göre olamazdı. Olması da beklenemezdi. Ama dinlence onun ille de yeni ilişkiler arayacağı bir ortam değildi. O nedenle kendine kaldığında sessiz ve az insanlı ortamlardaki dinlenceleri yeğliyordu.

Yemekten sonra odalarına gittiler. Elini yüzünü yıkadı ve yatağa uzandı. Konuşmuyorlardı. Eşi de uzanmıştı. Yan gözle onun ne yaptığını gözlüyordu. O ise göz kapaklarını indirmiş, görüntüde uyumaya çalışan, gerçekte bütün duyargalarıyla uyanık, düşünüyordu. “Düşünmesene” diyemiyordu kendisine. Kendi düşünceleriyle baş başayken, bir el değdi bedenine. Bir tüy gibi gezinmeye başladı. Kanında çekilmeler, adalelerinde kasılmalar... Bırakmıyordu kendisini, el de onun bedenini... Düşünceleri terk etti beynini. Duyguları ayağa kalktı. Kedi sessizliğiyle yanaşıp yatağına giren eşinin bedeni değdi kendisine. Klima bu sıcaklığı soğutmaya yetmedi.

Gözlerini hiç açmadan, kulaklarını bahçedeki ağustos böceklerinin korosuna kilitleyerek, bedenini bir temaslar denizine terk ederek yaşamaya başladı anı. Eller karşılıklı hassas yerlere değdikçe şehvet doruklara çıkıyordu. Aynı anları yaşamamanın yarattığı güdülenme, olayı yumuşaklıktan çıkarıyor, vahşileştiriyordu. Ses telleri, ellerin arayışlarına kilitlenmişti. Uzasın istiyordu bu alt üst oluşlar... Bu an

bitmesin, akşam olsun, sabah olsun istiyordu. Bir okyanusta kulaç atarcasına, yeniden keşfediyordu eşinin duygularını...

Terlediklerini duyumsadı... Gevşediklerini... Kendilerini bıraktıklarını duyumsadı. Başa döndüklerini... Parmaklar yeniden sessizleşmişti. Parmaklar, suskun bir arayış yoluna düşmüştü. Sesler yine tellere geri çekilmişti. Saçlar boyun altında hareketsiz, uçmadan, nasıl dağıldıysa öyle duruyordu. Yatağın üzerinde ve yerde dağınık iç çamaşırları... Klimanın sesi sarmıştı ortalığı yeniden. Ağustos böcekleri de susmuştu... Sanki camdan gizlice izledikleri bu anının sarsıntısına girmişlerdi... Yan odalardan konuşma sesleri geliyordu.

Gözlerini açtığında yanında eşi yoktu. Saate baktı. Üçe geliyordu. Gözlerini tavana dikti. Gülümsedi. Aslında mutluydu. Ama...

Ağır ağır kalktı. Çıplak bedenine mayosunu giydi. Öğlen uykusunun mahmurluğunu atmak için elini-yüzünü yıkadı. Alacaklarını aldı. Odadan çıktı.

Eşini eliyle koymuş gibi bulmuştu. Kendisi yoktu, ama eşyaları, geldikleri günden beri değişmeyen şemsiyenin altında, şezlongun üzerindeydi. Belli ki denize gitmişti. Yüzenler arasında onu aradı. Canı nedense hemen denize atlamak istemedi. Çevreyi seyretmeye koyuldu.

İskele üzerinde yatan insanlar, iskeleden atlayan insanlar... Su kayağı için sıra bekleyenler, yan tatil köyünden hareket eden deniz paraşütü... Muza binenlerin, özellikle çocukların “Bananayı açıkta devir, ne olur,” yakarışları... Her yanda hareket vardı. İnsanların bir bölümü sonuna kadar değerlendiriyordu var olan olanakları. O ise elinde kitapları ve havlusuyla yetinmeye çalışıyordu. Bu ek aktivitelere katılma konusunda ruhu bir dama taşından farksızdı.

Eşi geldi o bunları izlerken. Hafif dudaklarından öptü taze tuzlu serin ıslak dudaklarıyla. Havlusunu aldı. Kurulandı. Güneş yağını çıkardı. Kritik yerlerine sürmeye başladı.

O ara cep telefonu çaldı. İkinci çalışta açtı. En samimi arkadaşıydı.

“Naber Onur? Neredesin?”

“...”

“Ne zaman çıktın Asos’tan?”

“...”

“Marmaris’e mi? Bozburun’a? Sen sakinliğe kaç gün dayanacaksın ki?”

“...”

“Sonra Bodrum’a mı? İki gün dinlenip, enerji toplayacaksın...”

“...”

“Ne zaman döneceksin İstanbul’a? Bodrum’u yaşamadan dönmeyi diyorsun... İyi... Aman dikkatli yolculuk yap...”

Arabasına atlayıp dinlenceye çıkan arkadaşlarıydı arayan. Gezerek dinlence yapıyordu. Kendisinin bu olanağı yoktu. O nedenle de tam özgür sayılmazdı.

“Kimdi arayan?” diye sormadı eşi. “Nasıl geçiyormuş dinlencesi Onur’un?” diye sordu. Anlattı o da...

“Bizim de bir arabamız olsa iyi olmaz mıydı?” dedi. Suskunluk yanlarına geldi oturdu bundan sonra. Kalkmadı...

Konuşmasız geçen öğle sonrasının ardından, sakin akşam yemeklerini de yediler. Havuz kenarında bir şezlongun üzerine oturdular. Aydınlatılmış su, tarifsiz bir mavilik içinde... Sessiz... Arınıyor, yarınki müşterileri için.

“Dinlence beğenilerimiz farklı demiştin ve susmuştuk öğleye doğru.”

Eşinin sohbeti buradan girmesi şaşırttı onu. Bu giriş beklediği bir giriş değildi. Ama sohbeti buradan sürdürme isteği hoşuna gitti. Söylev duygusuna kapılmadan bir şeyler söyleme arzusu kabardı.

“Soruyla başlayayım mı?”

“...”

“Nedir dinlencenin anlamı?”

“...”

“Bana sorarsan monotonluktan kurtulmak... Bir yıl boyunca işinde-gücünde iyice monotonlaşan yaşamına, yaşamının sürdüğü mekânların dışında bir yerde yeni bir güdülenme sağlamak. Bir yılını, yaşadıklarını,

yaptıklarını, yapacaklarını düşünmek... Bedenindeki elektrikleri boşaltmak...”

Eşi ciddi biçimde dinlemeye koyulmuştu. Seviyordu onu. Kendisini sürekli geliştirme çabalarını seviyordu. İnsanlarla ilişkilerindeki tutarlılığı, yerine ve ortamına göre eğlenmedeki coşkularını, paylaşma çabalarını, uğraşlarını... İyi bir insandı o. Geçmişinde zor bir yaşam süreci olsa da kendine değişen koşulların içinde hep bir yerler bulmuştu. Tanıdığı ilk günler soğuk bir insan gibiydi. Ama aslında yüreğinde gizli bir sıcaklık vardı. Gün ışığına çıkamayan, sözlere dökülmeyen, ancak duyumsanan...

“Kapıdan içeri girdiğimizden bu yana her şey o kadar standart ki... Yani ikinci gün monotonluk başlıyor. Sabah kalkış, kahvaltı, deniz-havuz, animasyonlar, öğle yemeği, aynı şezlong, aynı masa, aynı eğlence, aynı komşu, aynı ağaçlar, aynı deniz... Ne bileyim? Biz yaşamımızdaki monotonluğu kırmak için dinlenceye çıkmışken, aynı tuzağa düşmüş olmuyor muyuz?”

“Ama her ortam senin istediğin gibi olamaz ki? Biraz da sen bu farklı ortamlarda dinlenmenin yollarını bulsan iyi olmaz mı?”

“Nasıl yani?”

“Canım sen de kendi standartlarının dışına çıksan... Kendini buna zorlasan... Ortamın olanaklarından kendince yararlılasan... Seni buradaki kurallar sıkıyor biliyorum. Ama sen de buraya kendi ilkelerinle, yani kurallarınla gelip, onlarla geri dönmüş olmuyor musun? Geçici de olsa onları tatil köyünün kapısında bıraksan. Ne bileyim...”

“...”

“Biliyorum, bu animasyonlar sana komik geliyor. Bu bağımlılık da seni rahatsız ediyor. Senin özgürlüğüne düşkünlüğünü biliyorum. Belki araba olsa...”

“....”

“Sen ne kadar monoton olmayan duygularla buraya geldin ki, burayı monoton buluyorsun?”

Eşinin dalıp gittiğini fark etti genç kadın. Sustu. Onu izledi bir süre. Sonra elinden tuttu ve “Yürüyelim mi?”, dedi

Kalktılar. Eşi tüm civelekliğiyle ona yaklaştı. Elleri kenetlendi. Hava yeni yeni “karardı” denebilecek kıvama gelmişti. Bu tatil yerinin gündüzden sonraki tatlı esintisi okşuyordu bedenlerinin açık yerlerini. Ay ufukta bir meşe ateşi koru kadar kızıl doğmaya başlamıştı. Bütündü. Denizin bittiği yerde, ufukta yalnız bir kor parçası... Güneş yerini bir nöbet değişimi gibi aya bırakmıştı. Güneşin ışığı dünyaya yetiyordu. Ayın ki ise kendisine... Ama şimdiki ateşi, akşamın şöminesine yerleşmişti. Işığı kendine yeten bir yalnızlık içinde olsa da karşısına kurulan bu insanlara yuvarlak bir tabak dolusu kızılık sunuyordu. Kendi dünyasında adım adım yükseliyordu... Gökyüzünde dinlence niyetiyle gezinen bulutlar... Belli ki öylesine uğramışlardı bu yöreye... Uzaklarda tek tük ışıklar... Sandal, balıkçı, yat, ne dersen... Karanlığın içinde kayıyordu...

Yürüyorlardı ağır adımlarla. Kadın başını onun omzuna koydu. Genellikle kadınlar başlarını sokulgan duygularla o omuza koyarlardı. Omuzlar sevginin taşıyıcıları olarak mutluydular bu sokulganlıktan... Sonra parmakların kilidini çözerek onun beline sarıldı. Şimdi elden değil belden kenetlenmişlerdi. Bu yol bitmemeliydi artık. Tatil köyünün setüstü gibi yolunda ileri-geri yürümeye başladılar. Sonra bir bitkinin dibindeki bankın üzerine oturdular. Onlar için konulmuştu sanki.

Kadın ellerinden tuttu. Gözlerinin taaa derinliklerine baktı eşinin. “Anlıyorum sessizliğini” dercesine dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Ayın kızılığı ısıtmıştı akşamlarını. Dudaklar birbirlerini yokladılar bir süre. Birbirini tanıma niyetiyle yokluyorlardı sanki. Yeni tanışan iki insan gibi, en ince ayrıntılarına kadar sürdü yoklamaları... Sonra ikisi aynı duyguyla ve sert biçimde sarıldılar birbirlerine... Eller, duyguların emrine girmişti. Bedenler tek beden olma çabasıyla sokuluyordu birbirine. Yanlarından geçenler mi varmış, dertlerine değildi.

Nefeslerini yatıştırmak için omuz omuza geldiklerinde, ay kızılığını sarısına bırakmıştı. Ufuktaki yalnızlığından kurtulmuş, ufuk çizgisinden kıyıya kadar yolunu yapmıştı bile. “Oturmayı bırakın, yürüyün” diyordu. Ay Yolu, ışıklı taşlarla döşenmiş bir su yolu... Tam o yola koyulacakken,

yine akşamı yırtan o iğrenç ses yükseldi. Manzara sarsıldı bu iğrençlikten. Ay gözlerini ve kulaklarını kapattı...

“İyi akşamlar bayanlar-baylar, hallo ladies and gentlemen, guten abend meine damen und herrn... Şu an saatler 21.20 ve şovumuza yalnızca 10 dakika kaldı...”

Büyü yine bozulmuştu. Şehvetten gevşeyen bedeninin kasıldığını fark etti... Yaşadığı bütün duygular, yoğunluk, şehvet, arzu ayaklarına doğru kaydı ve toprağa inip kayboldu... Ruhsuz bir bedenle oturuyordu sevgili eşinin yanında...

Monoton yaşantısını özlediğini düşündü bir an...

Ne yapacağını şaşırılmıştı. Ne diyeceğini.

Hareketsizliğe tutsak olmuştu.

Eşi, “Hadi gidelim buradan,” dese, on dakika içinde terk ederdi burayı...

olmak ya da olmamak

İngiltere’de okumanın ve bir süre çalışmanın kazandırdığı mı, yoksa bulaştırdığı mı desem, işten sonra birkaç kadeh atıştırmadan eve gitmiyorum. Aynı bara takılıyorum genellikle. Bu da alışkanlık. Ayaklarım buraya getiriyor beni. Aynı koltuğa oturuyorum. Sanki sonsuza kadar rezerve etmişim gibi. Bu da popo alışkanlığı olmalı. Ve bir sipariş vermeden geliyor içkim, cin-tonik. Ne güzel. Seviyorum cin-tonik içmeyi. Cinin aroması hoşuma gidiyor. Diğer aperatif içkileri de denedim. Ama bunda karar kıldım. Kolay kolay değiştirmiyorum.

Bugün de otomatik olarak yerime oturdum. Birkaç dakika geçti, ama içkim gelmedi. Şaşırdım. Ekranını kaydırıp durduğum cep telefonumdan kafamı kaldırdım. Garsonla göz göze geldik. “Buyurun” dedi. “Cin-tonik” dedim, “Memet yok mu?” Gözlerinin içi gülen garson, “Hasta, birkaç gün gelemeyecek,” dedi. Birinci kadehim genellikle yerime ısınmakla geçer. Boğazımın kuruluşunu gidermekle. Sonra yaşamın içinde gezinmeler başlar. Her gün. Aynı şeyler değil kuşkusuz. Ayağıma takılan konuları bara her gün taşıdığım da olur. Barın tezgâhında bana bakarlar. Bakışırız. Bugün dağınığım biraz. Daldan dala zıplayan bir serçe gibiyim. Tedirgin yer değiştirmeler. Çevreyi gözlemeler. Öbür dala geçmeler. Rüzgârın dalları sallaması. Denge kayıpları. Düşecekken uçma, öbür dala konma. Duramıyorum yerimde. Bir konuya odaklanamıyorum.

Üçüncü kadehte kendimi İngiltere’de buluyorum; Stratford-upon-Avon’da, Shakespeare’in doğduğu kentte. Yer bulduğum ilk uçağa atlayıp geldim. Önce bir şeyler atıştırdım. Sonra Henley Street’te bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Derin derin nefesler aldıktan sonra Shakespeare’in doğduğu evin önüne geldim. Ahşap karkas bir bina. Dört

yüz elli yıllık bir yapı olduğunu biliyorum. Kapıdan içeri giriyorum. Gıcırdayan ahşap merdivenlerden üst kata çıkıyorum. Sanki beni bekliyormuş, birden karşımda duracakmış gibi bir duygu içindeyim. Heyecan da denebilir. Kalbimi yokluyorum. Hızlanmış. Her an koluma girmesini bekliyorum. Bir an önce oturmak, gelme nedenimi açıklamak. Odasına giriyorum. Çalışıyor. “Zamanınız var mı?” diyorum. “Çalışıyorum şu an. Bu oyunu yetiştirmem gerekiyor” diyor. Bakmıyor bile. Haklı. Randevusuz gelmişim. Çat kapı girmişim. Sanki babamın evi. “Ama ben üç bin kilometre yol kat ettim sizi görmek için” diyorum. O zaman kafasını kaldırıp bakıyor yüzüme. Bakıyor. Bakıyor. Emin olmak ister gibi. Sonra oturmamı işaret ediyor. Zamanımın olmadığına farkındayım. Konuya giriyorum hemen. “Tiradı yazmak kolay,” diyorum. Olmak ya da olmamak, Bütün sorun bu... “Ne demek istedin üstadım?” diye soruyorum. “Bunun için mi geldin üç bin kilometre öteden?” der gibi bakıyor. Gözlerimin dibine dibine bakıyor. Derin ve dokunaklı. Açık alınının altında belli belirsiz kaşlarına takılmadan ben de onun gözlerine bakıyorum. Bıyıkları, sakalı beni ilgilendirmiyor. Ya dudaklarının arasından çıkacak duymak istediğim sözler ya da göz bebeklerinden süzülecek iletiler. Gözlerindeki sinsi gülümsemeyi fark ediyorum. Dudakları durgun bir okyanus gibi kıpırtısız. Ben sabaha kadar konuşacağını düşünürken, susuyor. Kafayı yiyeceğim. Ben bu suskunluğu izlemek için mi geldim buraya? Bunca yolu bunun için mi teptim? Konuşmuyor adam. Yakasına sarılıp, “Konuş, işaret ver” diye sarsmak geliyor içimden. Ne yararı olacaksa? Olmak ya da olmamak... Yani ben buradayım işte. Yaşamımda olmamayı istemiyorum, ama olmak nedir? Olmamak değil, belki olamamak olabilir. Ama olmakla olmamak nasıl ayırt edilecek? Olmamayı anlıyorum birazcık. Ölmekle özdeşleşmek o. Son, finito. Günün ortasında güneşin batması gibi bir şeyi neden isteyeyim? Ama çözemediğim, olmayı kim ölçecek? Yani bana kim, “Sen oldun artık” diyecek? Tiradı yazan eyyy Shakespeare, sen mi? Kim? “Hiç kimse” deme bana. Ben kendi kendime nasıl fark ederim ki olduğumu? Benim aynamın, içime yerleştirdiğim aynanın yansımalarını kim okuyacak? İçimi dışarı çıkaran ışınları kim ayırıştırarak? Yanıt istiyorum. Bunun için geldim. Bana beklediğim yanıtı vermeden dönemem geri. Aşağı inerim belki, ama bu sokaktan çıkamam. Ayrılamam. Yeniden gelirim geri. Yine çat kapı girerim içeri. Bana öyle susup yalnızca tebessüm etme sayın Shakespeare... İşin varsa gör.

Sahneye mi çıkacaksın? Çık, oyununu oyna. Yeni bir oyun mu yazacaksın? Otur yaz. Sen yazarken ben kalemlerinin ucunu seyredeyim. Belki benim için de bir şeyler yazarsın, dolaylı. Ya da bir imge, bir işaret dökülür ucundan. Anlamıyorsun beni. Ben evin önünden geçerken uğramadım sana. İstersen şimdi, şurada *Hamlet*'i tek başıma oynarım ben. Satır satır. Kişi kişi. Ama o tirada her gelişimde duruyorum. İlerleyemiyorum daha. Takılıyorum. O nedenle kulağıma mı fısıldarsın? Kendi kendine mi söylenirsin? Görmüyor musun, pür dikkatim. Damarlarım bile sana odaklandı. Kalbim bekleme modunda. Hadi, bir satır, bir açıklama... Unutma, olmayı konuşmaya geldim. Olmamayı değil. Bana bakıp olmamayı konuşursan, hiçbir şansım kalmaz. Tek yön aldım bileti. Gerçi hiçbir otele rezervasyon da yaptırmadım. O zaman peşinden ayrılmayacağım. Sen nereye ben oraya. Çok olmasa da henüz yaşadıklarım, hangi anlamla yüklü geride bıraktığım yıllar? Bir anlamsızlık mı yükledim yoksa? Anlam yüklemem gerekiyor mu? Bu nedenle mi, yüküm ağır? Ayıramıyorum. Bunu bilmeye hakkım yok mu? Sen de söylemekle yükümlü değil misin? Madem bu tiradı yazdın. Gerçi devamında bir şeyler söylüyorsun, ama onlar benim derdime çare değil. Olmak ya da olmamak, bütün sorun bu... Devamı nasıldı?

“Düşüncemizin katlanması mı güzel; zalim kaderin yumruklarına, oklarına,

Yoksa diretip bela denizlerine karşı;

Dur, yeter! demesi mi?

Ölmek, uyumak yalnızca!

Düşünün ki uyumakla yalnız;

Bitebilir bütün acıları yüreğin;

Çektiği bütün kahırlar insanoğlunun;

Uyumak, ama düş görebilirsin uykuda, o kötü!

Çünkü o ölüm uykularında;

Stırıldığımız zaman yaşam kaygısından;

Ne düşler görebilir insan, düşünmeli bunu.;

Bu düşüncedir uzun yaşamayı cehennem eden.

Kim dayanabilir zamanın kırbacına?”

Eeee? Sen bunları iş olsun diye yazmadın herhalde. Aklına öyle geldi diye? Seni tiyatrodan her akşam, hatta kerelerce dinleyenler de “yağmur sağıyor toprak kara bulutların memelerinden” diye dinlemiyorlar. O zaman... Bir de yoldan geldim. Yorgunum. Şimdi olmaz diyorsan, uzanacağım şu sedirin üzerine. Kirpiklerimin ağır hareketi, “Uyu” diyor sanki... Kusura bakma eyy Shakespeare!

Gözlerim yeniden canlandığında, fırlatıp attığında üzerlerine düşen kara şalı, garson, “Bir tane daha” diye sordu. Çevreye baktım. Geldiğimde dolu olan masaların çoğu boşalmış. “Saat kaç?” diye sordum. “On ikiye on var” dedi garson. Bir tane daha istedim. Garson raflara döndü. Cin şişesini aldı. Tezgâhın altından tonik şişesini çıkardı. Limon, buz... Seyrediyorum. Birden “Nasıl yani?” diye mırıldandım. Filmi geri sardım. Garsonun hareketlerini bir kez daha izledim. Şimdiki hareketlerini. Bıraktım ellerini. Yüzüne baktım. Yüzündeki tebessüm. Gecenin on ikisi. Gün devriliyor artık. Kaç saattir ayakta olan bu adamın somurtması gerekmez mi? “Kalksana be adam. Evin barkın yok mu” suratı yapması gerekmez mi? Şişeleri herhangi biçimde, hatta kabaca alıp, tezgâha sürmesi gerekmez mi? Cini bardağa döküşü. Ayarlar... Servis ediş. Bu adam olmuş. Olmamak diye bir sorunu kalmamış. Bu incelik, zarafet. Nasıl bir kendinden geçme hali bu? Ben sabaha kadar otursam, o da kalacak benimle birlikte. “Hadi, kapatıyoruz” demeyecek. Ya da ışıkları söndürüp yakmayacak. Adım gibi eminim. Bu garson “Benim de uykum geldi” kabalaşmasını hayatta göstermez. Benim yerime o gitseydi Shakespeare’in yanına, sanırım en fazla beş dakika içinde gönderirdi geri. “Senin işin tamam” derdi. Oysa ben günlerce bekledim sedirde, sokakta...

İşim yük bana. Şimdi anlıyorum. Sabahtan akşama kadar, her saniye bir kilo yük bindiriyor omzuma. Mesai bitiminde otuz ton yükü yüklenmiş olan ben, kambur biçimde geliyorum buraya. Yükümü atmak için. Yapayalnız oturup, çevreyi bile izlemeden, bardaklara sarılıyorum. Öküz gibi yaşıyorum yani. Ondan sonra Stratford-upon-Avon’a gidip çözüm arıyorum. Aslında Shakespeare tebessüm ederek vermiş yanıtı. Şimdi fark ediyorum. O tebessümün kopyasıydı garsonun yüzündeki. Tuvalete

gidebilsem, aynada suratıma bir baksam. İçimdeki aynanın yansımalarını görsem orda. Tahmin edebiliyorum. Karadeniz’de gemileri batmış bir adam suratı. Oysa bu garson yer çekimini alt etmiş gibi. Yürümüyor daracık alanda, uçuyor. Arka fonda da *Kuşu Göğü* çalışıyor herhalde. Ben duymuyorum. Hareketleri bir baletinkilerden daha incelikli. Ellerini uzatıp cin şişesini alışı, bardağa döküşü, bana ikram edişi... Adam çalışmıyor, dans ediyor. İşleyle kavgaya yapmıyor, aşk yaşıyor, sevişiyor. O sevişmenin hazzı, mutluluğu yansıyor yüzüne, gözlerine, dudaklarına... Olmak bu olsa gerek... Olmak bu...

Garsona işaret ediyorum. Hesabı istiyorum. Sekiz bardak içmişim. Para yok biliyorum. “İnşallah kredi kartını almışımıdır,” diyorum. Tabii ki içimden ya da kendi kendime mırıldanarak. Ceplerimi arıyorum. Bir ona, bir buna sokup çıkarıyorum ellerimi. Sonunda cüzdanı buluyorum. Kart içindeymiş. Garson pos cihazını getiriyor. O, işlemi yapmak için tuşlara basarken, ben ona, “Sen, olmuşsun,” diyorum, “Sen, olmuşsun...” Hiçbir şey anlamıyor. Az önce yüzündeki ifade, yerini şaşkınlığa bırakıyor. “Sen öğrettin bana...” demeye çalışıyorum. Gözleri büyüyor. Anlam veremiyor. “Bak sana çok önemli bir şey diyeceğim. Yaklaş bana.” Söyleyebilmişim ki, yaklaşıyor garson. İkimizden başkası duysun istemiyorum da zaten barda bizden başka kimse kalmamış. Olsun, yine de önlemimi alıyorum. Sesimi kısıyorum. Kulağına eğiliyorum, “Shakespeare yazmış. Ama sen öyle bir oynadın ki, o zaman anladım” diyorum.

Garson pos cihazını düşürüyor.

Bende film kopuyor...

Yazmaya Başlama Tarihi: 28.03.2017

Bitiş Tarihi: 08.04.2017

park yeri kavgası

Bir arife günü eşimle evde sakın sakın oturuyorduk. Telefonum çaldı. Yeğenim arıyordu.

“Teyze, burada bir adam arabamın lastiklerini indireceğini söylüyor,” dedi korkmuş bir sesle.

“Geliyorum,” diyerek yerimden fırladım.

Ayakkabılarımı giydim mi, topuklarına mı bastım, farkında değilim. Merdivenleri hışımla inip yola çıktım. Koşmadım. Ama hızlı adımlarla arabanın olduğu yere yöneldim. Arabanın nerde olduğunu sormadım. Çünkü kimin yaptığını tahmin ediyordum. Yeğenim Aylin arabanın başında bekliyordu. Uzaktan bile yüzünün sarılığını fark edebiliyordum. Çaresizliğin kalakalmışlığı. Adam da elinde bir tornavidayla duruyordu.

“Yine mi sen, piskopat,” diye bağırarak üzerine yürüdüm. Benim öfkemi anlamış olacak ki şaşırdı. Karısı mıdır nedir, bir kadın aramıza girdi.

“Yeter bu yaptıkların. Kaç kere söyledim sana bunu. Anlamıyorsun bir türlü. Nedir bu senden çıktıklarımız!” diye bağırıyordum, elimi kolumu sallayarak.

Arkamdan eşim geldi. O da sinirlenmiş durumdaydı. Ama yine de tane tane konuşmaya başladı.

“Ne söz anlamaz insansınız. Bunu size daha önce de açıkladım. Neden anlamamakta ısrar ediyorsunuz?” dedi.

Adam, “Bu park yeri bana ait,” dedi her sorun yaşadığımızda söylediği gibi.

“Bakın adınızı bile bilmediğim bey. Siz bu eve yerleştiginizde, yani yaklaşık kırk yıl önce belki kooperatif yönetimi bu yolları kamuya terk etmedi. Bunu bilmiyorum. Ayrıca o zaman bu yoldan kaç araba geçtiğini tahmin etmek zor değil. O nedenle belki site içi yollar olarak bırakılmıştı. Ama sonradan bu terkler yapıldı. Artık bu yollar site içi yollar değil, kamusal alanlar oldu. Sizin mülkiyetiniz, parselinizin sınırında bitiyor. Bu yaya kaldırımı da, bu yol da hepimize ait artık.”

“Hayır bana ait.”

Bunu anlamasının zor olduğunu bile bile, bir kez daha anlatıyordu eşim. Adam ruh gibi bakıyor, beyinsel fonksiyonlarının yavaşladığı boş bakışlarından ve davranışlarından anlaşıyordu.

“Siz bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorsunuz. Bu yol size değil, hepimize, hatta bu yol üzerinde oturmayanlara da ait. Bunu kabul edin artık. Bu nedenle boş bulan herkes arabasını buraya park edebilir. Sizin bu arabaya dokunmaya bile hakkınız yok.”

“Ben bana ait yere park ettirmem. Edenin lastiklerini de indiririm.”

Eşim sabırla sürdürüyordu açıklamalarını. Belki adam değil, ama yanında duranlar anlar umuduyla.

“Kimsenin lastiklerini indirme hakkınız yok. Çünkü kamusal alanda duran bir araca tecavüz edemezsiniz. Bu yolun artık kamuya ait bir alan olduğunu size belgeledik. Gidin kadastroya, tapuya, yol terkinin yapıldığını göreceksiniz. Ben belediyede çalışan bir mimarım. Harita mühendisi arkadaşlara özellikle inceledim. Onlar hem belediyede hem de kadastroda ve tapuda incelemeler yaptı. Oralardaki kayıtlarda bu yol sizin adınıza kayıtlı değil ki!”

Adamın ikna olmaya niyeti yoktu. Öyle ruhsuz, ölgün gözlerle bakıyor, düşmüş dudağı nedeniyle görünen dişleri arasından fısır fısır konuşuyordu. Sinir bozucu ve ikna edilmesi olanaksız, dinleyip dinlemediği belli olmayan, dinlese de anlama kapasitesinin ne olduğunu bilemediğimiz bir yaşlı olarak duruyordu. Demans durumunda bir yaşlıya, mevzuat açıklaması yapmanın anlamsızlığını bilsek de, başka çaremiz yoktu.

Ortalık biraz sakinleşmiş gibi görünürken, komşumuz Demir geldi. Ben onun geldiğini bile fark etmedim.

“Yetti senin yarattığın can sıkıntıları,” deyip adamın üzerine yürümez mi? Bunu neden yaptığını, ne olduğunu bile sormadan adamın üzerine yürümesini anlayamadım. Komşumuz olarak bizimle dayanışmasını mı gösteriyordu, daha önce o da mı benzer bir sorun yaşamıştı? Adamın yanında duran oğlu mu, damadı mı olduğunu bilemediğim biri, “Sen ne yapıyorsun, ihtiyar adama? Utanmıyor musun?” diyerek ona müdahale etmez mi?

Küçük çaplı bir arbede yaşandı. Neyse onlar da ayrıldı. Herkes birbirine bağırıyordu. İhtiyar adam, sanki hiçbir şey olmamış gibi, tepkisiz duruyor, arada bir,

“Burası benim arazim,” diyordu. O kadar. “Kırk yıldır bana ait, park ettirmem.”

Komşular camlara çıkmış, bazıları sokağa inmiş. Nerdeyse on beş-yirmi kişilik bir kalabalık oluşmuş. Tanımadığım bazı kişiler de ihtiyara karşı bir şeyler söylüyordu. Yani daha önce başka sokak sakinlerine de benzer davranışlar gösterdiğinden, karşıt cephesi geniş bir insandı. Sokakta tam bir şenlik vardı. Kimse de dağılmıyordu.

Birisi telefon mu etti, yoksa geçiyor muydu, bir polis arabası geldi.

İki polis arabadan indiler. Kalabalığa doğru gelmeye başlayınca, sesler daha fazla yükselmeye başladı. Sanki sesleri yükseltince haklılıklarını kanıtlayacaklarmış gibi. Yine bir gerilim oluştu taraflar arasında.

Polislerden biri, “Durun! Susun bakalım! Ne oldu burada, birisi anlatsın!” diye yüksek sesle bağırdı.

Bunun üzerine herkes konuşmaya, laf yetiştirmeye başladı. Kendi cephesinden ne olduğunu polislere anlatmaya çalışıyordu.

“Susun!” diye bir kez daha bağırdı polis.

Bundan yararlanarak, “Ben bu adamdan şikayetçiyim!” dedim, yüksek bir sesle.

Herkes bana baktı. Bu “şikayetçiyim” sözü ortama göktaşı gibi düştü. Ne diyeceklerini şaşırıldılar.

“Karakola gitmeden çözülecek bir sorunsu, burada çözelim yine de,” dedi polis.

“Hayır, gidelim karakola,” dedim, “Bu adam sözden anlamıyor.”

Araya hemen birileri girdi, “Adam yaşlı, bir daha yapmaz, bu seferlik...”

“Hayır, ben bunun kayıtlara geçmesini istiyorum.” diyerek ısrar ettim.

Bu kararlı tavrımı gören polis, “O zaman iki taraf da karakola gelsin,” dedi.

Biz kendi tarafımızdan iki arabaya doluştuk ve karakola gittik. Karşı taraf da geldi. Bir görevli, âmirin odasına girdi. Birkaç dakika sonra çıkınca, “Buyurun, âmirim sizi bekliyor,” dedi. Emniyet amirinin odasına doluştuk. Yaşlılar oturdu, gençler ayakta kaldık. On-on iki kişi vardık.

Âmir, otururken bile boylu poslu, gösterişli, fit bir adamdı. Dikkat çekiciydi. Yakışıklıydı da...

“Buyurun,” dedi, “Nedir sorun?”

Yine sokakta olduğu gibi herkes konuşmaya başlayınca, âmir kararlı, tok ve sakin bir sesle,

“Böyle olmaz,” dedi, “tek tek konuşmazsanız olmaz!”

Bu kez tek konuşmak üzere yine hep birlikte konuşmaya başladı.

Âmir sinirlendi.

“Lütfen bahçeye gidin. Biraz temiz hava alın. Orada çay ocağımız da var. Çay için. Sakinleşin. Öyle gelin,” dedi.

Hepimiz kös kös dışarı çıktık. Yarım saat sonra yine makamda buluştuk.

Bu kez şikâyetçi olarak bana söz verildi. Ben de anlatmaya başladım: “Bu ilk yaşadığımız olay değil. Bu yaşlı beyle aynı sokakta oturuyoruz. Aramızda yüz metre bile yok. Siz de biliyorsunuz. Bizim mahallede konutlar bile işyerine dönmeye başladı. Arabamız için park yeri bulmakta zorlanıyoruz. Bu beyin evinin önüne kendi ailesi dışında kim park ederse, çıkıp kavga ediyor. Oraya park edemeyeceğimizi söylüyor. Nedenmiş? Orası onun mülküymüş. Kaç kere anlattık, orasının yol olduğunu, yola terk edildiğini, artık kamusal alana dönüştüğünü. Ama

anlamıyor. En son yeğenim bir saat önce arabasını park ederken gelmiş, lastikleri indirmekle tehdit etmiş. Yeter âmir bey!”

“Yeğeniniz kim?” diye sordu âmir. Ben de Aylin’i gösterdim.

“Merhaba Aylin hanım,” dedi, âmir, “Olayı bir de sizden dinleyebilir miyiz?”

Aylin, sanki orada amirle ikisinden başka kimse yokmuş gibi, öne uzandı ve âmire anlatmaya başladı.

“Bayramın arife günü teyzemi ve eniştemi ziyaret etmek istemiştim. Çok severim de kendilerini. Sokakta eve yakın boş yere arabayı park ettim. Arabadan almam gerekenleri topladım, kafamı arabadan çıkardım, arabanın yanında bu bey –parmağıyla yaşlı beyi gösteriyordu- duruyor. Korkuyla irkildim duruşundan. ‘Buraya park edemezsin,’ dedi. ‘Nedenmiş o?’ diye sordum, ‘Sokak değil mi, her yere park ederim.’ ‘Edemezsin,’ dedi, ‘Burası benim evimin önü. Hem biraz sonra oğlum gelecek, o park edecek.’ Ben de ‘O da bulduğu yere park etsin,’ dedim. Ama bu, işaret etti yine, ‘Hayır,’ diye ısrar etti, ‘Park edersen, ben de lastiklerinin havasını indirim.’ Tepem attı. ‘Havalarını indir de göreyim,’ dedim. O da siboplara saldırınca, teyzeme telefon ettim. Olay bundan ibaret, sayın amirim.”

Aylin bunları anlattı da, âmir dinlemiyormuş, seyrediyormuş gibi geldi bana. Öyle bir trans durumundaydı ki, benim gözlemimce.

Aylin’in anlatması bitince, “Bakın, hepiniz Aylin hanım gibi anlatın. O zaman sorun kalmaz.”

Sonra karşı taraf, deyim yerindeyse savunmalarını yaptı. Ardından âmir toparlamak için söze başladı.

“Bu tür olaylar yalnız sizin sokağınızda değil, mahallemizin her yerinde yaşanıyor. İnsanlar yola bazı şeyler koyarak kendileri için kapatıyor. Belediyeye bir ecrimisil ödeyenlerin dışında, kimsenin yola bir şeyler koyup kapatma hakkı yok. Çünkü yollar herkese açık alanlar. Yasa sınırları içinde herkesin yolları kullanma hakkı var. Kimsenin de bunu engellemeye yetkisi yok. Anlıyor musunuz beni?”

Herkes başını salladı.

“Bu nedenle burada yasal bir işlem yapmayacağım. Ama böyle bir olayın bir daha yaşanmasını da istemiyoruz. Tamam mı Hüsamettin Bey?”

Yaşlı adam boş boş baktı. Onun yerine yanında gelenler başlarını salladılar.

“Ayrıca Aylin hanımı üzümüştünüz. Sizin yaşınızda bir insana yakışır mı bu?”

Bunları söylerken Aylin’in gözlerinin içine bakıyordu. Sonra bana döndü, “Siz de tatmin oldunuz mu Filiz hanım?” diye sordu nazikçe.

Ben de, “Evet, teşekkür ediyorum. Boşuna meşgul ettik sizi,” dedim.

“Aylin Hanım, siz de bundan sonra böyle bir sorun yaşarsanız doğrudan beni arayın. Telefonum burada var,” dedi ve kartını verdi Aylin’e.

Aylin “Teşekkür ederim,” dedi.

Hepimiz kalktık.

Âmir, “Aylin Hanım zamanınız varsa bir çayımı için,” dedi.

Aylin de, “Sonra uğrarım size,” diyerek vedalaştı.

Kalkıp eve geldik. Bir çay demledik kendimize gelmek için. Tam sakinleşmiş ve rahatlamış, olayın keyfini süreceksen, kapı çaldı. Eşim kapıyı açtı.

“Filiz Hanım’la görüşebilir miyim?” diyen bir erkek.

Sokakta bu olaylar olurken, tanıdığım polis memuru Cengizhan Bey’i aradığımı unutmuştum. O gelmişti. Daha önce bir işimiz düşmüştü. O da “Başım sıkışınca aramamı” söylemişti. Aramıştım, gelmişti. İzin günümüştü meğer. Buna karşın sivil giysileriyle gelmişti.

İçeri davet ettik. Aylin bir çay ikram etti. Olayı başından sonuna kadar bir kez daha anlattık, bütün ayrıntılarıyla. Çayını içerek dinledi. Biz de sakinleştiğimiz için bir gerilim olmadan olayları kendisine aktarmış olduk. Zaten yapılacak bir şey de yoktu. Emniyet amiri gereken uyarıları yapmıştı. O nedenle sohbet havasındaydık.

Cengizhan Bey, durduk yerde, “Aslında bu tür insanlara ders vermek gerekir,” dedi. Biz de bunu olurladık. Ama burada durmadı, düşüncelerini açıklamayı sürdürdü.

“Adam seni tehdit ediyor ya, lastiği indiririm diye, sen daha fazlasını yapacaksın ki akıllanacak. Örneğin, alacaksın eline sağlam bir kesiciyi, parçalayacaksın onun lastiklerini...”

Susmuş, hayretler içinde bakıyorduk. Tam “olayı geride bıraktık” derken, bizi yine gerginliğin içine sürüklüyordu. Sonunu nasıl getireceğini bilemediğimizden, dinliyorduk. Ama öyle bir ruh durumuna bürünmüştü ki, sanki elinde gerçekten bir bıçak ya da kesici bir şey vardı. Onu, arabanın lastiğine vuruyordu. Kolunu yukarıdan aşağı öyle sert hareket ettiriyordu ki, “Bummm!” diye bir sesi duymak her an olasıydı. Şöyle biraz geriye çekilmiş, hatta kulaklarımızı kapatmak üzereydik. Polis Cengizhan durmaksızın lastiklere vuruyor, vuruyordu.

“Ama”, dedi, “Bunu karanlıkta yapacaksın, ki arkanda iz bırakmayacaksın... Dersini böyle vereceksin...” Bu düşüncesiyle övündüğünü belli edercesine, belden üst kısmını şöyle bir dikleştirdi. Göğsünü öne doğru şişirdi.

Çatmıştık. Biz intikam duygusu içinde değildik. Öyle bir kültürümüz de yoktu. Yasal sınırlar içinde haklarımızı arıyorduk o kadar. Nerden çıkmıştı şimdi bu?

Polis memuruna telefon ettiğime bin pişman, susmuş kalmıştım. Eşim bana sinir olmuştu belli ki. Adamın bu yaklaşımlarından çıkıp başka bir sohbe geçmek için çabalıyordu. Neyse ikinci çayını içtikten sonra gitmek için kalktı. Kendisine teşekkür edip kapıyı kapattım. Sonra hepimiz koltuklara, kanepeye attık kendimizi ve gülmeye başladık.

Bu olaydan birkaç gün sonra arabayı yine oraya park etmek zorunda kalmıştım. Sokakta başka yer yoktu. Kapıları kapatıp eve yöneldiğimde, yan binanın balkonundan bir kadın bana seslendi; “Siz ne yaptınız da o arabayı oraya park edebildiniz?” Ben de “Nasıl yani?” dedim. “Ben park edince bir yaşlı bey çıkıyor. Her keresinde kendisiyle tatsızlık yaşıyorum da...” dedi. Ben de, “Karakola bir gitmeniz gerek...” deyip yürüdüm.

Galiba kadıncağız ne dediğimi anlayamamıştı. Arkamdan şaşkın şaşkın baktığını fark ettim, yan gözle bakınca...

Yazılış Tarihi: 15.02.2018

piyanist ve çoban

Afrodisias amfiteatrın sahnesine piyano yerleştirilmişti. Bembeyaz günün içinde simsiyah ışıldıyordu. Ünlü piyanist, yarın vereceği konser için bu akşamüstü bir prova yapmak istemişti. Seçtiği enstrümanın en zor yanı taşınmasıydı. Hani “Çıkarayım da kabından, çalayım” cinsinden bir enstrüman değildi bu. Bir keman, bir flüt çalsa, çantasını as omzuna, nerede istiyorsan orada çaldı. Ama piyano... Yükleme... Taşıma... İndirme... Kurma... Akort etmek... Korumak... Hepsi başka dertlerdi.

İşte piyano buraya getirilmişti ve sahnenin ortasında kendisini bekliyordu. Onun ellerini, parmaklarını, duygularını... Ruhunu katmasını bütün notalara... Bu çağırışı çoktan almış olan piyanist sahneye geldi. Piyanonun çevresinde bir kedi yumuşaklığıyla gezinirken, avucuyla bir kadını okşar gibi okşadı, “Ben geldim,” dercesine. Sahnenin kenarında birkaç organizatör; bir kusur, bir eksiklik bulacak diye tedirgin ve gergin duruyordu. Günlerden cumaydı, tiyatro ziyarete kapanmıştı.

Kapağı açtı. Sonra taburesine oturdu. Konsantre olmak için şöyle bir çevreye, sonra da gökyüzüne baktı. Akşam yıldızını mı aradı nedir? Aslında bir şey görmek için bakmıyordu. İçine dönmeye, derinleşmeye çalışıyordu belki de. Görme sinirleri de iç sese odaklanmalıydı. Ama daha odaklanamadan bir şey fark etti...

Amfiteatrın üst bölümünde, bir delikanlı oturuyordu.

Piyanist parmaklarını tuşların üzerinde gelişigüzel gezdirdi. Sonra durdu.

Yukarıya bakarak, “Ses geliyor mu?” diye seslendi.

“Evet, yanımda gibi,” diye yanıtladı yukarıdaki delikanlı.

Tüm amfiteatrda çınladı delikanlının sesi. Böyle bir tiyatrodaki gizli saklı sohbet edilemezdi zaten.

“Sen tiyatroyu mu gezmeye geldin?” diye sordu piyanist.

“Hayır,” dedi delikanlı, “Sizi dinlemeye geldim...”

Piyanist, işaret parmağıyla kendini göstererek “Beni mi?” diye sordu, sessiz.

Delikanlı da işaret parmağıyla onu göstererek, “Sizi” dedi, sessiz.

Piyanist şaşkın, ama yüzünü dolduran tebessümle piyanoya döndü. Ellerini hafifçe kaldırdı ve parmakları bereketli bir yağmur gibi tuşların üzerine yağmaya başladı.

Delikanlı piyanistin diyalogundan aldığı cesaretle, ses çıkarmamak için ayakkabılarını bile eline almış durumda, aşağı merdivenlere kadar indi. Adını hep duyduğu, televizyonda gördüğü piyanist, hemen önündeydi. Aralarında kimsecikler yoktu. Ellerini, parmaklarını görüyordu. Gözlerini göremiyordu, çünkü onları kapatmış biçimde çalışıyordu. Yalnızca çalmıyordu, dans ediyordu, geriye doğru kaykılıyor, tuşları öpecekmiş gibi eğiliyor, sanki bir şeyler fısıldıyor, boşluğun sessizliğini dinliyordu.

Piyano sesi, amfiteatrın yüzyıllardır yerinde sabit duran taş merdivenlerinde geziniyor, esen rüzgârın yardımıyla tiyatroyu aşıp kırsala yayılıyordu.

Boş zamanlarının büyük bölümünde evlerine giren çok kısıtlı gelirin kaynaklarından biri olan hayvanları otlatmaya çıkaran Çoban Ahmet, yanaklarını avuçlarına almış, dirseklerini dizlerine dayamış, dalmış, hayallerinin gerçek olmasına inanamamış biçimde dinliyordu.

Çalmaya başlamadan önce ayrı iki varlık olan piyanist ve piyano, çalmaya başladıktan sonra tek bir varlık olmuşlardı. Gözler kapatılınca ortada yalnızca sesler kalıyordu.

İki bin yıldır bu sahnedeki sesleri dinleyen oturak taşları, şu gösteri meydanı, sahnenin arkasındaki sütunlar şimdiki sesleri en az Çoban Ahmet kadar dikkatle ve hayranlıkla dinliyordu.

Ahmet ne yaşadığını anlatamayacak kadar kendinden kopmuştu. Hani kendisi de klarnet çalar, ses çıkarırdı ya...

Bu sesler ona göre olacak sesler değildi.

Düşünmeyi, bir şeyler anımsamayı bıraktı... Kendini seslere ve melodilere teslim etti...

Ne kadar sürdü bu özel dinleti bilmiyordu. Sanki tiyatronun kurulduğu günden bu yana piyanist çalıyor, o da dinliyordu. Sesler kesilince gözlerini açtı.

Piyanist tabureden kalkmış, özenle piyanonun kapağını kapatıyordu.

Hiçbir şey söylemeden Ahmet'e yöneldi. Merdivenleri çıktı ve yanına oturdu.

"Nasıl buldun?" dedi.

"Nasıl bulabilirim?" dedi Ahmet.

"Yarın akşamki dinletim Mozart ağırlıklı," dedi ve "Mozart'ı duydu mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı Ahmet.

"Benim çok hayran olduğum ve çok severek çaldığım bir besteci," dedi piyanist.

Ahmet, "Ama bir parça özellikle çok hoşuma gitti," diyerek, parçayı mırıldanmaya başladı.

Piyanist şaşkınlık içinde onun mırıltılarını dinledi. Bitirmesini bekledi. Ahmet'in sanki notaları hecelemeye çalışır gibi, atlamadan mırıldanması karşısında ne diyeceğini bilemedi.

"Mozart'ın 12 nolu piyano konçertosu," dedi.

"Kelebek gibi kanatlanmak geçti içimden," dedi Ahmet, "O müzikle Geyce Köyü'ne yürüyerek değil, uçarak giderdim."

"Demek senin de müzikle bir bağın var," dedi piyanist.

"Evet, ben klarnet çalıyorum, ama gizli," dedi Ahmet.

"Nasıl yani?"

“Annem yasakladı bir şey çalmamı.”

“Nedenmiş o?”

“Şey... Nasıl desem? Benim babam çok iyi klarnet çalarmış. Kasabada bir meyhanede klarnet çalıyormuş, bir masada. Nasıl olduysa bir kavga çıkmış. Birisi silahını çekmiş. Yanlışlıkla babam vurulmuş ve ölmüş. Ben iki yaşındaymışım. Bu nedenle annem beni müzik aletlerinden uzak tuttu hep.”

“Klarnetin yanında mı?”

“Evet... Birkaç yıl bayramlarda topladığım harçlıkları biriktirdim. Sonra şehre indiğimde, gizlice aldım klarneti. Hep yanımda taşıyım. Annemin onu bulmasından korkuyorum. Bu nedenle hep heybemde ya da çantamdadır... Şey bir şey diyeyim mi! Ben bu sahneye yabancı değilim,” dedi Ahmet, ama utancından başını öne eğdi. Sonra piyanistin yüzüne bakmadan, “El ayak çekilince fırsat buldukça gelir, bu sahnede klarnet çalarım ben. Köyde kimse bilmez klarnet çaldığımı. Kendi kendime çalarım.”

“Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun?”

“Üniversite sınavına girdim. Sonucunu bekliyorum.”

“Ne olmak istiyorsun?”

“Bütün derslerim iyi. Ama matematiğim özellikle iyi olduğundan öğretmenlerim mühendis olmamı istiyor.”

“Sen peki?”

“Doktor... Kısmetse yani.”

“Neden müzisyen olmuyorsun?”

“Müzisyenlik karın doyuruyor mu? Benim para kazanıp anneme bakmam gerek...”

Sustu piyanist. Bir şey demedi. Ahmet’in gözlerinin içine baktı. Sıcacık bir tebessümle yanıt verdi ona. Sonra, “Bana biraz klarnet çalar mısın?” dedi.

“Size mi?” dedi Ahmet.

İşaret parmağıyla kendini gösterip “Bana” dedi, sessizce.

Sonra aynı parmakla sahneyi gösterip “Orada” dedi, sessizce.

Ahmet heybesinden bir bez torba çıkardı. Özenle açtı. Klarnetin beş parçasını birbirine geçirerek enstrümanı oluşturdu. Heybeyi taş basamağın üzerine koydu. Sahneye inmeye başladı. Ayakkabılarını bile giymemişti. Birkaç kez sendeledi. Heyecandan şaşkınlaşmıştı da. Piyanonun yanına geldi. Piyanist cep telefonu ile fotoğrafını çekti. Sonra “Hadi başla,” işareti yaptı eliyle.

Ve Ahmet klarneti üflemeye başladı.

Bu kez piyanist yanaklarını avuçlarına almış, dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini açmış dinliyordu.

Çaldı, çaldı. O da kendinden geçti. Çalarken sağa sola, öne arkaya sallandı bedeni. Rol olarak değil, kendiliğinden. Bir süre sonra üflemeyi kesti Ahmet ve piyaniste baktı.

Piyanist Ahmet’i ayakta alkışlıyordu. Ve alkışa tiyatronun yüzlerce yaşında olan taşları karşılık veriyordu.

Ahmet buna inanmadı. Yerinde hareketsiz dururken piyanist çoktan yanına gelmişti.

Yeniden piyanonun taburesine oturdu. Kapağı yeniden açtı.

“Sen şimdi içinden nasıl geliyorsa, buna doğaçlama diyoruz, klarneti çal,” dedi, “Ben sana piyanoyla eşlik edeceğim.”

Tiyatro kurulalı beri böylesi bir düete sahne olmamıştı. Havanın hafif kararmaya yüz tuttuğu bu anda, sahneyi ateş böcekleri kaplamıştı. Haber mi almışlardı, sesleri mi duymuşlardı? Çevrelerinde ateş böcekleri alev kırmızılarını parlatırken, piyanist ve çoban kendilerinden geçmiş, müziğin aşkınlığında maddi varlıklar olmaktan çıkıp melodiye dönüşmüşlerdi.

Ahmet müziğini kestiğinde, eşlikçisi piyanist de hemen durdu.

Yerinden kalktı ve canı gönülden onu kucakladı.

Ahmet piyanistin kolları arasında ne yapacağını şaşırılmış dururken, piyanistin kulağına, “Bence tiyatroyu aşp bizim köye kadar gitmiştir bu

sesler... Gidinceye kadar da kırlarımızdaki bütün canlıları dans ettirmişlerdir... Hatta bu fırsatı kaçırdıklarını sananlara mırıldanacaklardır bu melodiyi..." dedi.

Piyanist bir kez daha şaşırmıştı Ahmet'in dediklerine. Aslında müziği tam da bunun için yaptığını düşündü. Klasik müziği buralara kadar ulaştırmak için çabalıyordu olanakları ölçüsünde. İşte ulaştığı biri çıktı karşısına, hem de çoban...

"Gerçi hava biraz karardı, ama görüyor musunuz tiyatronun üst tarafında, tepedeki ağacı? Yarın akşam sizi onun altında dinleyeceğim," dedi Ahmet.

"Dinledin ya işte," dedi piyanist.

"Ama gerçek değildi. Gerçeğin yarın akşam olacağını biliyorum. Hem alkışları da duymak istiyorum. Ben de alkışlamak istiyorum."

"Evet, bizim armağanımız da alkışlar," dedi.

Ahmet hayranlıkla piyaniste bakıyordu.

"Ama sen konseri ceviz ağacının altında dinlemeyeceksin," dedi piyanist... "Sen yarın akşam benim özel konuğum olacaksın."

Anlamadı delikanlı.

"Zaten konuk olacağım cevizin altında," dedi.

"Hayır, hayır," dedi piyanist, "Sen benim davetli konuğum olacaksın..."

Davetli konuk olmanın ne olduğunu bilmeyen delikanlı, "Ama benim buraya girecek kadar param yok," dedi.

Sustu piyanist. Organizatörlerden birini çağırdı.

"Bu Ahmet. Yarın seni bulacak. Nereye oturacağını ben söyleyeceğim," dedi.

Ertesi akşam dinletiden yarım saat önce tiyatro tümüyle dolmuştu. İnsanlar en güzel giysileriyle gelmişti. Protokol bölümünde kentin, ilçelerin bilinen ve piyanisti seven yöneticileri eşleriyle gelmişlerdi. Bekliyorlardı. Başlamaya on dakika kala dünkü görevli Ahmet'e eşlik ederek, onu ön sıradaki protokolün arkasındaki orta minderlerden birine oturttu. Protokolün ön minderlerinin tamamı dolmamış olsa da onların

arkalarındaki sıralarda boş yer yoktu. Ama hem seyrek dolu ön sıralarda hem de boşluksuz arka sıralarda oturanlar, hayretler içinde bu köylü çocuğa bakmıştı.

Piyanist geldi. Her zaman olduğu gibi, siyah giysiler giymişti. Üzerindeki kadife tuniğin bilek kısımları boldu ve griydi. Gelenleri ve tiyatroyu, belinden doksan derece eğilerek selamladı. Bütün tiyatro alkışlardan neredeyse çatlayacaktı. Tabureye oturdu. Çok gizli biçimde Ahmet'e baktı. Çaktırmadan "N'aber?" dercesine göz kırptı. Ahmet de karşılık verdi.

Tiyatroda toplu iğne düşse, göktaşı çarpmış gibi olacaktı.

Sonra piyanistin parmakları, dünü aratmamacasına, bereketli bir yağmur gibi tuşların üzerine yağmaya başladı...

Dinleti, Mozart'ın 12 nolu piyano konçertosuyla başlamıştı.

Yazılış Tarihi: 29.11.2017

rüzgâr ve karanlık

Kepenleri yarı inik balkonda bir masa. Düşünceli bir adam. Mindersiz bir sandalyede oturmuş. Karşısında boş iki sandalye. Onlar da mindersiz. Adamın, baktığını görmeyen bakışları. Derinlerde. Sağ elin sakın biçimde telefona gidişi ve bir numaranın tuşlanması. Bodrum'un yedi mil açığındaki bir gemiye ulaşan sinyaller. On İki Adalar turu yapan bir gemiye. Güvertesinde çalan telefon. Yıldızların altında. Hafif esen bir rüzgârın serinliğinde. Gözle görünmez bir yolda gidip gelmeye başlayan yaşam sesleri. Haykırışlar demek daha doğru. Gemidekinin balkona ulaşan coşkusu. İkisinin aracısı rüzgâr. Seslerin yolda karşılaşp selamlaşmaları. Biri gelirken öbürü giden. Aynı anda titreşen kulak zarları. Buluşma. Seste değil. Yürekte. Duyumsananda. Yan yana olma arzusunun ayaklanması. Güvertede birlikte olma arzusunun baskın çıkışı. Karanlığı birlikte yarma isteğinin yangını. Ansal olanaksızlık. Bunun da haykırılışı. Yine titreşen kulak zarları. Yine ortak duyum. Yine yalnızca kulakta değil, yürekte. Arzunun kabarması. Taşması. Ama fiziksel olarak olanaksıza takılma. Başlayan bıdı bıdılar. Arada bir kahkahalar. Karşılıklı espriler, takılmalar, şakalar... Aralara sıkıştırılan sitemler. Kurulan her cümlemin sanki yarım kalışı. Seslerin ortak bir duygunun tınısını taşıması: Özlem. Yeni sesler arama. Güvertedekinin kısık sesle yanında onun olduğunu söyleyivermesi. Balkonda ve sokakta karanlığın koyulaşması. Tüm sokağı ve evi işgal etmesi. Geri dönüşü olanaksız bir yaşanmışlık. Masadaki boş sandalyelerden birinin beş yıldır bekleyişi. Sol elin sandalyenin arkalığını gidişi. Okşayışı. Gözlerin boşluğa dalıp kaybolmaları. Sokaktan gelen ölçsüz korna sesi. Silkinip boşluktan kurtuluş. Uzaklara uzayan bakışlar. Karanlığın perdelediği uzaklara. Geriye yaslanma. Sandalyenin gıcırdayan ayakları. Bu kez parmakların başka bir numarayı tuşlaması. Çoktan toprak olmuş bir gerçekliğin,

kapatılmayan, bu dünyada yaşayan numarası. Açılmayan telefon. Gelmeyen ses. Gelemeyen. Olmayan. Duyulmayanın duyumsanışı. Telefonun açılmaması değil, açılammaması. Bilinen. Masadaki on yıldır bekleyen ikinci sandalyenin hiç aksatmayan boyun büküşü. Boşluğun gözyaşlarıyla kararan ahşabı. O da olsaydı şimdi burada. Söylenen ve donan bakışlar. Düşlemin maddi olarak olanaksızlığı. Yokluk ve olanaksızlık. Gözleri sokağa dikme. Dalıp gitme. Sessizlik. Mutlak sessizlik. Kulak çınlamaları dışında. Tiz bir sesin kalbe dokunuşu. Saplanması demek daha doğru. Yok olanın var olamayacağı gerçeği. Geri dönüşü olanaksız yitirilmişlik. Kendi doluluğunu boş sandalyelerin arasına yerleştirme. İkisini birden arkadan kavrama. Fiziksel olarak boş olanla, fiziksel olarak olası bile olamayan. O deniz mavisini akan gözlerin erken kapanışının tanımsız kareleri. Yanıtı bulanamayan sorular. On yıldır kafa yormaktan yorulan beyin hücreleri. On yıldır patlayan yürek. Bitmesi düşlenemeyecek ilişkilerin, gerçekleşmesi zor özelemleri. İki biten ilişkinin yüreği dağlaması. Kaldırılmayan sızılar. Birisi toprağın altında çoktan. Özür nedir bilmeyen inatlarıyla yaşayan öbürü toprağın bugün de dilenir ki hep üstünde. İki yitirmeye de yüklenemeyen tanımsızlıklar. Sandalyenin üstündeki varlığın yitirdiği iki parça. İki yok olan. Birisi olan, öbürü olmayan. Açıklamanın söz alamadığı iki vaka. Belki kabullenememe. Keşkeler. Keşke sandalyeler dolu olsaydılar. Keşke yine o günlerdeki gibi yoldan geçenler balkona baksaydılar. Boşuna dilekler. Yararı olmayan. Olmayacak olanı dileme. Artık zamanın ve de masanın öneminin kalmayışı. Dağılma ânı. Anlam arayışlarını boğan tanımsızlıklar. Zamansız gelmiş sonlar. Biri çoktan toprak olmuş, öbürü yaşayan. Güvertedeki telefonun yakınındaki var oluş. Yüreğin dayanamadığı âna, midenin de dayanamayışı. Krampın sarmaladığı, hareketsiz kıldığı mide. Dayanılmaz bir ağrı. Kontrolden çıkan bir an. Müdahalesizlik. Ender yaşanan. Akıl sır erdirilemeyen olgular. Hayretlerin büyüyen göz bebeleri. O an için. Yaşamın öğrettiklerinin yetersiz kalışı. Her şeyin iflas edişi. Duyguların, aklın, bedeninin, midenin ve de yüreğin. Bodrum'un yedi mil açıklarındaki rüzgârın aniden kesilmesi. Çevredeki yelkenlerin kendilerini salıvermeleri. Yeniden başlayamayan rüzgâr. Esemeyen. İçini boşaltmış. Rüzgârı yutan gece. Durağanlık. İflasın doğaya yayılışı. Yanıtı havada kalan sorular. Onca yaşanmışlığın yanıtsızlığı. Onca keyfin üzerine çöken akşam. Balkonda yankılanan Offf sesleri. Perdenin yine kapanışı. Yıllara yalvarmalar.

Birakmayın bizi, yalvarması. Unutturmayın yaşadıklarımızı, yalvarması. Boş geçmediniz siz, uyarması. Saymayı bırakın lütfen, haykırması. Geleceğin derdine düşmeler. Kendisinin, çevresinin, doğmuş çocukların, doğacak bebelerin. Öbür yanda büyüyen boşluklar. Gerçekliğin bütünlüğü. İçinde her şeyin olduğu. Tabloya bakıp bakıp isyan etmeler. İsyan edilenler. Dört gözle beklenenler. Klavyeyi tuşlarken dağılan duygular. An gerçekliğinin neden olduğu savrulmalar. Acılara, özlemlere. Bodrum'a selam göndermeler, Datça'ya... Rüzgâra gönderilen selamlar, sağ el sallanarak. Yanlarından geçtikleri düşlenen motorları, tekneleri, balıkçıları unutmadan. Olanaksız özlemlere haykırılan merhabalar. Gerçekleşmesi olanaksız umutlara. Ve de gerçekleşmesi olası özlemlere. Arkada bırakılan yılların böyle yaşanmışlıkları. Kabullenmesi zor olsa da bazı anlarını, zamanlarını, yitirilenleri. Böyle yaşanan geçmiş. Doğunca öğrencisi olunan, ancak ölünce mezun olunan yaşam. Bazı anlarını kutup yıldızının yönettiği. Öbür anlarının bazılarında yatak odasına giren ay. Yalnız akşamlarında ona sarılıp uyuma. Işığa dönüşme. Aydınlığa. Yüreklere aydınlatamayan güneşe sitem etmek yerine ayı koynuna alma. Kabullenilene kadar olan şeyler. Kabullenilmeyenlerin bir kısmının unutuluşu. Bir kısmını ceplerinde taşıma. Belki yarım umutla. Belki buruk. Belki de batması istenmeyen güneşin doğmasını beklemek yıllarca. Bunun da belki yaşam enerjisine dönüşmesi. Kim bilir. Tanımsızlık. Beklemenin boşuna olduğu bilinse de. Kendindeki hareketsizliği görüp, başkasındaki harekete bağlanan umutlar. Güneşin iyi akşamlar deyip gittiği anlar. Birçok kişiyi uykuya yatırdığı saatler. Boy vermesi beklenen ekinin olmadığı balkon. Balkonda bir adamın iki boş sandalyeyle süren birlikteliği. Denizin kurumadığını bilmenin neden olduğu umut. Balkonda olmasa da ya da balkonun dibinde çırpınmasa da. Her zaman beklenen, akşama büyü katması arzulanan kadın. Hepsini kucaklayarak yarını özlemek. Beklemekten öte. Yarına hep birlikte uyanmak. Yol gösterdiklerinin sayısını bilmeyen Knidos çıkarı. Üzerinde bir zamanlar Afrodit'in tanrıça gibi durduğu kadesiz tepe. Geçenlerin güzelin ne olduğunu öğrendiği. Hayal etmeyi öğreten. Bütün geçenleri içine alıveren Afrodit. Güvertedekinin(kilerin) Afrodit tepesine baktıklarını düşleme. Şimdilerde yalnızlığın tutsak aldığı tepeye. Yol gösterdiği nicelerinin artık kıyısından bile geçemediği o tepecik gibi boş umutlar. Knidos Limanı'na bakan yamaçtaki dünyanın ilk güneş saati. Durmuş. Ne zaman

durmuşsa. Artık durmuş olduğunu bilemeden. Onun zaman göstericiliğini bilerek doğan aya bakma. Gözleri Afrodite tepesinin tutsaklığından kurtarma. Dümeni bırakma, rüzgârı bırakma, kutup yıldızını bırakma. Yakamoz sarhoşluğunun tutsağı olma. Nereye götürecekse oraya gitmek için. Mutlulukla. Hazla. Ve yarına inatla. Hayalde yakamozların gündüzleri de doldurmasını arzulama. Yürünen yolları. Oturulan kafeleri. İnsan dolusu boşlukların içinde kimsenin farkına varmadan göz kırpmalarını isteme. Yakamozlarla yanıp sönerken, belki bakan bir tanıdık göz vardır diye yapılan taramalar. Fark ettirilmeden. Herkesin derdinin kendine olduğu zaman dilimleri. Sarılacak bir el, yaslanacak bir omuz özlemleri. Yokluk. Kendi başınalık. Balkona dönüş. İlle de rüzgârın taşıdığı sesler. Taşınması özlenen. Kulak zarlarının özleme dönüşmeleri. Yürek atışlarının dalgalara sarılışı. Balkondaki yalnız oturmaların karanlığı. Sokak köpeğinin varlığını duyumsatması. Balkondakinin varlığını unuttuğu saatler. Yok olduğunda var olacağını düşünmenin soğuk terleri. Korkuları demek daha doğru. Korkunun içindeki insancılığın düştüğü masa. Yalnızlığa dönüşmüş. Ne bekleniyorsa masada. Bodrum açıklarından gelecek ses mi. Sokakta esmeyen rüzgâr. Beklemekten yorulmuş iki sandalye. Bir silkiniş. Yeniden sesleri beklemeye başlama. Kulağa ulaşan telgraf tellerinin sesleri. Özlemin ağırlaştırdığı iletiler. Belki. Özlemleri taşıyamayan rüzgâr. Kulaklara dolan uğultuları. Uğultunun içindeki karmaşa. Çarpışmalar. Kırıp dökerek. Engelleri yerle bir ederek. Var olduğunu göstererek. Karanlığınsa biriktirdiği yitirilenler. Bütün biriktirdikleriyle abanışı. Yüklenmesi. Yokluğu büyüterek. Çoğaltarak. Bir kurşun madeni gibi. Rüzgârın kendini sabitleyememesi. Rüzgâr olmakta direnmesi. Ancak sürekli hareketle var olabilmesi. Savrulmalarla yayılması, yaşaması. Karanlığın hareketsizliği. Yeryüzünün üstüne bir külçe gibi basması. Üstüne koya koya koyulaşması. Balkona iki kat abanması. Rüzgârın biriktirdiği hiçlik. Banka hesaplarının boşluğu. Ânı yaşaması. Yinelenmeden ilerlemesi. Sürüklemesi, önüne çıkan ne varsa. Gelmesi. Geçmesi. Gitmesi. Karanlığın kalıcılığı. Daha kötüsü bulaşıcılığı. İçine alıcılığı. Kendine benzeticiliği. Yaşayarak öğrenilenler. Belki şimdi sekiz olmuş olan Bodrum'un yedi mil açığının ne olduğunun yaşanmışlığı. Çırpıntıları kıskırtan rüzgâr. Güvertedekilerin serinlemeleri. Kendilerine sarılmaları. Ya da tişörtlerin yakalarının kaldırılması. Yıldızları yalnız bırakmak istememe. Bilinir. Onlardan biri gözlerini balkona çevirmemiş

olsa da. Bir zamanlar birbirinden ayrılmayan gözlerin şimdi baktığı başka noktalar. O da bilindir. Ama anlaşılamaz. Geçen yılların bir türlü öğretemediği şeyler. Karanlığın gözü kör. Kulağı sağır. Bedeni ağır. Güvertedekinin verdiği mutluluğun balkonu birden boşaltması. Özlemlerin bıçak gibi kesilişi. Yok olanın ortalığa egemen olan hüznü. Zifır karanlığıyla. Hareketsizlik. Kımıldayamama. İçeriden, derinlerden kopan bir hıçkırık. Boğazı yırtmadan yukarıya tırmanışı. Sinüslere vuruşu. Sinüslerin burun delikleri üzerinden boşalması, bir ilkbahar dereciği gibi. Artık olmayanla on yıl önce yitirilmiş olan fiziksel temasa uzanmış kalmış parmak uçları. Yokluk hüznlerinin yerleştiği yürekteki kararmış odalar. O gündür bu gündür güneş görmeyen. Güvertedeki yitirilenle tadılacak hazların yarım kalışı. Artık tuşlanmayan telefon numarası. Masadan doğru gözünün içine bakan telefon. Olanaksız özlemin itelemesiyle çoktan toprak olanın numarasını tuşlama. Günaşırı yapıldığı gibi. Ama her zaman araya giren karanlık. Rüzgârın her zaman kesilişi. Sokaktaki ağaçların kıpırtısız yaprakları. Ve her keresinde onu erken terk etmişliğine ağlayan yaşam.

Yazmaya Başlama: 06.07.2013 (Maria'nın Bahçesi Sonrası)

Tamamlama Tarihi: 18.03.2019

sırdaş fincanlar

Evden çıkmıştım, biraz yürümek için. Hedefim bu bahçeli kafeydi. Bahar güneşi “Ben geldim,” dese de güvenemedim kendime. Mevsim geçişlerinde uyum sorunu yaşırdı benim bedenim. Soğuk algınlığından çekindiğimden, biraz kalın giyinmişim. Bu nedenle yürürken hafif terledim. Terim üzerimde kurusun diye, kabanımı da çıkarmadan, camın kenarında bir masaya oturdum. Sade kahvemi yudumlarken, yanımdaki gazeteyi karıştırdım.

Bir ara kafamı kaldırdım. Gözlüklerimin üzerinden dışarıya, gökyüzüne, insanlara baktım. Dışarıda oturan insanlara. Gıpta etmedim değil. Sonra bakışlarım masalarda gezinmeye başladı. Tek tek masalara bakıyordum.

Bir masa...

Dışarıda hemen önümde duran bir masa dikkatimi çekti. Masada bir çift oturuyordu ve önce inanmadım ama, erkek olan ağlıyordu. Kadın bana sırtı yarım dönük oturduğundan, yüzünü cepheden göremiyordum. Ama erkekle yüzlerimiz karşı karşıyaydı. Sol elinin başparmağıyla sol gözünden, işaret parmağıyla sağ gözünden akan yaşları siliyordu. Ben onu fark edinceye kadar epey gözyaşı döktüğü anlaşıyordu.

Sonra durdu. Uzaklara baktı. Ne kadar uzağa bakabilirse bu çevresi yapılarla kuşatılmış alanda? Sonra sol elinin baş ve işaret parmaklarını ve bunlardan ayrı olarak da kalan üç parmağını birleştirmiş, elini kadına doğru sallamaya başladı, ileri geri. Acelesi olmadan, sanki derdini tane tane anlatmak ister gibi konuşuyordu. Arada bir kadına bakıyor, ama yine de uzaklardan medet umar gibi konuşuyordu.

Konuşmasını kesti. Masadaki kâğıt peçetelerden birini aldı. Gözyaşlarını sildi yine. Sonra peçeteye sümküdü.

Aramızda cam olduğundan, yansıma vesaire bana odaklanması kolay değildi. Zaten gözü, çevresindeki herhangi birini görecektir durumda da değildi. Bu nedenle rahat ve pür dikkat, hiçbir hareketi kaçırmadan izliyordum.

Gözlerim onların üzerindeydi. Erkeğin gözlerinin kızardığını bile seçebiliyordum. O gözlerden masaya dökülen hüznün, az önce dökülen gözyaşlarına karışmış ve acı bir şey olduğunu tahmin etmenin zor olmadığı bir karışım yükseliyordu masadan. Acı bir şey, tatsız, tuzsuz.

Adam dilinin ucuyla kuruyan dudaklarını ıslattı. Kıyısına oturdukları kafenin kuru havuzuna dikti gözlerini, su olsa atlayacakmış gibi. Belki de bir kaşık suda boğulmak istiyordu şu anda. Kendisini sarmalamış sıkıntıdan anlaşıyordu bu.

Kadın hiç konuşmuyor. Hadi konuşmuyor da adamın yüzüne de bakmıyor. Ama o da hüznü. Aynı nedenle mi, bilemem ki.

Annesi olamayacak kadar genç duruyor yandan. Sevgilisi? Karısı? Neden yakıştıramadım sevgililiği acaba?

Kadın sağ yanağını sağ avucuna almış, bakışlarını bir yere sabitlemiş, bir heykeli kıskandırırçasına duruyor. Erkeğin anlattıklarını dinliyor mu acaba? Emin olamadım açıkçası.

Erkek ağlama çevriminden çıktı. Kadına kısıktır gözlerle bakıyor. Neden açamıyor sonuna kadar acaba? Bilmiyorum.

Sorunu da bilmiyorum ki!

Belki ikisi de aynı nedenle hüznülüler. Belki yitirdikleri bir arkadaş için ağlıyor adam. Onun için bir şeyler yapamadığını anlatmaya çalışıyor. Kadın da öleni sevdiği için dağılmış durumda... Kim bilir!

Ama sanki böyle değil tablo... Dedğim gibi olsa, adam ağlamaya başlayınca, kadın eline dokunur, onun sakinleştirmeye çalışır. Hatta ellerini ellerine alır, okşar, sıkar, sakinleştirmek için. Olmadı yanına gider, sarılır... Ne bileyim ben...

Böyle şeyler olmadığı için durum kanımca farklı. Kadın bırak elle dokunmayı, gözle bile dokunmak istemiyor. Tavırlarından onu anlıyorum.

Kanımca sorun, kendi sorunları. Ya evlilikleri çatırdadı. Ya adam bir halt yedi de yalvarıyor. Ya da para batırdı. İşyeri kötü gitti, iflas etti. Kadın onu sorumlu tutuyor da onun için sinir oluyor. O da haklılığını göstermeye çalışıyor. Her nedense, bu, aralarına giren bir sorun gibi görünüyor. İlişkilerine perde çeken, birbirlerine dokunmalarını engelleyen bir sorun bu.

Erkek sanki kısık göz kapaklarının arasından bir umut göndermeye çalışıyor. Her şeyin bitmediğini anlatmaya çalışıyor. Israrla bir şeyler söylemeye çalışıyor. Aynı şeyleri mi yineliyor acaba, bozuk plak gibi?

Erkek yine sustu. Yine o uzaklara bıraktı bakışlarını.

Kadında yine bir tepki yok. Elini yanağından çekince fark ediyorum. Makyajsız bir yüz ve boş gözler. Güzel bir kadın değil. Yani bana göre. Belki de hüznü örtmüştür güzelliğini. Ama bazı kadınların güzelliğini örtemez hüznü. Örtmek için çabalar belki, ama örtemez. Bununkini örtmüş belki de. Uzun kahverengi saçlarını arkadan atkuyruğu yapmış. Sırtını kaplıyor saçları.

Aaaa! Kadın konuşmaya başladı. Ama erkeğin yüzüne hiç bakmadan. Sağ elinin ayası gökyüzüne bakıyor. Parmaklar açık. Kürsüde konferans verir gibi konuşuyor.

Erkek dinliyor. Ama ilginç; o da kadına bakmıyor.

Kadın yorulmuş gibi yanağını avucuna aldı. Şimdi de böyle sürdürüyor konuşmasını.

Erkek onu ilk gördüğümdeki hüznü şokunu atlatmış gibi. Sol elinin ayasını göğsüne bastırıyor. Kalbine mi bastırmak istiyor yoksa? Kırılan, dağılan bir aşkı onarma çabası mı? Baş ve işaret parmağı ayrı, diğer üç parmağı ayrı birleşmiş elini arada bir masadan kaldırıp konuşuyor.

Kadın ellerini göbeğinin üzerinde bağlamış, arada bir omuzlarını yukarıya doğru hareket ettirerek bir şeyler söylüyor. Erkeğe çok ender bakıyor. O da uzun süreli olmuyor.

Erkek bir şeyler açıklıyor. Anlaşıldı, aktif konuşmacı erkek. Bu aktiflik suçluluğundan mı kaynaklanıyor acaba? Yoksa hüznünün büyüklüğünden mi? Şu camı delip dinlemeli, bunu anlamak için.

Kadın işaret parmağını üst dudağıyla burnu arasında bastırıyor. Sonra çekip, serçe parmağının tırnağını kemiriyor. Bir ara kulak memesini ovalıyor.

Ama gözleri, hep yanda. Erkek tarafında değil.

Erkekke yine ağlamaklı yüz ifadesi belirdi. Demek ki ikna etme çabaları etkili olamıyor. Aralarında bir duvar olmalı. Kadının heykel tavrını canlandıracak bir elektrik ulaşmıyor demek ki.

Baharın ilk güneş ışınları, bu çiftin masasına ulaşmıyor olmalı. Ya da buz öylesine kalın ki, erimiyor bir türlü.

Havuzu temizleyen görevli arada bir bakıyor onlara. Demek ki erkek yüksek sesle konuşuyor ve adamın dikkatini çekiyor. Görevli arada bir duraladığına göre, dinliyor olmasın onları?

Erkek yine sağ elinin işaret parmağıyla gözlerindeki yaşları siliyor. Yitiren sanki o! Ya da yeniden kazanmayı beceremeyen. Kadının yitirdiği bir şey yok gibi. Naz mı yapıyor, ağırdan mı alıyor, anlamadım.

Masanın üstündeki boş kahve fincanları bu altından kalkılması kolay görülmeyen tablonun ender tanıklarından.

Kadın saçlarını avucuyla geriye doğru bastırıyor, dudaklarını ısırtıyor. Ama konuşmuyor.

Ve suskunluk, yer bulamadıkları için aynı masaya oturmak zorunda kalmış iki yabancı gibi duran kadınla erkek arasında bir duvar olup yükseliyor.

Ve kalkıyorlar...

Kadın içeri geliyor. Şarja taktığı telefonunu alıyor. Erkek onu dışarıda kapının önünde bekliyor. Sonra yan yana gidiyorlar, temassız. Biri sağa, öbürü sola bakarak. Aynı yöne gitseler de aynı yöne bakmak istemezlermiş gibi.

Ben de arkalarından kalktım masadan. Garson benden önce gidip masayı toplamasın diye acele de ettim.

Masaya gittim. Kahve fincanlarına “Ne olduğunu?” sordum.

“Çok özel. Anlatamayız,” dediler.

Yazmaya Başlama: 14.03.2018

Bitiş Tarihi: 18.04.2018

sürpriz

İşte yine geldik buraya... Yaşamımın kaçınıcı yinelemesi... Bir sandalyeye oturmaya fırsat olmadan, geçmiş çıktı önüme... Yanıma geçmiş de alarak yaptığım ilk iş ayaklarımı denize sokup serinlemek, sonra kumların üzerinde oturmak. Ben ufuk çizgisindeki kara bulutlara dalmışken, belleğimde anıların şimşekleri çakıyor. Biraz daha oturmalıyım. Gerçi oturdukça hep dönmek, geriye, geçmişe dönmek duyguları depreşiyor. Bu yoruyor insanı. Kısalan geleceğe ayırdığım zaman daha az artık. Oysa önce o eşikte durmalı. Çizginin başında. O çizgi nereye götürür kim bilir? Her sürpriz, yeni başlangıçlara gebe çünkü...

Göze almak zorlaşıyor giderek. Cesaret yitimi ya da erozyonu mu demeli... Yaş ilerledikçe yitirecek tek şey kalıyor: Yaşam... Her şeyi onun üzerine kurmaya başlıyor insan. Onu yitirmeme üzerine. Korkuyorsun. Her şeyi yapar mısın sahi, belki bir dakika daha uzatmak adına? Onun sonsuzu yok oysa. Biliyorsun bunu. Bilince uzatma yolları düşünüyorsun. Yılların sayısı azalıyorsa, o kısıtlı yılları aylara bile değil, günlere, hatta saatlere mi bölmeli yoksa? Belki o zaman yaşanacak daha fazla zaman birimi çıkar karşısına insanın.

Öyle derdi oğlumuz: İnsanın antik dönemin tanrılarına karşı üstünlüğü, yaşamının sonlu olmasıdır. Oysa tanrıların yaşamı sonsuzdu... Bu nedenle ne yapsalar, ölmeyeceklerdi ve yaşayacaklardı... Oysa insan, sonluluğunun bilincinde olarak, yaşadıklarının tadına ermeye çalışır... Bunu kendisinden ilk duyduğumda şaşırmıştım. Böyle bir karşılaştırma okumamıştım da bunun üzerine düşünmemiştim de...

Bizim sonsuzumuz, yaşamımızın süresi... Bazılarının ki daha kısa sürer, bazılarının biraz daha uzun... Ne fark eder ki?

Elimi tuttuğunda, kumsalda ikinci günün akşamüstü oturmasında ben bir kez daha bunlara dalıp gitmiştim. Çizginin başında olduğumu sanıyordum. Ama çizgi beni alıp götürmüştü çoktan. Duygularımın götürdüğü noktada silkelenince, fark ettim yalnız olmadığımı. “Hadi kalk,” dedi, “Üşüyeceksin.”

Ağustosta neyin üşümesi. Neden kalkayım ben şimdi?

Ama sana “Kalk” deniyor. Bu işte, yaşlılık. Tam da bu. Oysa tam da bu anda, “Kalkmıyorum,” demek, “Gelmiyorum,” demek... Diyememeye başladın mı, yaşlanmışsın.

Kalktım. Masaya kadar yürüdük.

Masa, dün akşama göre sanki daha özenli. Bir vazoda çiçekler bile var. Bu pansiyonun arka bahçesinde canlılarını gördüğüm çiçekler. Neden ki? Diğer masalara bakıyorum. Onlarda yok. Masada daha oturan da yok. Saate bakıyorum, 19.30. Erken bir saat yemeğe oturmak için. Ama biz oturuyoruz.

Yıllar önce ilk kez geldiğimden bu yana bu koy doğallığını yitirdi artık. Karşı tepelere bakıyorum. Yamaçlarda her geldiğimizde sayısı artan evler... Bazıları doğanın içine sokuşturulmaya çalışılmışsa da sırtıyor hepsi... Doğa almıyor içine, benimsemiyor. İğreti, zorla yapıştırılmış gibi duruyorlar. Bazıları özellikle “ben yeni yapıldım” demek istercesine göze batıyor...

Değişmeyen, denizin bu saatlerdeki rengi... Kurşuni... Ama kurşununin de tonları olurmuş ya... Çarşaf... Ama çarşaf da her yatağın çarşafı değil... Sonsuz değil... Sınırlarını doğa çizmiş olsa da baktığın noktaya bağlı... Ben örneğin sonsuz noktasına bakıyorum... Dalgalar kumsalı yumuşak elleriyle okşuyor, bazen dövdüklerini biliyorum. Hiç acelesi yokmuşçasına. Sabaha kadar süreceği şimdiden kesinleşen bir sevişme bu. Açık, herkesin gözü önünde... Doğanın doğallığı...

Oturuyorum sandalyeme... Anlaşıldı, olası bir sürprize hazırlamalayım kendimi...

Ne ki bugün? Aylardan Ağustos... Günlerden 16, salı... Hafta içi... Belleğimi zorluyorum... Bir şey çıkmıyor oradan... Ya da adresleme

hatası... Saatli maarif takviminin yazdıkları dışında bir bilgi yok aklıma gelen...

Masa doluyor bir yandan... Kızım ve oğlum, damadım ve gelinim ve de iki yürek parçam torunum... Herkes özenle giyinmiş... Denizden gelen hafif esinti, aramızda gezdiriyor parfüm kokularını... Hepsi güzel olsa da ben yine de benimkinin kokusunu arıyorum.

Ne çıkacak bu işin altından? En iyisi beklemek... Yorgun belleğimi yormanın ne anlamı var? Ya da “Ben kestirmiştim zaten,” deme ukalalığının... Deyip de olası sürprizi berbat etmenin...

Eşim Sezgi, renk vermiyor... Masanın düzeniyle bire bir ilgileniyor... Konuşmuyor... Yüzünde sinsi bir tebessüm... Arada bir bakıyor bana, ama bir iz, bir işaret yok. Ya da işime mi geliyor bu durum? Aslında anlıyorum, duyumsuyorum bana dönük bir şey olduğunu.

Belleğimi zorluyorum, gerek yok desem de... Belli ki çok derinlerde bir olay... Erişemiyorum oralara bir türlü... Zorlamalarım boşuna...

Derken “Hadi Buyurun” uyarısıyla yemek başlıyor... Herkes masayı dolduran soğuk yiyeceklerden bir kaşık almanın telaşında... Masada inanılmaz bir hareketlilik... Bir koşuşturmaca... Bir yarış...

Ben aramak istemesem de durduramadığım beynimin baskısı altında neden arayışım iradem dışında sürüyor. Ben beynimin sonsuzluğunda gezinirken, soru geliyor:

“Ne içersin?”

Eskiden sorulmazdı bu... Tutarlı bir rakı içicisi idim... Üniversite (daha doğrusu akademi) yıllarında başlayan bir dostluktu bu... Tüm dostluklar gibi, zaman zaman birbirimizi üzsek de ayrılmadık hiç... Görüşmediğimiz, buluşmadığımız zamanlar oldu... Ama henüz vedalaşmadık.

Madem, nedenini bulamasam da sezdiğime göre, bu akşam özel bir akşam... ve yine sezdiğime göre bu akşam benimle ilgili bir akşam. O zaman sadık dostum da yanımda olmalı...

Ve, “Tabii ki rakı” dedim...

Bilirlerdi nasıl içtiğimi: Rakı ve soğuk su... Asla buz yok... Yanında su da içmezdim... Böyle aracısız bir ilişkiydi bizimki...

Benim rakı servisim yapılırken, masada kocaman bir sessizlik vardı. Günün yorgunluğu üzerine, duş sonrası kendini belli eden açlığı bastırma çabaları. En çok çalışan organlar, eller ve çeneler...

Anneleri torunlarımın tabaklarına sevdiklerini doldurmakla meşgul. Ama onlar her zamanki gibi, patates kızartması istiyorlar, ekstra.

Benim aklımda ise hep o an; “Bugün ne biliyor musunuz?” sorusuyla başlayacak olan, “günün anlamı ve önemi” üzerine açıklama anı... Beynimde olasılıklar çatışıyor, çarpışıyor... Yine de en doğrusunu bulamıyorum... Belki bulmamak, o sürpriz anını beklemek en iyisi... Yemeğin tadına ermeye çalışmak...

Torunlarım, her zamanın evcenliğiyle, yemeği bir an önce bitirip masadan kalkmak istiyorlar... Onlara tersini yapmalarını söylemenin ne anlamı var? Restoranın önündeki yol, bitişindeki kumsal onları bekliyor... Ne güzel... Hafta sonu olmaması nedeniyle göreceli olarak curcunasız bir akşam. Ve uyku saatine daha var... Haklılar da...

Sezgi, bütün masayı süzdü. Bir eksiklik ya da düzensizlik kontrolü... “Unutulan bir şey var mı?” bakışı. “Çocukları da çağırın,” dedi. “Gelin” deseler, gelmeleri zor. “Önce yemek, ardından dondurma saati” diyerek çağırdılar çocukları da. Sezgi, hepsi dolu olmayan yan masaları da hem rahatsız etmek istemiyor hem de konunun aile içi gizemini dışarıya vurmak istemiyor.

Herkes masadaki yerini aldı. Bu beraberliğin, günün anlam ve öneminin açıklanmasını bekliyorlar.

“Biliyorum, hepiniz merak ediyorsunuz, neden böyle bir akşamı organize ettiğimi. Uzatmadan söyleyeyim. Bu akşam bu masa çevresindeki varlığımızın temelleri, tam elli yıl önce bugün atıldı.”

Masadaki ben dahil herkes nefeslerini tutmuş bekliyordu. Bütün gözler Sezgi’nin üzerindeydi.

“Ben babanızla, torunlarımın tontuşuyla elli yıl önce bugün, burada tanışmıştım.”

Herkesin yüzü gevşedi. Hayretleri büyüdü. Açıklamaların boyutlanması merakı daha bir kabardı. Konuşmanın sürmesini bekliyorlardı. Ama çocuklar akıllarına geleni sormadan edebilirler miydi?

“Siz karşılaştınca mı biz olduk?”

Beş yaşındaki Eda’yı soruyu soran.

Altı yaşındaki Barış da tutamadı kendisini:

“Bende mi eşimle burada karşılaşacağım?”

Bütün masada kahkahaya dönüşmeyen bir tebessüm...

“Bunu sizlerle biraz sonra konuşacağım,” dedi Sezgi torunlarına bakarak, sevgisini yüreklerine doldurarak.

Ben bu ilk tanışmayı olasılıklardan biri olarak görüyordum, ama... Demek gün olarak bugünmiş. Herkes, söz tarihi, evlenme teklifi tarihi beklerken, karşımıza tanışma tarihi çıkmıştı. Zorladım belleğimi. Kayalar...

“O tanışma bu masayı doğurdu. Şimdi kadehlerimizi bu kurtarıcının ve kurucunun şerefine kaldırıyorum.”

Kadehler kalktı. Birer yudum alındı ve kutlama anı başladı. Çocuklar, torunlar sırtımızdan sıkı sıkı, vura vura kutladılar bizi.

Sonra yine oturma düzenine geçtik. Gelen ara sıcakları yemeye başladık. Soğuk ve ara sıcaklar kendilerine yapılan saldırılardan paylarını alınca, damadım söze girdi. Dikkatlidir her zaman.

“Tanışmanızı anladım da kurucuyu da anlıyorum, ama kurtarıcı ne anlama geliyor?” diye sordu.

Sezgi’yle birbirimize baktık. Ben açıkçası onun anlatmasını istiyordum.

Anladı bunu ve bir yudum su içip anlatmaya başladı.

Annem ve babam da çok severlerdi burayı. O zamanlar çok çok daha sakindi. Daha doğrusu ülkemizde tatil kavramı bugünkü gibi değildi. Ben üniversitedeydim. İkinci sınıftan üçüncü sınıfa geçme sınavlarını tamamlamıştım. Yorgunluk atmaya buraya gelmiştik.

Çocukluğumdan bu yana hep suyun içinde büyüdüğümünden yüzme diye bir sorunum hiç olmadı. Suya girer çıkmazdım. “Deniz Kızı” derlerdi bana.

O gün de denize atladım. Biraz kıyıya yakın oyalandım. Sonra acelesiz kulaçlarla açığa doğru yüzmeye başladım. Sonra yönümü kayalara verdim. Öğleden sonraları hafif rüzgâr çıkardı genellikle. Yine çıkmıştı. Çırpıntı denebilecek dalgalara doğru yüzüyordum. Benim için hiç sorun değildi.

Rüzgârın estiği yöne, yani dalgalara doğru yüzüyordum. Söylediğim gibi dalgalar dediğim, on-yirmi santimlik çırpıntılar. Ama öyle bir dalga çarptı ki yüzüme, bir yudum tuzlu suyu yuttum. O anda ne olduysa, nasıl olduysa, neden olduysa büyük bir paniğe kapıldım. Boğulma korkusu ele geçirdi duygularımı. Kulaçlarımı atamıyordum. Bütün yüzme yeteneğim yok olmuştu. Bedenimden sıyrılıp uçup gitmişti sanki. Plajdan uzaktaydım. Bağırmanın hiçbir yararı yoktu. Zaten bağırarak durumda da değildim. Çevremde yüzen insan da yoktu.

Olacak şey değildi. Ben Deniz Kızı, denize teslim olmak üzereydim. Üstelik de çırpıntı denebilecek dalgalar yüzünden. Yüzmeyi bilmeyen biri gibi çırpınıyor, dalıp dalıp çıkıyordum. Çırpıntılarla mücadele ediyordum. Kayaların dibindeki kıyı o kadar yakındı, ama oraya kadar gidecek gücüm yoktu. Tam bütün umutlarımı yitirdiğim bir anda, bedenime bir el değdi. Çığlık attım mı bilmiyorum. Şnorkel gözlükleriyle birisi kafasını kaldırmış bana bakıyordu. İki eliyle kollarımı kavramıştı. Kurtarıcım, denizden çıkmıştı. Önce bana okkalı bir tokat attı. Sonra gözlüklerini sıyırdı ve alınının üzerine getirdi. “Geçti,” dedi, “Geçti. Şimdi benim dediklerimi yapın. Asla bana sarılmaya kalkmayın.” Beni sırtüstü pozisyonuna getirdi. Sonra kayalara doğru kaydırmaya başladı suyun üzerinde. Derinliğin dibe basacak bir noktaya geldiği yerde durduk. Sonra benim basabileceğim bir kayanın üzerine bastırdı beni. O anki mutluluğumu anlatamam. Ayaklarım kayaların üzerindeydi ve su göğüslerime kadar geliyordu. Yaşama yeniden dönmüştüm. Kâbus geçmiş, şu ilerde, on metre açıkta kalmıştı.

Kendime gelmiştim. Artık görebiliyordum. Şnorkel gözlükleri altında bana bakıyordu. Şimdi fark ediyordum, kahverengi gözlü bir genç adamdı, Deniz Prensi... Birkaç günlük tıraşı yüzünde, dudakları hafif

morarmış, gözlük izleri gözlerinin altında belirgin. Belli ki uzun süredir suda. Ellerinin derisi tuzlu ve serin su nedeniyle büzülmüş ve beyazlaşmış. O elleriyle tenimi tutuyor ve “Korkmayın, geçti,” diyordu.

Bunu derken gözlerinin içinden fışkıran gülücükler, korkunun çoktan teslim aldığı duygularımı geri çağırıyordu, düştükleri gayya kuyusundan. Korkumu kovalayan bir sesle, “Güvendesiniz,” diyordu bana, “Bakın, artık yere basabiliyorsunuz...”

Ağlamaya başladım. Bazen korkuyu yenmenin yollarından biri ağlamak... Ağlayarak duygularımı boşaltmak... Korkularımı gözyaşlarıma dönüştürüp atmak istiyordum içimden. O arada korkuyu denize batırmak, daha doğrusu boğmak istiyordum. Onunla hesaplaşmamı biraz vahşice de olsa tamamlamak istiyordum. Serbest bıraktı beni. Ellerimi yüzüme kapadım ve ağladım, ağladım. Arada bir, “Çok panik oldum. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim” dediğimi anımsıyorum. Bu anların geçmesini bekledi sakın biçimde. Bana bakıyordu. Hareketlerime.

“Geri yüzebilecek misiniz?” diye sordu.

“Hayır,” dedim, “Hayır, asla yüzemem bu durumda.”

“Kıyıda, kayaların üzerinden yürüyemeyiz. Zorunlu olarak bu dik yamacı tırmanacağız o zaman,” dedi.

“Olur,” dedim, “Yeter ki karadan gidelim.”

Elimden tutarak, kayalarda kayıp dengemi yitirmemi önleyerek kıyıya çıkardı beni. Bu el tutmada bir güven sıcaklığı vardı. O benim elimi yalnızca tutuyordu. Benimse sarılmak geliyordu içimden. Öylesine korkmuştum ki.

Kayaların üzerinde bir süre oturduk. Benim “Hazırım,” dememi bekleyinceye kadar hiçbir şey yapmadı.

Paletlerini çıkardı.

Belinde bir filenin içinde deniz kabukları, mor deniz kestaneleri olduğunu ancak fark ettim.

Sonra yukarı doğru tırmanmaya başladık. Otlar kurumuş sararmıştı, kayıyordu. Yer yer makiler vardı. Sert bitkiler. Dikenler, böyle yerlerde

asla yürümemiş ayaklarıma batıyordu, ama acısını duymuyordum. Bazı yerlerden geçerken makiler bacaklarımı çiziyordu. Hiç umuruma değildi. O hep arkamdaydı. Bazen dengemi yitirdiğimde, hemen yakalıyordu beni. Büyük bir yumuşaklıkla, sarılmakla değmek arası sarmalıyordu bedenimi... Dengemi yeniden kurmamı sağlıyordu.

Ne kadar sürdü bu tırmanış bilmiyordum. Konuşmadığımızı, suskun yürüdüğümüzü anımsıyorum.

Sanırım, “Aman dikkat”, “Şuradan gidelim”, “Yorulduysanız dinlenelim,” gibi uyarılar yapıyordu. Bunlar dışında, konuşma yoktu aramızda. Amaç tepeye bir an önce ulaşmaktı.

Tepeye çıktığımızda derin bir soluk aldım. Üstüm başım çizik içindeydi. Terlemiştim de. Geriye dönüp denize baktım. Çırpıntılı denize. Çok güzeldi. Buradan bakınca çırpıntılar o kadar güzel görünüyordu ki. Ama az önce yaptığı olacak şey değildi.

O zamandır bu zamandır dalgalı denizde açığa yüzemiyorum. O çırpıntıların tetiklediği panik atak yerleşti kaldı bende. Yenemedim onu. Orada boğmalıyım. Boğamadığım için yerleşti içime. Yaşamımdaki tüm dalgalanmalarda hortlamasını engelleyemiyorum. Yerleştiği yerden çıkıyor, önüme dikiliyor. Peşinden yürümeye zorunlu kılıyor beni.

Ve sustu.

Suskunluğu bozan kızı oldu.

“Sonra? O tepede durup akşamı beklemediniz herhalde?”

Sezgi bana baktı, “Sen devam et,” dercesine.

Söz bana geçmişti. Kadehimden bir yudum aldım. Ardından küçük bir kavun parçasıyla destekledim tanımsız aromayı.

Ben okuyacak paramız olmadığından üniversiteye iki yıl kayıpla başlamıştım. Israrla gece bölümünü kazanmayı hedeflemiştim. Başardım da. Sonra gündüzleri çalışacağım iş, ardından işler bulup okumuş, mühendis olmuş, yüksek lisans derslerini tamamlamış, tez aşamasındaydım. Yirmi altı yaşındaydım.

Kim öğütlemişti burayı, anımsamıyorum. Açıkçası yalnızlığımdan kaçmıştım. Ama yalnızlığımı evde bırakmayı unutarak gelmişim

buraya. Okuyamadığım kitaplarımı okurum, yazamadığım bir iki şeyi karalarım, bir hata yapıp bitirme tezimin üzerinde düşünürüm, diye sırt çantamı alıp gelmiştim.

Ben yüzmeyi tatlı suda öğrenmiştim. Köyümüz bir nehir kenarındaydı. O nedenle beş yaşından bu yana yüzüyordum. Tatlı sudan sonra denizde yüzmek bana hep kolay geliyordu. Dalgalarla dost olmayı sonradan öğrendim. Bir de bir arkadaşımın yönlendirmesiyle bu şnorkel olayına da girmiştim. Deniz dibini izlemek, yaşamıma yeni boyutlar katmıştı. O nedenle girdiğim zaman iki-üç saat kalıyordum suda. Dalıyordum, ölmüş deniz canlılarının kabuklarını topluyordum. Yaşayan canlıların hareketlerini izliyordum büyük bir hayranlıkla. Dipteki zenginlik denizin üstünde yoktu. Üstü mavi bir suydı, o kadar. Deniz yüzeyinin altındaki dünyayı bilmeden onun üzerinde yüzmenin çok sınırlı bir ilişki olduğunu bu yolla öğrenmiştim.

O gün de kayaların arasında dalışlar yapıyordum.

Bu dalışlarda genellikle suyun üstüne bakmadığımdan, dalıp çıkıp yeniden dalıyordum.

Bir ara gözlüklerimin buğulandığını fark edince, onları temizlemek için kafamı kaldırdığımda gördüm. Birisi dalgaların arasında boğuşuyordu.

Bu noktada masanın altından Sezgi'nin elini tuttu ve sıktı, ihtiyar parmaklarının gücüyle.

Bundan sonrasını biliyorsunuz zaten...

“Hayır,” dedi kızları, “Neyi biliyoruz?”

Sezgi “Peki, çok fazla ayrıntı vermeden anlatayım. Bir şeyler de bize kalsın,” dedi gülücükle.

Artık geride kalmıştı o anlar. Tepede güneş iliklerimizi ısıtmıştı. Gerçekten şimdi güvendeydim. “Ben Sezgi,” dedim. O da “Ben Şenol,” dedi.

Tanışmış olduk.

“Ben ailemle geldim. Annemle, babamla. Onlar da merak etmişlerdir şimdi. Bu olaydan da söz edip telaşlanmalarını istemem,” dedim.

“Ama hiç normal görünmüyorsunuz. Çizikler, küçük kanamalar...”

“Kayalarda olduğunu söylerim onlara. Siz nerede kalıyorsunuz?”

“İleride,” dedi, “Ufuk Pansiyon’da.”

“Kaç gün kalacaksınız burada?” dedim.

“İki gün daha kalacağım. Sonra dönmem gerekiyor,” dedi.

“Yarın görüşürüz o zaman,” dedim.

Hiçbir şey demedi.

Biraz birlikte yürüdük. Sonra ben kaldığımız pansiyona gittim.

Böyle işte...

Sonrası, burada sizlerle birlikte olma yolculuğu...

Bundan sonra yaşadıklarımız babanızla ikimize kalsın.

O ana kadar sessiz suskun bekleyen Eda dayanamadı ve “Biz de kutlamaya katılmak istiyoruz,” dedi.

Hepimiz ona baktık.

“Katılıyorsunuz ya,” dedi annesi.

“Ama siz bir şeyler içiyorsunuz. Ya biz?” dedi bilmiş bilmiş. Sonra da “Hadi dede, dondurma almaya. Biz de dondurmayla katılalım kutlamaya...”

Masayı kahkahalar doldurdu.

Eğilip Sezgi’nin yanağına bir öpücük kondurdum. Kulağına yalnızca onun duyacağı bir sesle, “O günkü gibi seviyorum seni. Bugün için teşekkürler,” dedim.

Sonra iki torunumun ellerinden tuttum ve dondurma almaya gittik.

Yazma Tarihi: 29.07.2018

Bitiş Tarihi: 17.04.2019